

KIRK HAMILTON

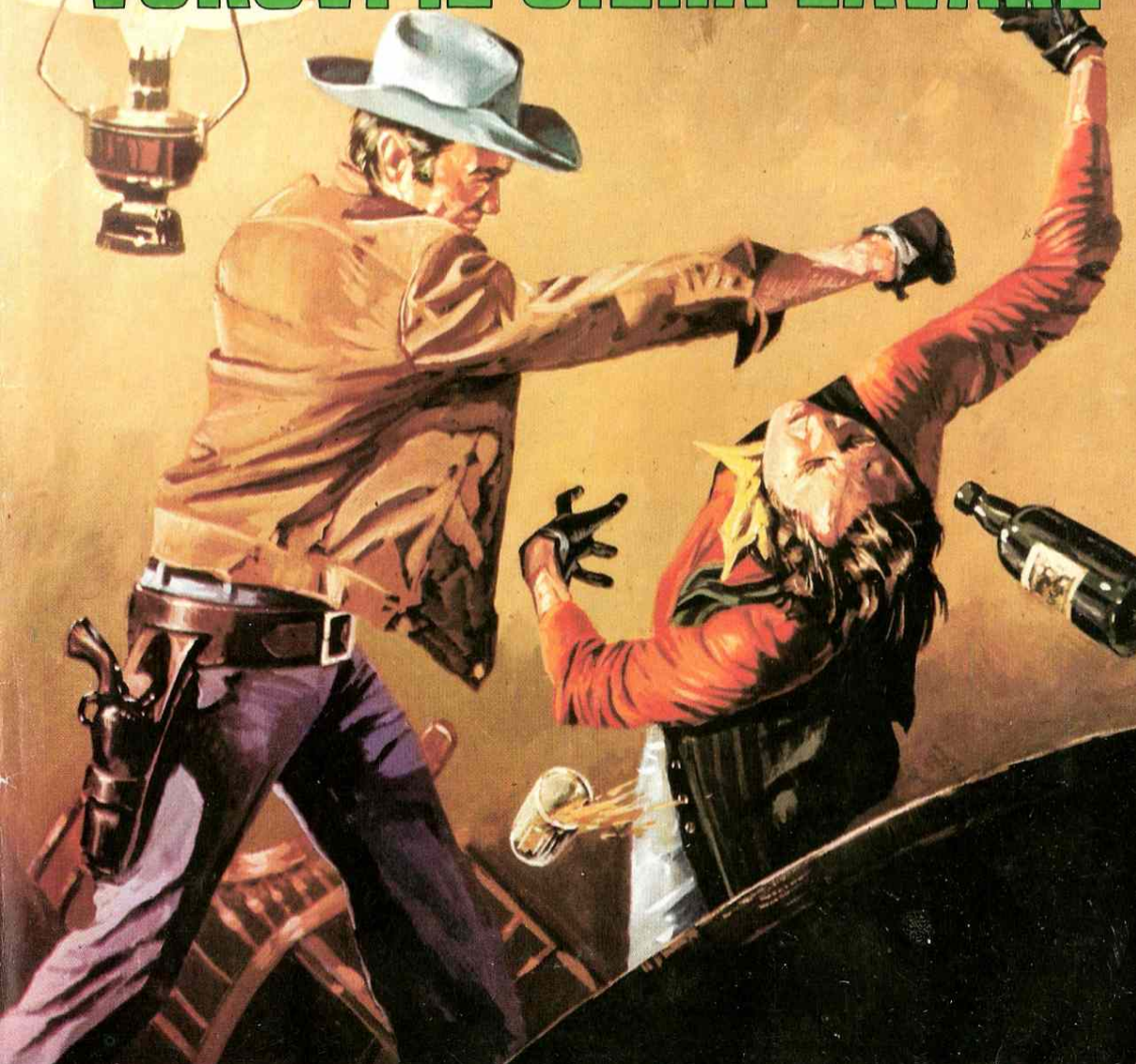
DOX HOLIDAY

CENA 8 DINARA

BROJ 75

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

VUKOVI IZ SIERA LAVAKE

KIRK HAMILTON

Vukovi iz Siera Lavake

Počelo je u Čejenu, država Vajoming, neposredno posle svečanog otvaranja nove Timber Krik pruge koja je Vajoming povezivala direktno sa severnim Teksasom. Trebalo je dosta godina rada da se ta pruga izgradi za koje vreme je među četiri glavne železničke kompanije bilo mnogo koškanja i nadmetanja. Najzad je, uz mnogo diplomatskog zalaganja od strane države koja je podupirala ceo poduhvat, pruga završena i senator Džonas Lok je zvanično presekao vrpću.

Bio je to jedan od glavnih prodora koje je civilizacija izvela osamdesetih godina i njenim završavanjem odzvonilo je posmrtno zvono dugim i napornim dogonima stoke kojima su stočari dotada morali pribegavati da bi svoju stoku doterali na unos nije tržište. Za bušenje tunela kroz sedam planinskih masiva, izgradnju vitkih mostova preko dubokih provalija u kojima su divljale bučne planinske reke čije su se pritoke slivale sa snažnih planina, za obilaže-

nje vrhova u jugoistočnom Koloradu, bila je angažovana čitava armija inženjera. Tako je nastalo ono što je skoro čitav vek bilo poznato kao najduža pruga na svetu. Union Pacifik, Kanzas Pacifik, Topeka i Santa Fe, Čikago i Nortvestern železnica, sve ove velike kompanije uložile su svoja sredstva u građenje nove železničke pruge koja će biti poznata kao „For Stejt Ekspres”.

Svečano otvaranje praćeno masovnim rodeom i drugim zapadnjačkim

zabavama odigralo se u Čejenu, gradu svojevrsnog stila poznatom kao kaubojska prestonica. Guverner Teksasa Lester nije mogao da prisustvuje pa je kao svog zamenika i predstavnika vlasti poslao senatora Džonasa Loka. Jedan iz specijalne grupe rendžera Džon Ket određen je da prati Loka kao njegov telesni čuvar i zaštitnik.

Posle povratka sa prethodno dosta zamornog zadatka Ket baš nije žudeo da odmah krene na novi posao. Lok je bio prijatan čovek bliže pedesetoj nego četrdesetoj, ali se Ketu činilo da je priličan formalista i svestan važne činjenice da zastupa guvernera Teksasa. Kao i svi Teksasani i on je bio neizmerno ponosan na svog guvernera i nije želeo da učini nijedan korak koji je Lesteru mogao da donese neugodnosti.

Lok je bio udovac i njegova jedina kći je živela udata u Sent Lunsu. Tako je svečanosti u Čejenu prisustvovala mala grupa koju su sačinjavali Lok, Ket i jedan muškarac sekretar koji se starao da sve što je potrebno senatoru bude blagovremeno i na zadovoljavajući način pripremljeno.

Kao što se Ket bojao pre svečanog otvaranja Lok je morao da prisustvuje nizu političkih prijema, sastanaka i večerinki, ali senator je sve svoje obaveze izvršio do poslednje tačkice i posle toga je rano otišao na spavanje. Za Keta je to bilo dosta loše, jer mu je takvo Lokovo ponašanje ostavljalo malo slobodnog vremena: njegov zadatak je bio da senatora čuva dvadeset četiri časa

dnevno. Kao čovek koji je voleo društvo žena, Ket se nadao da će na nekim od prijema Lok naći neku osobu lepšeg pola koja će ga u njegovoj sobi u „Midvestern” hotelu zabaviti dovoljno dugo da bi Ket sa svoje strane mogao potražiti neku devojkicu voljnu da se s njim provede nekoliko prijatnih časova.

Ali, to se nije desilo. Senator se držao kao da ga sem posla ništa drugo ne interesuje.

Ket je malo znao o Loku. Čuo je jedino da ga je guverner Lester, koji je inače bio odličan poznavalac ljudi, smatrao za čoveka velike vrednosti. Ketu se, međutim, činilo da je senator malo usko orijentisan da bi mogao da bude zanimljiv. Nikada nije govorio o svojoj prošlosti i Ket nije imao pojma gde je živio i šta je radio pre nego što je ušao u politiku.

Mali rendžer je želeo da se njegova misija što pre završi. Nekoliko dana provedenih po punom protokolu učinili su da opet zaželi akciju, nešto što bi ga podsetilo na njegovog prijatelja Doka Holideja. Koliko mu je dolazilo do ušiju, Holidej je špartao negde duž granice sa Meksikom obilazeći salune i kockarnice u koje se slivao zlato i novac opljačkan u obema državama. Bande meksikanskih desperadosa isto kao i teksaških ostavljale su tamo ono što su pobrale u svojoj banditskoj žetvi. Neki su zbog toga smatrali da Dok Holidej nije ništa drugo nego revolveraš i kockar bez morala, ali, Ket je znao da njegovim postupcima treba tražiti drugi uzrok. Dok je bio

rob svoje nesrećne reputacije i bežao je od samog sebe. U opasnosti i lutanju tražio je utehu za zlu kob koju mu je donela njegova slava.

Najzad je došao dan zvaničnog otvaranja, dan simboličnog ukucavanja zlatnog eksera i fiksiranje poslednjeg komada tračnice za prag načinjen od drveta iz sve četiri države kroz koju je prolazila pruga. Posle gromoglasnih govora došli su na red rodeo i druge uzbudljive priredbe, ali, Ket nije mogao da vidi mnogo od toga spektakla. Dužnost mu je bila da se drži blizu senatora dok se ovaj kretao kroz okupljenu gomilu. Te večeri priređena je svečana večera praćena igrankom i zabavom na širokom prostoru gde je toga dana održan rodeo.

Senator Džonas Lok je sve vreme ostao šarmantan i duhovit, i, mada je konzumirao znatnu količinu vina i viskija, nije ostavljao utisak čoveka koji teško podnosi piće. Ket je naravno, morao da se ograniči u upotreba alkohola, a to je još više doprinelo da mu se raspoloženje pokvari.

— Kakav prokleti zadatak — gundao je u sebi dok je pratio Loka i njegovog sekretara, jednog mršavog, tihog i poslovnog čoveka po imenu Bakster, ka njihovom hotelu. Pa dobro, pomislio je, sada je već skoro završeno. Sutra će krenuti nazad za Teksas, prvim vozom koji će novom prugom krenuti iz Čejena.

A kada stignu u Ostin zatražiće davno zaslužen odsustvo i već je znao šta će na tom odsustvu raditi, i s kim će ga provesti.

Bar je takav bio njegov plan. Ali, taj plan se nije ostvario tako kako je Ket želeo.

Kada su ušli u blistavo osvetljeno predvorje hotela „Midvestern“, Džonas Lok se, odvezujući svoju tamnu kravatu, obratio Baksteru.

Senator je za svoje godine bio dobrodržeci čovek. Visok, prijatnog izgleda sa prosedim dugačkim uvijenim brkovima koji su se lepo slagali sa gustom talasastom kosom. Kada je pozvao Bakstera stajao je na vrhu stepenica i sekretar je, mada i sam visok, morao da zabaci glavu da bi pogledao senatora u oči.

— Kreg, proveriti da li hotelska posluga zna da treba da odnese moj prtljag na stanicu. Putujemo jutarnjim vozom kao što znaš. Mogao bi isto tako da sad središ i naš račun. Zahvali im na pažnji i što su u svemu izašli u susret našim željama i tako dalje.

— Odmah senatore — odgovorio je Bakster. — Da li će vam noćas trebati još nešto?

Lok je odmahnuo glavom.

— Idi i ti da se odmoriš, Kreg. Viđemo se na stanici.

Bakster je klimnuo glavom, okrenuo se i sišao niz stepenice pored Keta na koga je gledao sa jedva prikrivenim neprijateljstvom. Smatrao ga je kao nekog nedovoljno prefinjenog telohranitelja — gorilu, koji je iznajmljen za ovu priliku i koga verovatno neće više videti. Nije mu se sviđao Ketov izgled i njegov ogroman neobičan revolver jedva skriven pod sakoom.

Skoro jednu stopu niži od senatora, Ket je pogledom ispratio Bakstera, a onda pošao uz stepenice.

Zastao je naglo, jer je primetio da se Lok nije makao sa mesta gde je stajao. Prolaz mu je bio zatvoren. Zabacio je glavu i pogledao senatora koji je skinuvši mašnu počeo da otkopčava dugmad na košulji.

— Ovo je bio dosadan zadatak za vas, zar ne Džone? — zapitao je svojim bogatim glasom koji se kao bujna reka valjao iz njegovih grudi.

Ket je slegnuo ramenima. — Moram da priznam da u poslu volim malo više dinamike. Ali, ovaj zadatak je, ako ništa drugo, bar bio lak. Niste mi zadavali mnogo muka, senatore.

Lok se nasmešio. — Možda sam vam tu muku čuvao za kraj.

Uprkos navici da sve očekuje, Ket se malo trgao i uznemireno pogledao Loka. — Šta bi to trebalo da znači, senatore?

Džonas Lok je razvukao usne u širok osmeh.

— To znači da vas puštam sa lanca, Džone. Odsada pa nadalje, više nije potrebno da me čuvate. Videli ste i sami da nema nikakvih problema, a ima nekoliko stvari koje želim da uradim sam bez ičije pratnje ... kao građanin Džonas Lok, a ne kao senator iz države Teksas. Razumete li šta hoću da kažem?

— Naravno da razumem, senatore. Ali, u tome nema pogađanja među nama. Moj zadatak je da vas čuvam sve dok se ne vratite u Ostin.

A mi smo još uvek vrlo daleko od toga.

Lokov širok osmeh je na ivicama usana dobio certu oštine i negodovanja. — Sve ide po ustaljenom redu vožnje, Džone. Nema nikakvih izmena. Uz put ćemo stati tu i tamo samo na kratko, kao zvižduk lokomotive, tek toliko da se nađemo sa predstavnicima država kroz koje prolazimo. Kroz nedelju dana bićemo u Ostinu. — Pogledao je sa svog stepenika na malog rendžera i sišao jedan korak niže. — Hoću da kažem, Džone, da ste tih nedelju dana slobodni. Zabavljajte se. Počnite još ovog momenta. I vama je dosta svečanih užtogljenih odela i tamnih kravata koje stežu vrat. Zaslužili ste kratak predah. A u ovom gradu video sam nekoliko mnogo zgodnih devojaka.

— I ja sam to video, senatore i mnogo mi se sviđa pomisao da se umešam među njih, ali, guverner je naredio da se ne odvajam od vas i to je ono što nameravam da učinim.

Lok se uozbiljio. Gledao je Keta tvrdim pogledom koji nije trpeo pogovora. — Je li guverner rekao da slušate moja naređenja? — Upitao je uvijeno.

— Jeste, ali mislio je da...

— Mislio je baš to što je rekao! „Da slušate moja naređenja”.

Osmehnuo se na silu. — Budući da svojevoljno nećete da učinite ništa što bi vas odmorilo i pružilo vam priliku da se opustite, ja vam naređujem da negde izidete i da se malo zabavite. Jesam li bio jasan, Džone?

— Ne možete to da mi naredite, senatore.

— Mogu i naređujem vam. A sad me slušajte ... Guverner Lester neće biti nimalo zadovoljan ako dobije nepovoljan izveštaj o vama.

Ket je dugo gledao Loka pravo u oči. — Šta to imate na umu, senatore?

Političar je hteo da odmahne glavom, ali je Ket hitro digao ruke i prekinuo ga. — Ne trudite se i ne pokušavajte da poričete. Imate nešto ... Nemam ništa protiv da posle svih ovih formalnih gnjavaža uzmete sebi neki trenutak slobode. Dosta sam već stvari video da bih znao kada je vreme da isparim ... Mislim, ako vi i neka dama zaželite da procaskate nasamo. Ali ipak, moram biti negde u blizini, senatore. To je nešto što se ne može izbeći. Guverner bi mi skinuo glavu i okačio je na zid svog kabineta kao lovački trofej ako bih vas pustio da se u Teksas vratite sami. Biću u tom vašem vozu, celim putem. Negde u pozadini, ako vi tako želite, u senci neprimećan, ali ću biti tu. Sve dotle dok se ne ušetate u guvernerovu palatu na Kapitol Hilu.

Lok je bez osmeha na licu lagano klimnuo glavom.

— Da, vi imate izgleda odanog i savesnog čoveka. Naravno, ne biste ni bili prvi u rang u među rendžerima da niste do krajnosti predani svojoj dužnosti. — Nasmejao se kratko i nastavio. — U redu, Džone, čini mi se da smo se razumeli. Vama je jasno da sve dotle dok sam guvernerov predstavnik ne smem da učinim

nijedan pogrešan korak. Videli ste i uverili se da ga nisam ni učinio. Ali, sada su formalnosti završene. Čini mi se da je došao trenutak da bacimo kape uvis i da se provešimo. Samo malo, tek koliko je dovoljno za moje godine.

Pogledao je Keta i nasmejao se. Ket se takođe osmehnuo, jer mu se senator u tom momentu učinio simpatičan.

— Vi volite društvanje lepšeg pola. Šta kažete na to da potražimo neko koje bi nam odgovaralo? — upitao je Lok.

Ket je digao obrve. Nije očekivao da će ga senator pozvati da zajedno pođu u avanturu.

— Ovaj ... možda je vaš smisao za provod i zabavu drukčiji nego moj, senatore — uzvrpoljio se Ket. — Hoću da kažem, pre nego što sam postao rendžer bavio sam se puškarškim zanatom u Laramiju, a pre toga sam bio železnički radnik, gradio sam pruge. Bio sam neko vreme i u armiji, i uopšte pravio sam dosta buke i gužve na severozapadu. Ja volim da se zabavljam na svoj način.

Lok je stavio ruku Ketu na rame i veselo se nasmejao.

— Smatrate da bi vaš način zabavljanja mogao biti suviše bučan i razuzdan za mene?

Ket je slegnuo ramenima. — Ne to, ali možda neprikladan.

Lok je nastavio da se smeši vrteći lagano glavom. — Zna li šta sam bio pre nego što sam se bacio na politiku? Između ostalog bio sam i federalni šerif! Daa... od toga što ste čuli došlo vam je da sednete, zar ne?

Ali, to je istina. Uočio sam da zakoni i ovlašćenja koja ima policija mogu biti mnogo bolji, i efikasniji. Počeo sam da to svoje mišljenje javno iznosim. Mora biti da sam nalazio prave reči, jer je od mene zatraženo da govorim pred Kongresom. Da; jedan običan federalni šerif, koji se neposredno pre toga vratio sa indijanske teritorije, ruke pričvršćene uz vrat komadom košulje čoveka koga je ubio i čije je telo mlitavo visilo preko konja koji je vodio, trebalo je da se obrati Kongresu. Na šta vam to liči?

Ket je ćutke odmahnuo glavom.

— U vozu su me oprali, očistili odelo i doterali da pristojno izgledam i sledeće čega se sećam bilo je da stojim pred Kongresom i govorim gospodi senatorima šta nije u redu sa zakonima. To je bio prvi korak na lestvici koja me ju odvela u politiku. Rođen sam Teksašanin i zato sam odabrao da radim u Teksasu. Prekinuo je i nagnuo se malo bliže Ketu.

— A sada, recite mi možete li da zamislite kako se zabavlja federalni šerif kada se vrati u bazu sa zatvorenikom, nekad živim nekad mrtvim i prebačenim preko sedla, gde ga ponekad čeka nagrada raspisana za hvatanje begunca van zakona? Posle mnogo nedelja traganja za koje vreme je živio i spavao u istom odelu, upola mrtav od gladi zbog toga što, u strahu da vatra ne izda njegovo logorište neprijatelju, nije smeo ni da je zapali i zgotovi sebi nešto za jelo? Imate li najblažu

predstavu o tome kakav pakleni haos od zabavljanja može napraviti čovek koji je sve to preživeo?

Ket je klimnuo glavom. — Imam. Video sam kako izgleda policajac posle takvog zadatka.

— Onda vam je sve jasno — zaključio je Lok.

— Stvar je u tome, senatore, što sada ne možete sebi dozvoliti takvu vrstu ludasanja. Čak i kada je protokolarni deo puta završen, vi ste i dalje guvernerov predstavnik.

Lok se nasmešio i mahnulo odvezanom mašnom od čega mu se košulja na prsima malo otvorila. Na njegovim mišićima prsima ispod košulje su izvirile zamršene crne i bele dlačice skrivajući stari ožiljak od kuršuma.

— Zašto kog vruga mislite da ću izaći u ovom odelu? Kad navučem farmerice i kariranu košulju, stavim na glavu šešir kakav nose u prerijama i oko pojasa zategnem opasač sa revolverom, neće se u ovom gradu naći mnogo ljudi koji će prepoznati senatora Džonasa Loka. Šta kažete na to Džone?

— Pa... to bi možda bilo neko rešenje ali...

— Bez „ali“ prijatelju. Ovaj grad je pun saluna koji su otvoreni celu noć... i drugih mesta za zabavu gde čovek može naći... pa eto, može naći sve što želi: hranu, piće, prijatno društvo. A ja čeznem za svim trima. Hoćete li da mi se pridružite?

Dok su prolazili kroz polumračan hodnik ka svojim sobama Ket je razmišljao o Lokovom predlogu.

Pred vratima je slegnuo ramenima kao da se miri sa sudbinom.

— Izgleda mi da ću morati, zar ne?

Lok je razvukao usne u osmeh i klimnuo glavom. — Ako želite da svoj posao obavite do kraja savesno i da motrite na mene.

Uozbiljio se malo i zastao sa rukom na bravi.

— Još jedna stvar, Džone. Rekoste da imate dovoljno iskustva da znate kad treba da nestanete. Mogu li da računam na to?

Ket se lukavo nasmešio. — Možete. Pitam se samo da li i ja mogu sa vaše strane da računam na isto?

Smeh Džonasa Loka razlegao se hodnikom. Sa rukom oko Ketovih ramena senator je ušao u svoju sobu.

II

Čejen je u noći ostavljao utisak razuzdane varoši naročito tih dana kada su se ulicama valjale gomile ljudi prisutnih zbog otvaranje nove železničke pruge. Grad je bio širom otvoren svima. Gradski oci su unapred kratkim i jasnim rečima objasnili šerifu i njegovim pomoćnicima šta se od njih traži: Uglavnom sasvim malo. Da za vreme proslave neupadljivo nađu sebi neki posao van grada. Kada prvi voz krene iz Čejena za Teksas, policajci su se mogli vratiti na svoje mesto. Ali, za to vreme onih nekoliko dana, i noći do svečanog otvaranja pruge u Čejenu sve je bilo moguće i šerif ili svaki njegov pomoćnik koji bi bio

dovoljno lucnut da pokuša da u gradu zavede neki red, vrlo brzo bi se našao na ulici bez posla.

Objašnjenje je razumno prihvaćeno i na ovaj ili onaj način svi oni zaduženi za održavanje javnog reda našli su neki zadatak van grada. Ta noć trebalo je da bude poslednja sasvim slobodna noć, noć bez ikakvih ograničenja u ponašanju i sve živo je nameravalo da tu prednost iskoristi. „Sve živo” uključivalo je Džonasa Loka i Keta, koji je, još uvek sa senkom podozrenja u srcu, pratio ovog prvog, udaljen samo nekoliko koraka iza njega.

Kao što je Lok predvideo u čoveku koji je vrludao mutno osvetljenim ulicama i zajedno sa svojim znatno nižim pratiocem ispijao viski iz krčaga zabačenog na rame, teško je bilo prepoznati malopredašnjeg užtrgljenog, mnogopoštovanog i uvaženog senatora. Ketu nije trebalo mnogo da se uživi u nastalu situaciju.

— Vaše dobro raspoloženje je zarazno, senatore — rekao je u predahu između dva gutljaja.

Umesto odgovora Lok je gromoglasno podvrisnuo.

— Slušajte, ako ovako nastavimo Čejen će postati bučan kao u vreme prvih dogona stoke.

Lok je ponovo podvrisnuo. Ovaj put još jače.

— Nisam znao da ste takav stari vuk. Očigledno imate nameru da se zaista zabavite. A što je najgore ta vaša želja deluje zarazno — rekao je Ket i podvrisnuo.

Raspoloženje ga je obuzimalo sve

više i više, i onaj ostatak podozrenja i nezadovoljstva zbog senatorove odluke neperimetno je sasvim iščeznuo zajedno sa poslednjim kapima viskija koje je Ket iscedio iz krčaga.

Zatim je u jednom salunu nastalo nekoliko uzbudljivi minuta. Lok se upleo u tuču sa jednim neznancem krnjeg nosa i pakleno živahnog jezika. Ketu se činilo da je za nekoliko minuta kauboj izručio više psovki nego grupa momaka sa nekog manjeg ranča, a tukao se kao pomahnitali bik. Ali, nije bilo potrebe za brigu. Lok je zadobio nekoliko ogrebotina i izgubio nekoliko kapi krvi, ali, iz gomile polomljenih nameštaja ispod koga je ostao da leži onesvešćeni kauboj, kao pobednik je izašao senator.

Taj okršaj je izgleda, zaista potpalio senatora. Posle tuče u kojoj je mogao da izživi dugo uzdržavane strasti, on je još više živahnuo. Kupio je još jedan krčag viskija praćen u stopu malim rendžerom uputio se pravo gradskoj četvrti obeleženoj crvenim sijalicama.

Usput su obojica naoravili malo gužve time što su u jednim karucama ispregli i ponovo naopako upregli zaprežnog konja, tako da mu je glava bila okrenuta vozarevom sedištu, a rep u pravcu gde ie trebalo da mu se nalazi glava. Tako napačke upregnuto kliuse privezali su za privezište i doviknuvši vlasniku da izađe napolje jedva su, zacešnjeni od smeha, uspjeli da pobjegnu pred njegovim besom.

Ket je zaista noćeo da se zabavlja u pravom smislu te reči, a kada je

Džonas Lok skrenuo i ušao na kitnjasta, obojenim ogledalima ukrašena vrata „Kuća madam Silver”, pomislio je da će ta noć uskoro doći svoj vrhunac. „Kuća madam Silver” bila je najbolji, najglasovitiji i najskuplji bordel severno od Simerona.

— Ostatak noći pripada samo meni, Džone — rekao je Lok svom pratiocu dok su prilazili bogato izrezbarenom šanku i grupi blagonaklonoj nasmejanih žena koje su im odmah pošle u susret.

Dok je grlio oko struka jednu visoku plavušu sa mladežom na vratu koji je golicavo delovao na onoga ko ga je gledao, Ket se nasmešio Džonasu Loku koga je u tom trenutku jedna ridokosa devojka vodila ka plišanom kanabetu.

— Čini mi se da je ovaj trenutak pogodan kao i svaki drugi da... ovaj... isparim, senatore?

Lok se nasmejao i gromko podvrisnuo od čega su se trgli drugi posetioци i njihove dame. Mašući iznad glave krčagom viskija on je doviknuo Ketu.

— Džone, ti si pravi, prirodni džentlmen: Dakle „buenos noches, amigo, vienos noches”. Videćemo se sutra ujutro u hotelu „Midvestern”.

Ket je hteo da se usprotivi, ali Lok nije gubio vreme. Pogurao je ridokosu ispred sebe uz stepenice ka plišem tapaciranim sobama na spratu. Protesti su zamrli na Ketovim usnama prigušenim dodirrom rumenih, vlažnih usana plavokose devojke koja se privijala u njegovo naručje...

Ujutro nije bilo ni traga od Džonasa Loka. Ket ga je uzalud tražio u hotelu i u mirišljavim budoarima „Kuće madam Silver”.

Ket je nezadovoljno gundao, ali ne zbog toga što je uzalud tražio vreme.

III

Plavuša je imala nadimak „Lasta”, sve devojke u pansionu madam Silver nosile su imena ptica; samo ona je znala njihova prava imena.

Kada se Ket vratio do „Kuće madam Silver”, namrgoden zbog dugog uzaludnog čekanja i slutnje da je, možda prvi put u toku rendžerskog službovanja propustio da svoj zadatak obavi kako valja, ona je odbila da ga primi pod izgovorom da je zauzeta.

Portir je bio jedan mesnati čova lešinarskog izraza lica, sa ušima nalik na glavice karfiola i nosom koji se prostirao preko celog od boginja išaranog lica. Nadvisivao je Keta za celu stopu, a ramena su mu bila široka kao dvokrilna vrata. Kad mu je „Lasta” pokazala na malog rendžera, svi prisutni u plišem tapaciranom salonu odmahnuili su sažaljivo glavom. Računali su da će prisustvovati ubistvu.

Ali, Ket se sagnuo pred vratarevom zamahnutom pesnicom prišao na dohvrat njegove druge ruke koju je držao u gard i zamahnuo. No, grdosija kao da nije osetio udarac i rendžer se dosetio nečim drugom. Vratar je zastenjao kad je Ket svom težinom spustio dugačku i uzanu

petu svoje čizme na njegovu nogu i pošao rukama da malog rendžera obuhvati u svoj medvedi zagrljaj, koji bi, Ket je to znao, bio fatalan za njega.

Dok se saginjao da izbegne zahvat, ruke medveđe snage su se sklopile oko njegove glave i istog trenutka Ketovo lice se našlo pritisnuto uz masivnu metalnu predjicu portirovog širokog opasača. Krv je linula iz obraza i čela, ali je Ket uspeo da se izvuče. U snagatorovim rukama ostao je samo njegov šešir.

Ket je zaključio da ovom čoveku njegovi udarci ne bi ništa mogli da naude: vratar je bio mašina programirana za tuču i ne bi prestao da se bori sve dok se ne nađe nokautiran na podu.

Napravio je nekoliko brzih koraka unazad, a portir je pojurio za njim. Onda je rendžer odjednom stao, spustio glavu i oborene glave kao bik jurnuo na napadača. Temeinom glave udario je protivnika u pleksus, odskočio unazad, odmerio u magnovenju odstojanje koje ga je od njega delilo i munjevito mu desnom nogom zadao strahovit udarac u prepone.

Portir se zgrčio i njegovo lice rošavo od boginja je pobledelo do sivila. Noge su mu počele klecati i on se pijano zateturao. Džoni Ket je potegao svoj veliki „menstoper”, pištolj težak više od dva kilograma, i jednim dobro odmerenim udarcem složio onesvešćenog siledžiju na tepihom zastrt pod.

U odaji je zavládala tišina. Vika, klicanje i navijanje je prestalo, kao

da je neko poplavio odaju tonama vode. Ket se okrenuo od oborenog čoveka šarajući dvostrukom cevi svog pištolja levo desno po odaji. Lasta, bleđa i preplašena, pohitala je da zamakne iza vrata skrivenih zavesom od damasta.

— Vрати se ovamo!

Na ton Ketovog glasa ona je zastala kao ukopana. Vidno drhteći okrenula se i poslušno pošla nazad. Iza zavesom zaklonjenog hodnika pojavila se lično madam Silver, a iza nje ukazala su se bleđa lica nekoliko nje njih devojaka.

— Dođi ovamo, Silver i dovedi te svoje lepějke — naredio je Ket.

Madam Silver, izgledom nalik na amazonku, pogledala je sićušnog rendžera, a zatim krvlju oblivenog portira ispruženog na podu. Napućila je debelo namazane usne i lagano ušla u predvorje, praćena oskudno odevenim devojkama. Ljudi koji su se tu zatekli zainteresovano su gledali Keta i njegov neobičan revolver.

— Nisam raspoložen za igre — procedio je Ket. — Zbog tvog lošeg i skupog viskija, Silver, i zbog još nekoliko drugih stvarčica.

Okrenuo je pogled ka plavuši. — Sinoć nisi htela da me pustiš da idem. Jutros nisi htela čak ni da me prepoznaš.

Lasta je ćutala. Ket je prešao pogledom po devojkama i zaustavio se na riđokosoj koja je otišla sa Džona som Lokom. — Rekla mi je da uopšte nisi u gradu, a kada sam hteo da se u to lično uverim natutkala je

vrataru na mene. Svakako znate za što sam ovde — rekao je ne obraćajući se nikome posebno.

— Naravno da ne znamo kauboj — rekla je madam Silver bez dvumljenja i sa osmehom na usnama, ali su iz njenih očiju izbijali hladnoća i neprijateljstvo. — Ako imate nešto da se žalite, to jest ako mislite da prošle noći za vaš novac niste dobili ono što je trebalo da dobijete, nema teškoća da nađemo neko rešenje.

Ket je ćutao i ispod oka odmeravao madam Silver. Namerno ju je pustio da govori, jer je iz iskustva znao da krivac najlakše sam sebe uvuče u klopku. Naročito onda kad ne zna koliko drugi o njegovoj krivici znaju.

— Nema potrebe da ovako ulazite — nastavila je madam Silver. — Spustite taj revolver, hoćete li? I kakav vam je to pištolj? Nikada dosada nisam videla ništa slično...

Namignula je na goste koji su nespokojni i preplašeni stajali pored zidova. — Ja sam dama koja je na viknuta na druga oružja.

Njene reči su izmamile nervozan smeh kod svih sem Keta. On je i dalje držao revolver tako da se na obaraču mogla videti metalna udarna igla.

— Ovo je moja lična rukotvorina — odgovorio je rendžer.

Ket je zaista, sam načinio taj revolver na bazi osnovne konstrukcije konjičkog kolta 44, modela koji se punio barutom i olovom i ispaljivao pomoću kapisle i koji je bio poznat pod odomaćenim imenom

„Monster” — „čudovište”. Cilinder tog revolvera bio je veći od normalnog, jer je sadržavao osam metaka kolta 45. Umesto uobičajenih šest. Ispod normalne cevi bila je pridodata još jedna veća, šireg promera.

Ket je zategao obarač i udarna igla se još više otkrila. Začulo se slabo, uljem prigušeno metalno „klik”. Osvrnuo se po odaji i pogledom prošarao po gipsanim i mermernim ukrasima. Na kraju mu se pogled zadržao na ogromnom kristalnom lusteru koji je na sjajnom metalnom lancu visio iz tavanice sa koje su se smešili naslikani amori i nimfe.

Mali rendžer je kliznuo pogledom do madam Silver i zapazio da je sa njenog lica nestalo lažnog osmeha. Hladno neprijateljstvo u njenim očima zamenio je strah.

Madam Silver je učinila neki neodređeni pokret telom kao da želi da nešto preduzme.

Ketove usne su se rastegle u jedva primetan osmeh i on je dižući cev pištolja uvis učinio nekoliko koraka nazad. Pritisnuo je prstom i obarač se spustio u svoje ležište.

Odaju je zatresao gromovit pucanj revolvera. Specijalno pravljen patron, napunjen tucetom komada olova najkrupnijeg kalibra, planuo je iz deblje cevi. Luster se razleteo u hiljade komade, a metalna konstrukcija se opasno zaljuljala na lancu. rasipajući po odaji ostatke stakla bakarnih ukrasa i toplog petroleja. Muškarci su prestrašeno zagalamili i razbežali se na sve strane, sudarajući se u slepoj panici. Žene su za-

vrištale i pobile prema hodniku iz koga su došle.

Ket ih je pustio da odu. Sve sem madam Silver Preprečio joj je put sa revolverom koji se još pušio u ruci. Kada se glomazna cev zaljuljala ispred njenog lica, ona je prestravljenost ustuknula.

— Tek sam počeo, Silver. Kuda ćeš? — rekao je Ket.

Madam Silver ga je gledala širom razrogačenih očiju. Nozdrve su joj podrhtavale a grudi su joj se burno dizale kao posle napornog trčanja.

— Šta... Šta hoćete?

— Džonasa Loka.

Ona je nabrala obrve kao da se priseća. — Onog senatora koji je otvorio novu prugu?

Ket je ćutke klimnuo glavom.

Ona je odrečno odmahнула glavom. — On nije dolazio ovamo.

— Prestani da lažeš, Silver. U džepu imam još punu šaku onakvih metaka. Izbacio je iz cevi ispaljenu čauru i izvadio iz džepa drugi patron, brzo i vešto stavio ga je u ispraznjenu cev. Primetio je da je madam Silver još više pobledela.

— Prošle večeri sam došao s njim — rekao je gledajući je u oči. — Otišao je sa ridokosom sa kojom sam maločas razgovarao. Ja sam bio sa Lastom. Mislio sam da sam na nju ostavio povoljan utisak i da se zbog toga nećkala da me pusti da odem. Razmišljao sam kasnije o tome. Prisetio sam se da je nastojala da me zadrži tek pošto se u neko doba noći na vratima sobe začulo kucanje. Ona je odgovorila.

Ket je zastao. Posle nekoliko sekundi muklog ćutanja nastavio je. — Došao sam do zaključka da joj je neko dao uputstvo da me zadrži.

Pred njegovim ledenim pogledom Silver je oborila oči. — Ja... ne znam šta hoćete da kažete...

— Kako je ime riđokosoj?

— Robin, ali ja...

— Dovedi je odmah ovamo. Požuri.

Madam Silver nije trebalo dva puta govoriti, jer je zapet revolver do voljno ubedljivo delovao. Pohitala je do hodnika zakrivenog zavesom, a Ket ju je zadržao dohvativši je rukom za zadnji kraj haljine.

— Pozovi je.

Glasom promuklim od uzbuđenja madam Silver je pozvala riđokosu i nekoliko trenutaka kasnije uplašena devojka je lágano sišla niz stepenice i ušla u predvorje. Pri pogledu na masivni pištolj u Ketovoj ruci njene zelene oči su uplašeno zasijale. Rendžer je odgurnuo madam Silver uza zid, i posvetio svu pažnju Robin. Ona je stajala nema, zgrčena od straha.

— Džonas Lok. Bio je sinoć ovde. Šta se desilo posle pošto si kucala na Lastina vrata i rekla joj da me zadrži kod sebe?

Robin je otvorila usta kao da bi da nešto odgovori i donja usnica joj je zadrhtala. — Ja... ja nisam htela. Madam Silver mi je rekla...

Ket se okrenuo ka staroj matroni i uhvatio ljutit pogled koji je dobacila riđokosoj. Prišao je korak i pri

slonio cev revolvera između njenih nabujalih grudi.

— Mogao sam da pretpostavim da si to bila ti. E pa dobro, reci mi šta se desilo ili će ovaj revolver slučajno da opali. Mogao bih da te raznesem u komade kao što sam razneo tvoj luster ali na taj način ne bih dobio odgovor. Ali, ako bih okrenuo cev u stranu... na primer ova ko... levo ili desno... Recimo levo... — Ket je zaista okrenuo cev pištolja prema levoj strani grudi madam Silver i svilom utegnuta dojka se malo ulegla.

— Eto, možeš i sama da vidiš šta bi se desilo — nastavio je posle kraćeg ćutanja. Takav nesrećan slučaj ne bi doneo nikakvo dobro ženi tvog zanata, Silver.

Silver je sada bila više uplašena i drhtala je vidljivije nego maločas riđokosa. Ketova pretnja prestrašila ju je do te mere da je izgubila moć govora. Uzalud je micala usnama preko kojih nije prelazila nijedna reč.

Videvši svoju poslodavku u takvom stanju riđokosa je progovorila sipajući provalu reči prigušivanih jecajima.

— Došla je do mojih vrata... rekla mi je da naspem neki hloral hidrat, kapljice za uspavljivanje...

— Znam šta je to! — prekinuo ju je Ket nestrpljivo.

Robin je progutala pljuvačku. — Dobro, kako kažete. Rekla mi je da mu stavim nešto u piće i da je pozovem čim zaspi. To sam učinila i posle toga sam otišla u svoju sobu i tamo ostala... Učinila sam samo

ono što mi je naređeno, mister! Ne znam šta su učinili s njim, verujte mi. Nisam ni najmanje kriva...

Ket je klimnuo glavom i ponovo pogledao Silver prodornim pogledom. Ona je sad izgledala malo pribranije. Obliznula je nervozno usne i stala ruku prekrštenih na grudima, kao da želi da sebi da samopouzdanja i više važnosti.

— Dobro — rekla je — nemam nameru da budem ubijena zbog tog demveda od čoveka... niti želim da mi kuća bude demolirana... Kod mene je došao jedan čovek, ne znam njegovo ime ali sam čula kad ga jedan od njegovih ljudi nazvao imenom Volf. To ime može nešto da znači, ali može da ne znači ništa... Isto tako kao što je moje devojkice nose imena ptice...

— Pređi na stvar — prekinuo ju je Ket.

— Tutnuo mi je sto dolara u ruku. Rekao je da poznaje čoveka koga je video da je otišao u sobu kod Robin. Dodao je da mu nešto duguje. Predstavio je to kao da se radi o nekoj šali, a ne o ozbiljnoj stvari. Zatražio je od mene da gos tu stavim u piće neko uspavljujuće sredstvo, a posle, kada senator zaspi, da će ga on i njegovi ljudi odneti. Ubedio me je da namerava da mu skine odelo i da ga onako u donjem vešu odnese na stanicu tako da ga u tom stanju mogu videti oni koji budu došli da prisustvuju odlasku prvog voza za Teksas.

Slegnula je ramenima — nije mi izgledalo da u tome ima nečeg lošeg, a sto dolara je prilično velika svota novca.

— Tako si ti pristala na njegov predlog i on ti je naredio da mene zadržiš ovde?

Silver je odmahнула glavom. — Koliko znam on vas nije video. Ali vi ste na mene ostavili utisak opasnog čoveka i pošto nisam želela u svojoj kući nikakve izgrede, naredila sam Lasti da vas zadrži kod sebe dok taj Volf i njegovi ljudi odnesu vašeg prijatelja.

Ket ju je presekao. — I nekom slučajnošću se desilo da imate pri ruci kapljice za uspavljivanje.

Silver je pocrvenela.

— Pa-a... u našem poslu to nije baš mnogo neobično. Ponekad devojkice moraju da ih upotrebe da bi umirile suviše napadne goste, ako shvatate šta mislim.

Ket hladno pogleda madam Silver — možda ponekad neka devojkica zaželi da se na lak način dočepa plate nekog neopreznog kauboja... Mir, mir, u ovom trenutku me ne interesuje ta strana medalje. Želim da znam nešto više o tom Volfu.

— Nisam ga nikada ranije videla. Mora biti da je došao u grad zbog proslave. Kao i mnogi drugi.

Ket je jače pritisnuo cev na levu stranu grudi madam Silver. Ona je počela brže da diše, a lice joj je još više pobledelo.

— Priseti se malo bolje — rekao je.

— Či-čini mi se da je i ranije dolazio ovamo... jednom ili dva puta, kad bolje razmislim... gonio je stoku... ili je dovozio drvenu građu ili tako nešto. Okrenula se naglo ridokosoj. — Dolazio je jednom kod tebe u sobu, je li tako bilo?

Na to neočekivano, direktno postavljeno pitanje, Robin je zatrepatala i širom otvorila oči. — Ja... ne znam... mislim da je tako bilo... stočar je. Sve što sam čula to je da su ga zvali Volf.

— Odakle je došao, vrag ga odneo? — resko je odsekao Ket.

Robin je bez dvoumljenja odmahнула glavom.

Silver je nabrala obrve kao da se priseća. — Mislim da je odnekud sa juga, iz Kolorada... Naziv mesta me podseća na nešto u vezi sa životinjama.

— Kao recimo „Kanjon divljeg konja” ili nešto slično? Jesi li to mislila?

— Da. To „Divlji” mi zvuči nekako poznato... Može biti da je baš to ime. — Izgledalo je kao da Silver zaista pokušava da se priseti.

— „Vodopad divlja mačka”! — uzviknula je Robin piskavim, uzbuđenim glasom i madam Silver ju je pogledala ozbiljno.

— Vajldket Fols — ponovio je Ket za njom.

— Da. Sećam se da je jednom kada je bio pripit, rekao da je šta što nikada nisam bila u „Vodopadu divlje mačke” da ga vidim.

— Je li rekao tačno gde?

— Nije. Zaspao je odmah posle toga. Kad se probudio nije znao čak ni kako se zovem...

Ket ju je namrgođeno pogledao. — Za tebe bi bilo najbolje da je tačno ovo što si mi rekla. — Zatim se zagledao u madam Silver. — I za tebe. Pomisli kako bi izgledala ova kuća kad bi od nje ostala samo gomila krhotina i nagorelog greda. — Zatim je opet prošetao pogledom do ridokose. — A ti... zamisli kako se oseća čovek koji se pogleda u ogledalu i oseti da mu se utroba prevrće od onoga što je video.

Obe žene su se uplašeno zgrčile od reči ovog sićušnog čoveka sa velikim revolverom. Znale su da je on najopasniji čova na koga su naišle i na koga će verovatno naići u svojoj profesiji.

Ket je lagano spustio obarač revolvera i vratio ga u futrolu. Laganim korakom, kao da mu se ne žuri, izašao je iz odaje.

IV

Sekretar Bakster kao da se trudio da izazove sve moguće vrste reprilika. Ponašao se skoro histerično, optuživao je Keta za ležernost pa čak i nemarnost u poslu, tražio je da se sačeka dolazak šerifa koji je pozvan da se vrati u Čejen. No Ket, nestrljiv da podnosi histerične izlive učutkao je sekretara jednim odmerenim ali odlučnim šamarom po ustima.

Bakster je ustuknuo i uplašeno

pogledao Keta čije su oči hladno sijale.

— Priberite se Bakstere! — oštrio ga je Ket rečima. — Niste mi potrebni vi da bih znao da svoj posao nisam obavio kako treba. Nije mi potrebna ni vaša panika. A najmanje od svega mi je potrebna intervencija čejetskog šerifa! Ako je mogao da se ukloni iz Čejeva i grad ostavi širom otvoren svakom mogućem šljamu samo zato da bi udovoljio apetitima biznismena uvek gladnih zarade, onda mi on neće biti ni od kakve koristi. Ni vama. I zato zaboravite na šerifa u ovom gradu. Jasno?

Trljajući svoje ozleđene usne Bakster je lagano klimnuo glavom.

— Izvinite Ket... I ja nisam... obavio svoj posao kako valja. Trebalo je da se držim blizu senatora bez obzira šta je on govorio. Sad znam da mi je stavio u zadatak da platim račun i obavim ostale formalnosti u vezi putovanja, samo zato da bi imao priliku da se izvuče i zabavi bez moje kontrole.

Ket se namrštitio. — Je li to i ranije radio?

— Vrlo često! Ali, to moram odmah da dodam samo posle završetka svih formanih obaveza.

Ket je klimnuo glavom. — Dobro. A sad sledeće pitanje: Ko je Volf? Jeste li ga ikada čuli da izgovara to ime.

— Nikada. Kako izgleda taj čovek?

— Krupan, oko četrdeset godina star. Stočar koliko sam saznao.

U svakom slučaju neki vrlo opasan i snažan čovek. Vratar kod madam Silver mi je rekao da je video da je taj Volf izneo Loka na ramenima. Ne znam ništa više o njemu sem da je došao iz mesta koje se zove Vajldket Fols, u Koloradu. Za to mesto nisam čuo iako sam dosta putovao po tim krajevima.

— Nisam ni ja. Bar ne mogu da se setim da sam čuo. Čujte, Kejte, šta mislite da učinimo? Nema ni govora o tome da se vratimo u Ostin i jednostavno kažemo guverneru da smo senatora izgubili?

— Vi idite na voz kao što je planirano. Ukrcajte se i putujte — odgovorio mu je Ket posle kratkog razmišljanja. — Putovanje traje nedelju dana. Ako za to vreme ne nađem senatora mislim da ga nikada neću ni naći. Bar ga neću naći živog. U tom slučaju vi ćete obavestiti guvernera o događaju i izneti sve ovo što smo zajedno saznali.

— Ali... šta ćete vi da preduzmete?

— Najpre ću poslati telegram jednom mom prijatelju. Zamoliću ga da se nađemo u Vajldket Folsu. Nadam se samo da nije otišao nekuda gde ga pošta ne može naći.

— Šta...? Pa to znači da i ne znate gde se taj vaš prijatelj nalazi!

— Trenutno ne znam, ali ću saznati. On nije neka anonimna ličnost nego čova za koga je čulo

svako dete. Radi se o Doku Holideju

— Doku Holideju?! Čuo sam za njega iako me ne zanimaju ni pustolovi niti pustolovine. On je kockar?

— Moglo bi se reći i to. Ali, više od svega on je hrabar i dobar drug, i ne napušta prijatelje u nevolji.

— Hm... Ako je tako, pozovite ga što pre, jer ćete zaista biti u nevolji ako ne pronađete senatora.

— I hoću. Pretpostavljam da ću tamo stići pre njega i da ću do njegovog dolaska već nešto saznati. Zajedno ćemo tragati za senatorom i onim lupežom Volfom.

Bakster je ostavljao utisak zabrinutog čoveka. — Ali Kete... Ja ne mogu da izađem guverneru na oči! Ne mogu... Posle takvih propusta i grešaka u obavljanju dužnosti nemoguće mi je da jedno stavno stanem pred njega i podnesem takav izveštaj.

— Guverner nije glup čovek, Bakstere. On sigurno zna kakve su senatorove navike. Vaš je posao bio da slušate senatorova naređenja i vi ste to činili. Niste mogli drugačije i mislim da nemate šta da se brinete zbog toga. Učinite kao što sam vam rekao a resto prepustite meni.

Bakster je duboko uzdahnio i lagano zaklimao glavom. — Dobro... Ali se svim srcem nadam da ćete ga naći živog i zdravog.

— I ja se nadam. A sada mi re-

cite gde je u ovom gradu telegraf? Što se vas tiče trebalo bi da požurite da ne biste propustili voz za Teksas.

Bakster je još jedan trenutak neodlučno stajao i gledao svog sagovornika, a onda se okrenuo po senatorovoj sobi proveravajući za svaki slučaj još jednom da nešto možda nije zaboravljeno. Istovremeno je Ketu objašnjavao kako da pronađe telegraf u Čejenu.

Ket je na brzu ruku napisao telegram. Adresirao ga je na ime Dok Holidej, Hotel „Alamo” Ostina, i dalje. Poruka je jednostavno glasila:

„Dodi na sastanak u Vajldket Fols, Kolorado. Što hitnije. Ket.”

Holidej će iz reči „što hitnije” shvatiti da je mali rendžer u nevolji i znajući kakvim se pozivom bavi svakako će naslutiti da ta nevolja nije sitna i da mu je mopoć neophodno potrebna. Za ljubav starog drugarstva sigurno neće propustiti da se odazove pozivu.

Po tome što je telegram bio upućen na hotel gde je imao stalno zakupljenu sobu. Dok će jasno zaključiti da se radi o tajnoj delikatanj i ličnoj stvari u kojoj Ket nije želeo pomoć policije. U ovom trenutku niko nije trebalo da zna ništa o nestanku senatora Džona Loka.

Vraćajući se iz pošte nazad u svoj hotel Ket se nadao da uopšte neće biti potrebno da bilo ko sazna nešto o senatorovom nestanku. Nadao se jednostavno da će ga u

rok. od nedelju dana naći. Ukoliko kasnije, posle bezbednog povratka u Ostin, senator nađe za shodno da o celoj aferi ispriča, to će onda biti njegova lična stvar.

Pod uslovom da senatora nađe živog.

V

Džonu Ketu je trebalo tri dana jahanja na jug da bi iz Čejena stigao do ugovorenog mesta sastanka u brdovitim predelima države Kolorado. Vajldket Fols je bio grad ponikao iz eksploatacije i trgovine drvetom i oko malog grada izgrađenog od nove građe koja se žutela i prijatno mirisala, dizali su se planinski vrhovi pokriveni snegom. Pošto je računao sa hladnijom klimom planinskih predela Kolorada, Ket je bio pripremljen za zimu i hladan vetar. Istina, na mapi po kojoj se upravljao Vajldket Fols je bio nejasno uertan sitnim krstićem u preriji, u podnožju planina ili negde na visini, ali je iskustvo naučilo Keta da mora da bude spreman za svaku eventualnost. Zbog toga ga oštar vazduh prožet mrazom nije iznenadio.

Put od Čejena nije bio vrlo dugačak ali je, u svakom slučaju, bio naporan i težak. Vajldket Fols, izgleda, nije bilo baš omiljeno i rado posećeno mesto. Do tog grada nije postojala redovna linija dilžanse, a železnička pruga nije doezala dalje od Denvera, daleko na

jugu od reke Plate. Istina, postojao je put kojim su stočari dogonili stoku na Čejensku pijacu, ali taj put je sada bio zakrčen nepreglednim stadima goveda koja su se kretala na sever, tako da je Ket izabrao put kroz planinske predele. Računao je, opet, da se može osloniti na mapu na kojoj je pisalo da je „prilaz do Vajldket Folsa lak i prohodan.”

Možda i jeste lak i prohodan, ali za divlje koze... pomislio je Ket. Za rendžera na konju koji je bio toliko glup da se uvali u ovakvu nevolju šanse da lako prođe tom kozjom stazom daleko su manje!

Vreme koje mu je bilo potrebno da prođe kroz jedva naseljeni predeo nazvan „Veliko Razvođe” skoro da je omogućavalo Doku Holideju da u Vajldket Fols stigne pre njega, mislio je Ket. Dok je trebalo samo da uskoči u prvi voz iz Oстина za Kolorado, i da se, pošto prethodno utvrdi gde se tačno nalazi Vajldket Fols i najmi jednog jahaćeg i jednog tovarnog konja, ne časeći ni časa uputi pravo u Siera Lavaka.

Bilo bi divno kada bi u Vajldket Folsu zatekao Holideja koji ga čeka...

Ali, kada je to popodne Ket prozebao sjahao u Vajldket Folsu Holidej još nije bio prispeo.

Više po instinktu i osećanju nego po izgledu zgrade, Ket je našao hotel u gradu. Sam hotel izgledao je mnogo bolje iznutra nego što je ostavljao utisak spolja.

Zidovi su bili obloženi neobojenim drvetom ali su, dobro i, čisto održavani, dobili nijansu tople patine koja je prijatno delovala. Zbog takve impresije gostiju, verovatno je portir u loži imao neki samozadovoljan i, samouveren stav, koji je bez obzira na nedostatak uniforme, podsećao na držanje penzionisanog generala. Pri pojavi gosta on je to lice razvukao u namešten i poslovan osmeh.

— Izvolite gospodine?

— Treba mi soba — rekao je Ket. — ... i neka obaveštenja.

— Za sobu je lako — rekao je službenik okrećući se da skine ključ sa jedne kuke na tabli koja se nalazila na zidu iza njega. — Broj devet, pravo gore. — Pokazao je Ketu rukom u pravcu stepenica. — Dolar i dvadeset pet centi za noć. U cenu su uključene večera i doručak. Za ručak se morate snaći sami. Topla voda se plaća posebno. Ako vam je potrebno još čebadi recite to Indijanki spramajući... je li u redu?

Govoreći to, ljuljao je ključ na srećni prstu i gledao Keta kao čovek koji ne želi da raspravlja. Na kraju je dodao.

— Ovo je jedini hotel u gradu.

— Tako? U tom slučaju odlučio sam da ostanem kod vas — odgovorio je Ket kopajući po džepu da izvadi novac i pošto je izbrojao dva dolara i pedeset centi pružio ih portiru.

— To je za dve noći unapred — rekao je uzimajući ključ. Namer-

no nije odmah vratio ostatak novca u džep, jer je zapazio portirov pohlepan pogled. — Obaveštenje koje tražim je jednostavno. Rekoste da je ovo jedini hotel u gradu?

— Tačno.

— Onda ste vi čovek koga treba da pitam da li je doputovao jedan moj prijatelj.

— Tako je, ja sam pravi čovek — rekao je službenik piljeći u novac. — Kako se zove vaš prijatelj?

— Holidej. Dok Holidej. Iz Džordžije... Trebalo je da se nađemo u Vajldket Folsu. Moje ime je Ket.

Činovnik je izgledao razočaran i lagano je odmahnuo glavom. — Mrsko mi je da kažem, ali još se nije pojavio. Bar ne pod tim imenom. Kako izgleda?

— Visok, crnomanjast, sivoplavih očiju. Nosi „linkoln“ sa belom drškom.

— Ne, nije došao.

— U redu. U svakom slučaju još ima vremena da stigne. Samo sam proveravao — rekao je Ket vrebajući portira kao mačka miša. — Ne brinite, još uvek postoji mogućnost da zaradite neki ekstra dolar.

— Treba vam još neko obaveštenje?

— Da. Poznajete li u gradu nekoga ko se zove Volf?

Činovnik je prebledelo i kao da se podigao na prste. Stajao je tako čvrsto naslonjen na pult. Čini-

lo se da je uznemiren, jer je u nekoliko navrata nervozno pogledao u pravcu ulaza.

— Volf? — ponovio je mehanički. — Je li to ime ili prezime?

— I jedno i drugo. To je sve što znam — rekao je Ket spremno, ne skidajući pogled sa mladog čoveka.

Činovnik je zadobovao po poltu prstima grizući jedva primetno donju usnu. Pogled mu se ponovo zadržao na novcu koji je Ket još uvek držao u ruci. — Ah, do vra- ga, mislim da bi vam to svako mogao da kaže. U stvari, čovek ko- ga tražite je Volf Duan. Jedan kru- pan stočar iz okoline. U zavadi je sa svima. U ovom trenutku nije baš u dobrim odnosima sa jednom kompanijom za eksploataciju drve- ta čije šume i terene koristi za zim- sko napasanje stoke.

-- Tera li on svoju stoku u Če- jen?

— Svakako. To je najbliža pija- ca. Put je lakši od onoga koji vodi do Denvera.

— Je li odlazio tamo ovih da- na? U Čejen mislim?

— Čulo se da će ići na otvara- nje nove železničke pruge. Ne- znam da li je išao ili nije.

-- Hm. To je sve?

— Pa, ovih dana sam video da su njegovi ljudi visili ovde po gra- du iz čega izvlačim zaključak da je bio odsutan.

— Reklo bi se da je to čovek koga tražim. Gde bih mogao da ga nađem?

— Njegov ranč je tamo nazad u brdima. Nosi naziv „Dijamond-D“. Ne znam tačno gde se nalazi, ve- rujte mi. To bi vam bolje mogli reći oni preko u salunu. Kod njih ima više posetilaca sa njegovog ranča nego kod mene.

— Dobro, raspitaću se.

— I... još nešto, ser. Čuvajte se.

— Zašto?

— On ima uz sebe priličnu ban- du nevaljalaca spremnih za sve.

— Znam. Ipak, hvala ha upo- zenju — rekao je Ket i izvukao iz svežnja nekoliko novčanica. Kad ih je mali rendžer tutnuo por- titu u ruku ovaj je zadovoljno žmirnuo očima.

Ne čekajući reči zahvalnosti Ket je dograbio svoju putnu torbu i mašući ključem, pošao uz stepeni- ce ka sobi broj devet. Na stepe- ništu se upola okrenuo i doviknuo preko ramena.

— Pošaljite mi tople vode, ami- go. -- Nasmejao se šeretski i na- stavio — Možete to naplatiti od onog malog dodatka koji sam vam platio.

Činovnik je klimnuo glavom u znak da je napomenu primio zna- nju i ušavši u jedan hodnik iza portirске lože pozvao nekog ko se zvao Sindi. Ket je nastavio uz stepenice do svoje sobe a kratko vreme kasnije jedna Indijanka, ve- rovatno Sindi, donela je najpre malu limenu sedeću kadu, a zatim dva vedra vrele vode. Indijanka je bila vitka, očiju crnih kao trnji- ne i ozbiljnog, čak tužnog lica. No

sila je na sebi dugačku haljinu od šavljene jelenske kože, a tamna kosa povezana na čelu širokim, šareno veženim kaišem, plivala joj je rasuta po leđima sve do struka.

Dok se bavila u sobi i spremala kadu za kupanje, nije odgovarala na Ketova diskretno radoznala pitanja. Zatražio je da mu donese još jedno vedro vode i veći komad sapuna. Indijanka je izašla, a Ket se svukao i zažoračio u kadu. Dodir sa toplom vodom izmamio mu je uzdah blaženstva i on je lagano seo u kadu. Uzeo je mali komad sapuna koji mu je devojkica ostavila i počeo je da se sapunja. Sapunica je bila bogatija nego što se nadao, što je Ket pripisivao mekoći kišnice od snega. Nasapunjao je kosu i zažmurio kada mu je sapunica ušla u oči. Dok je rukom napipavao ubrus da bi je obrisao čuo je da su se vrata otvorila.

— Hej, ako voda nije i suviše vrela polij me po glavi, hoćeš li? rekao je žurno. — Sapunica mi vraški peče oči.

Ledena voda ga je pošćropila po glavi i telu i on je zadržavši dah otvorio oči. Ugledao je kako se teško drveno vedro ponovo diže uvis i sledećeg trenutka osetio je bolan razlamajući udarac po glavi. Učinilo mu se kao da je svet oko njega eksplodirao i odmah zatim utonuo je u duboku tamu.

•

Kada je došao svesti Ket nije imao ni najmanju predstavu o

tomu gde se nalazi. Oko njega je vladao mrak. Poznati zvuci su mu počeli dopirati do svesti kroz tutnjava i potmulu bol koji je osećao u glavi i vratu. Bol od neugodnog drmusanja izmamio mu je slab jauk.

Izgleda da je to bila greška. Neko u blizini se pomerio i on je začuo grub negodujući glas. Sledećeg trenutka svet je ponovo eksplodirao i isti razlamajući bol koji je i ranije osetio zamračio mu je tek probuđenu svest. Nije se sećao više ničega sve dok se s mukom nije vratio u realnost sličnu pakleno bolnoj agoniji.

Nije osećao više nikakvo drmusanje ni kretanje. Ležao je opružen na nečem tvrdom. Instinkt ga je potaknuo da pokuša da pomakne noge i ruke, oprezno i neprimetno, tek po koji santimetar, ali sasvim dovoljno da se uveri da nije vezan ili okovan. U ovom trenutku to mu je malo značilo, bar je malo značilo njegovom svesnom delu bića, jer mu je proces razmišljanja bio zamagljen bolnom agonijom buđenja. U glavi je osećao stalan, jak pritisak. Bubne opne su mu podrhtavale do prskanja, oči su ga pekle u dubini kao da u njima gori ugljenvlje, nos mu je bio zapušten, verovatno njegovom sopstvenom krvlju. U ustima je osećao bljutav ukus prašine i miris stočne balege.

Zatim je instinkt ponovo preuzeo svoju funkciju i slab jauk je prešao preko njegovih usana. Pogle-

dao je oprezno oko sebe upola zažmirio da bi sakrio oči. Nikada nije na odmet da se čovek učini slabijim i bespomoćnijim nego što stvarno jeste ako se samo nalazi u situaciji koja takvo lukavstvo opravdava.

Ma gde da se nalazio oko njega su vladali mrak i ledena hladnoća. Na sebi je još uvek imao svoju debelu jaknu. Učinio je napor da sedne, ali je odmah glasno jauknuo i zaneo se nazad stežući glavu obema rukama.

Ništa se nije desilo: Niko ga nije ponovo udario; niko nije utrčao u odaju sa revolverom u ruci; u njegovom zatvoru nije se čuo drugi šum sem njegovo sopstveno disanje.

Ohrabren time počeo je da razmišlja o svojoj jakni. Kada je poliven ledenom vodom i udaren drvenim vedrom sedeo je u kadi nag kao od majke rođen. Neko ga je znači obukao: prilično grubo koliko je mogao da oseti po neprijatnom stezanju odeće uz telo. Verovatno da je onaj ko ga je udario učinio samo onoliko napora da ga obuće koliko je bilo potrebno da se ne smrzne. Nejasno se sećao kratkih, isprekidanih utisaka vožnje u kolima kojim je dovezen ovamo, ma gde da se to „ovamo“ nalazilo.

Ma ko da su bili ljudi koji su ga ovamo doveli očigledno da su ga želeli živog. A to je moralo da ima neke veze sa nestankom senatora Džonasa Loka...

Ket se trgao. Napolju je začuo bat koraka, grebanje čizama o busenje trave, kloparanje šipke na vratima i grube glasove. Vrata su se s treskom otvorila i svetlost njezera preplavila je odaju. Žmireći očima video je da se nalazi u odaji ili kolibi od brvana, sa podom od grubo tesanih dasaka i malim prozorom zakrivenim drobnim komadom krpe.

Tek kada je osmotrio prostor oko sebe Ket je pogledao čoveka koji je držao fenjer. Prepoznao je u njemu jednog od ljudi koje je video u Vajldket Folsu. Iza njega dvojica drugih vukli su između sebe trećeg. Ket je odmah prepoznao senatorovu prosedu kosu i sa strepnjom zatvorio oči kada su oni što su ga nosili bacili telo da svom težinom tresne na pod.

Čovek sa fenjerom je hramajući ušao u odaju vukući nogu umotan u zavoje i stegnutu kožnim poveзом. Nadneo se nad Keta i prinoseći fenjer njegovom licu pri metio da je mali rendžer pri svesti. Besno je iskezio zube i sagnuvši se zgrabio Keta za jaknu i upela ga podigao sa poda. Počeo je da ga črmusa i od klimanja glave napred nazad Ket je bolno zastenjao.

Onda je nasilnik odjednom skoro poleteo nazad preko odaje i tresnuo o suprotni zid jedva zadržavši da mu fenjer ne ispadne iz ruke. Zagledao se u četvrtog čoveka koji je malo pre toga nepričeć ušao u odaju, čoveka uza-

nog, koščanog, vukolikog lica, snažno građenog, surovog izgleda i zapuštene, neobrijane brade. Novopridošli je nosio kožne rukavice i prišavši ošamućenom snagatoru ošinuo ga je nadlanicom tako da je ovome ostao crven trag na licu. Udareni je čutke primio udarac i pokorno se izmakao u ugao.

Ket je pogledao ka senatoru, ali ovaj je ležao zgrčen u senci, bez glasa, bez pokreta. Po njegovom držanju Ket nije mogao da proceni u kakvom je stanju.

— Ja sam Duan — rekao je dubokim glasom čovek vukolikog lica. — Zovu me Volf Duan. Zabadac si nos u moje poslove i zato ćeš morati da trpiš ono što će te snaći.

— Šta sve ovo znači? — prevahlo je Ket preko usana.

— On će ti reći — rekao je Duan pokazujući rukom prema senatoru, ali gledajući na drugu stranu kao da ne želi da ga vidi.

— Znaite li vi da sam ja rendžer i da predstavljam vlast guvernera Teksasa?

Duanove tanke usne su se lako izville. — Znam sve o tebi, Kete. Čuo sam o tvojoj puškarškoj veštini još u vreme kada si radio u Laramiju. U to vreme su te zvali Ket „Kolt”. Izgleda da si se specijalizovao u prepravljanju pištolja kapišlara u revolvere sa patronima. U stvari, pre dosta vremena napravio si mi jedan takav. Bio je to prvi revolver sa gotovim mecima koje sam imao. Vraški fi-

no i precizno oružje, moram priznati.

Ket ga je čutke posmatrao, ali se po iskrenju njegovih očiju videlo da pokušava da se nečega seti.

— Ne, nemoj se mučiti, da me se setiš. Moje ime tada nije bilo Duan.

— Navukli ste na sebe mnogo neprilika, mister. Niste nikako sneli oteći mene i senatora.

— Mislim da nisam ništa navukao. Ovo je moje parče šume, moja teritorija, Kete. Ja posedujem ovde 10.000 akara zemlje. Ovde sam ja svoj zakonodavac i izvršilac zakona.

Ket je prkosno digao glavu. — To vam neće mnogo vredeti kad šerif sazna...

— Ah, da, postoji oblasni šerif koji s vremena na vreme navрати u Vajldket Fols. Ali mi taj ne zadaje mnogo glavobolje. Pametan je on. Niko meni ne zadaje glavobolje, Kete. Uključivši i guvernera Teksasa.

Pomenuvši guvernerovo ime Volf se hrapavo nasmejao. — Guverner? Do đavola čoveče, pa ja se ne plašim ni samog predsednika.

Odjednom se okrenuo i dao znak ostalima da pođu za njim. Dok su izlazili, Ket je zapazio da jedan od Volfovih ljudi nosi za pojasom njegov revolver. Na vrati ma je Duan zastao i uzeo fenjer iz ruke čoveka sa zavojem na no-

zi. Dok ga je spuštao na pod oči su mu zadovoljno sijale.

— Da možete da vidite šta radite — rekao je smešeći se okrutno i izašao.

Vrata su se s treskom zatvorila i Ket je čuo kako težak drveni šip ulazi u ležište. Bat koraka je počeo da se udaljava. Osluškiavao je pažljivo. Svi su normalno hodali. Nije se čulo hramanje niti vuče nje noge. Po tome je zaključio da čovek sa povređenom nogom nije bio među onima koji su otišli, i da je ostao na straži pred vratima.

Pri pokušaju da se pomakne, Ket je otkrio da bol u glavi nije ništa manji. Ipak, je stjenjući dopuzao do fenjera i primeo ga bliže senatoru. Uvijen u prljavo ćebe Džonas Lok je duboko i ujednačeno disao. Primevši fenjer bliže, Ket je široko razrogačenim očima na sivkastoj tkanini, ručne izrade ugledao tamne mrlje. Udahnuo je vazduh kroz stisnute zube kao kad čovek vidi nešto bolno i stravično. Neke od mrlja bile su vlažne i crvene. Napetih nerava do pucanja, držeći fenjer u ruci koja je podrhtavala od napora i bola, on je drugom lagano podigao kraj ćebeta i pažljivo ga povukao naniže. Senatorovo telo se zgrčilo i sa usana mu se otešlo prigušen, bolan uzdah. Prsti su mu grčevito zagrebali drveni pod. Ket je odbacio ćebe u stranu i od onoga što je video lice mu se zgrčilo u grimasu zgražanja i jeze.

Senator je ležao obnažen do pazuha, a njegova leđa su bila masa krvavog mesa, izbrazdanog uzduž i popreko crvenim masnicama i brazgotinama, išarana komadima oderane i pokidane kože zbog čega je senatorovo telo ličilo na raščerećeno goveće iz klanice.

Senator Džonas Lok bio je bičevan volujskim bičem. A čovek koji je zamahivao bičem morao je biti mahnit od mržnje.

— Volf Duan — promrmeljao je sedajući s mukom. Spustio je fenjer na pod i ostao da sedi posmatrajući kako se svetlost fenjera poigrava po senatorovim ranama.

VI

— Da, mora biti da je lud — uz dahnuo je Džonas Lok bauljajući nazad u ugao gde je Ket od ćebeta i nekoliko starih džakova napravio ležaj.

Pritulili su plamičak u fenjeru što je moguće više da bi prištedeli gorivo i ispružili ruke ka žučkastoj svetlosti da bi koliko toliko osetili toplotu koja je zračila od stakla. U kolibi je bilo vrlo hladno i mada je Lokovo toplo odelo ležalo bačeno pored njega na pod brvnare, to mu nije mnogo koristilo. Senatorova leđa su bila suviše ranjavana da bi mogao da se obuče.

Neposredno posle posete zarobljeničkoj kolibi, Duan im je poslao malo slane i hadne vodnjikave čorbe i lončić tople kafe, a Ket je sa svoje strane pregledao i previo Lokove rane što je bolje mogao.

Podelivši sa separatorom poslednju zgužvanu cigaretu Ket je ispio kafu, mutnu i neukusnu kao blato, i šćućurio se pored ubledelog političara.

Lokovo lice je bilo izmučeno i izbrazdano modrim dubokim borema bola. Usta su mu mlitavo visila. Očigledno da je pretrpeo batinjanje, jer je iznad oba oka imao duboke posekotine od udara pesnicom, jedan na bradi, od čega su mu usne stajale odvojeno. Sasušena krv nalazila su svuda oko nozdava.

— U Čejenu su mi dali neku drogu i uspavali me. Celim putem dovde maltretirali su me i tukli kao životinju — nastavio je glasom umornim od bolova. — Ko ristili su svaki trenutak da ubiju boga u meni, a onda odmah pošto su vas doveli, Duan me je svukao do pojasa, izvukao me napolje i vezao me za drvo. Tako vezanom udario mi je pedeset šiba bičem od crne zmijske.

Zastao je i opet odmahnuo glavom. — Sasvim je lud.

— Izgleda da je opasan i zao kao zmija otrovnica, ali mora biti da u njemu ključa paklena mržnja zbog nečega. Po onome što mi je rekao, najgore što sam mu učinio je to što sam mu pre nekoliko godina prepravio pištolj, pa protiv mene nema ništa naročito. Ali, što se vas tiče, senatore, biće da je to druga priča.

Lok je lagano klimnuo glavom. — Vi ste ovde samo zbog toga što ste

tražili mene. Oni momci koje ste videli pred hotelom, Hog i Slip se zovu, saznali su od hotelskog portira da ste se raspitivali za Duana Volfa. Računali su da će biti najbolje ako vas dovedu ovamo s obzirom da su saznali da očekujete nekoga. Pretpostavili su da to može biti neki šerif.

Senator je začutao i pogledao Keta.

Njegov glas i pogled izražavali su pitanje i Ket je odgovorio. — Ne, nije šerif već neko mnogo korisniji i pouzdaniji od najboljeg šerifa.

Lok se iznenadio. — Ko bi to mogao da bude. Ne znam nekog pouzdanijeg od vas.

— Možda sada ne znate ali ćete brzo videti da takav čova i postoji. Zove se Dok Holidej.

— Dok Holidej? Onaj poznati kockar i pustolov? Kakve on veze ima sa vama.

— Sa vama možda, nema ali ima sa mnom. Već nekoliko puta mi je pomogao u teškim situacijama. On je moj prijatelj i čovek koji ne za boravlja učinjene usluge.

— Verujem — rekao je Lok obeshrabreno. — Ali, ne znam kako bi on mogao da nam pomogne. Po mom mišljenju više bi nam vredelo par dobrih rendžera.

— A ne, tu se varate. Uostalom, videćete. Pre polaska iz Čejena poslao sam mu telegram. Ali, kasnije mi je palo na pamet da ga možda nije primio. Znam da se u poslednje vreme motao po granici i nisam si-

guran da mu je telegram dostavljen.

Lok je uzdahnuo. — Nadajmo se da ga je primio i da će doći. Ali, ne bi trebalo da čeka suviše dugo, jer će inače naći samo naše lešine. Ne, nisam tačno rekao. Neće naći ništa od nas, baš ništa. Duan će nas pobiti i naša tela će baciti negde gde nikada neće biti nađena.

Na Ketovom licu nije se pomerila nijedna crta. Senatorovo razmišljanje nije na njega ostavilo nikakav utisak. I do sada je bivao u teškim situacijama i uvek je uspevao da se izvuče; ne uvek nepovređen, ali uglavnom uvek čitav. Ovaj put... pa, ovaj put je želeo da sazna nešto više činjenica da bi mogao da donese neki zaključak.

— Šta to Duan ima protiv vas?

— Kao što sam vam rekao ja sam nekad bio federalni šerif. Strpao sam ga u zatvor u Jumi sa presudom na dvadeset godina. To se odigralo posle napada na njegov logor u kome su poginula njegova dva brata. Napad sam vodio ja.

Ket je tiho zviznuo. — Među vama, onda, postoji poveliki račun koji treba likvidirati.

— Naravno. Ali, to nije sve. Njegovo ime nije Duan ali to nije važno, zvaćemo ga tako, jer je to u ovom trenutku pogodnije, a sem toga, njegovo pravo ime vam ništa ne znači. Duan je uvek bio ubica... od momenta kada je mogao da rukom podigne pištolje. Iznajmljivao je svoje usluge onima ko najviše plati.

— Znam takvu vrstu ljudi.

— Ovakvu kao što je Duan ne znate. On uživa u tome što čini. Sadržava je. Ne uzima svojoj žrtvi samo život već je i muči. On čak i divljač ne bi ubio jednim hicem već bi je ranio... u nogu ili negde na drugo mesto tako da se muči dok on gleda i uživa u njenim mukama.

Ket se namrštio. Na licu mu se iskazao izraz negodovanja i gađenja.

— Takav je čovek sa kojim imamo posla. Na našu nesreću uspeo je da pobegne sa robije. Organiзовao je bekstvo i umakao poterama. Njegovi saučesnici su pohvatani, ali on je nestao kao da je u zemlju propao.

— Sećam se toga. Pričalo se da je to bilo najveća potera u istoriji Sjedinjenih Država.

— I bila je, ali rezultat je izostao. I možda više nikada ne bismo ni čuli za Volfa da nismo otišli u kuću madam Silver. Tamo me je video i pobjao, se da se može desiti da ga prepoznam, uprkos njegovom novom izgledu uspešnog krupnog stočara iz šume dalekog Kolorada. No, ono što je važnije od toga, u njemu je i dalje živela mržnja prema meni zbog toga što sam ga poslao u zatvor. Nije mogao da odoli iskušenju i da propusti priliku koja mu se pružila. Uz to je bio i prilično što svakog čoveka čini agresivnijim.

Ket se počeo glavi. — Izgleda mi da smo unali u nevolju.

— Žao mi je što ste i vi upali u ovo, Džone. Znam kako se osećate. Ali, nemate nikakvog razloga da sebe krivate za bilo šta. Zaista sam

mislio da nećemo učiniti nikakvo zlo ako se malo izduvamo posle sveg onog formalnog dosađivanja u Čejenu. — Uspeo je da se slabo osmehne.

— Ne vredi da mi govorite. Bio sam neoprezan.

— Ne, niste. Trebalo je da nas naš kratak izlet razdrma, da nas relaksira... a pogledajte šta se desilo. — Lagano je zavrteo glavom. — Učinili ste vraški vešt podvig kad ste uspeli da me nađete Džone. Duan to nije očekivao i vaš dolazak ga je uzdrmao. Mislim da je to razlog što me je izveo napolje i bičevao.

— Šta možemo, uhvatio nas je i kako izgleda ne namerava da bilo koga od nas brzo likvidira. Ne bi se zamario da nam šalje kafu i ostalo kada bi mislio drukčije. Slutim da je za nas smislio nešto posebno. Ali, mi nemamo nameru da sačekamo da vidimo šta je to.

Lok ga je pogledao iznenađeno i nabra obrve. Napravio je kružan pokret rukom pokazujući debele zidove od brvana. — Ne vidim nikakav izlaz, Džone. Čak je i tavanica zakovana, a nema ni najmanje šanse da se tim putem probijemo. Na prozorima su spolja teški drveni kapci. Vrata se zatvaraju spolja, a u ovom momentu su dobro zamađaljena.

— Gde je ova koliba? Je li u sklopu Duanovog ranča?

— Ova koliba? Malo je udaljena od drugih zgrada na ranču i zavučena u šumu. Izgleda da ju je Duan

namerno izgradio tako skrivenu od očiju. Bar tako pretpostavljam.

— Možda, ali, to je dobro.

— Ne znam zašto, ali ako mislite na zakon koga ovde ima malo... Manje ili više Duan sam vlada u ovom kraju i kuje zakone kako voli. Izgleda da je vrlo moćan.

Ket je ustao, uzeo fenjer i laganim korakom obišao njihov mali zatvor. Pod je bio od dobro nabijene zemlje pokrivene daskama i za probijanje prolaza tim putem trebalo je dosta kopanja, jer je temelj kolibe verovatno dopirao nekoliko stopa u dubinu.

Digao je fenjer uvis i pogledao tavanicu. I on je bio solidan baš kao što je senator rekao.

Spustio je fenjer na zemlju i pojačavši plamičak tako da je svetlost jasno obasjala vrata. Prišao je da ih pogleda. Debele hrastove daske bile su čvrsto zakucane jakim ekserima za ukrštene još deblje nosače. Kvačka je bila napravljena od kovanog gvožđa i mada se mogla skinuti iznutra još uvek je ostajao težak drveni šip koji se otvarao samo spolja. Između dovratka i vrata postojao je samo mali prorez širok jedva dva santimetra. Hladan vetar duvao je kroz njega i Ket je ustuknuo da izbegne njegov ledeni dodir, ali je onda, zanemarujući hladnoću ponovo prišao i prislonio lice, sasvim uz pukotinu.

Začuo je korake na smrznutoj zemlji. Koraci su se utišali.

— Ala ste me namestili ovde — začuo se Hogovo gundanje. — Noge su mi se smrzele!

— Prestani da cmizdriš — Volf je rekao čuvaru da ti spremi neko toplo jelo. Klopa te čeka gotova, pa zašto ne bi otišao do kuhinje da prezalogajiš umesto što stojiš ovde i kukaš na zimu.

Pridošlica je bio Slip. Čuvši kako Hog grdi i proklinje on se kratko nasmejao. Posle toga Ket je čuo šum šepavih koraka koji se udaljavao od kolibe.

To je Hog hramljući šepavom nogom odlazio ka ranču.

Ket se okrenuo i prišao mestu gde je sedeo Džonas Lok skrhanog i umornog izraza lica. Rendžer je seo pored njega i zamišljeno se počeo po glavi.

— Hej Hog! — začuo je Slipovo dozivanje. — Volf je otišao u grad. Rekao je da u ponoć zameniš Čarlija na straži. — Nasmejao se obesimo i Ket i Lok su začuli Hogove udaljene psovke.

— Bar znamo da još uvek nije ponoć — rekao je Ket. — Senatore... vi ste se nalazili i izvan ove kolibe. Jeste li zapazili kakve su šarke na vratima.

Lok se stresao od hladnoće i privukao oko sebe čebe kojim je bio ogrnut. — Šarke... ne sećam se da sam ih video.

Ket je razočarano uzdahnuo. — Nabrojao sam tri šarke kroz prorez između vrata i dovratka. Pitam se od čega su... Nisam čuo škripanje kad su se vrata otvorila... A nije verovati da su baš redovno podmazivana.

Lok je naglo digao glavu. — Tačno! Sad se sećam da sam i ja to pri-

metio svaki put kada su ulazili i izlazili. Mislio sam da su ih dobro podmazali.

— Ili su, možda, šarke od kože. U ovim zabačenim mestima gde drveta ima u izobilju, ljudi vrlo često koriste kožu od starih sedala za šarke, na vratima i prozorima. To bi objašnjavalo zašto se pri otvaranju vrata vuku po zemlji.

— I ja mislim tako. Ali, to za nas nema mnogo značaja, zar ne?

— Čujte — zapitao je Ket ne odgovorivši na senatorovo pitanje. Kako radi šip? Je li to greda koja se svaki put diže i ponovo spušte u gvozdeno ležište s obe strane vrata?

Lok je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda odmahnuo glavom. — Ne. Reza klizi u duboko ležište urezano u dovratnik. A taj dovratnik je debeo čitavu stopu, Džone.

— Ne mari ništa. Važno je da se reza ne pruža od jedne do druge strane vrata, ako je tako?

— Tako je. Ali, ja ipak ne vidim...

— Ako su šarke kožne, senatore — rekao je Ket lagano — možemo se izvući odavde.

Lok je nabrao obrve. — Mislim da uglavnom shvatam šta imate na umu. Ako su šarke od kože i kao što vidim između vrata i dovratka postoji dosta širok prorez, pretpostavljam da je vaša ideja da šarke mogu biti presečene. U tom slučaju bilo bi jednostavno gurnuti vrata, jer nema ništa drugo što ih drži. Jeste li to mislili?

— Baš to sam mislio, senatore.

— Žao mi je što moram da vas razočaram, Džone.

— Kako?

— Ovde nemamo nikakav oštar predmet koji bismo mogli da upotrebimo za tu svrhu. Hranu su mi donosili ali bez pribora. Morao sam da je jedem prstima. Staklo od fenjera bilo bi suviše slabo i krto da bi se mogla preseći koža starog sedla. To jest ako bismo mogli da njime dopremo do šarki.

Ket je klimnuo glavom. — Da, znam. Ono što nam treba to je nož s oštricom oštrom kao brijač, dugačkim sedam, osam santimetara... kao na primer ovaj.

Dodirnuo je masivnu bakarnu kopču svog opasača i iznenađeni senator je ugledao odblesak svetlosti fenjera na plavkastom čeliku. Ket je pritisnuo jednu nitnu na kopči i metalna kopča se odvojila od širokog opasača, otkrivši sedam santimetara dugačku dvoseklu oštricu zavučenu u minijaturnu specijalno napravljenu kaniju skrivenu ispod kopče.

Videvši senatorovo iznenađenje Ket se slabo osmehnuo.

— Standardna oprema rendžera — rekao je. — Ovaj komadić čelika me je već više puta izvukao iz škripca. Uz malo sreće to bi i ovoga puta moglo da se ponovi.

— Ali, Slip je na straži pred vratima.

— Znam — klimnuo je Ket glavom.

— Ma koliko tiho radili on će sigurno čuti struganje oštrice po suvoj koži.

— Računam na vetar koji napolju urla kao besan pas. Ne verujem da će čuvar mrznuti stražnjicu na vetrometini. Verovatno da je potražio zaklon među drvećem i da će tamo čučati dok mu ne dođe smena.

— Moguće. Vetar probija do kostiju.

— To je naša šansa. Njegov huk će prigušiti struganje kože.

Prvi put od kako se osvestio, iskra nade je zasijala u senatorovim očima. Šansa da se spasu odagnala je bol iz njegovog tela i sa lica mu je iščezao izraz umora.

— Mislim da mi guverner nije mogao dati boljeg pratioca od vas, Kete — rekao je gledajući rendžera.

VII

Hvatao se sumrak kada je Dok Holidej našao put iz planinskog bespuća do neravne široke staze koja je vodila kroz šumu do Vajldket Folsa. Jahao je na konju koga je iznajmio u Denveru, jer je njegov Mig nesrećno stao na rupu prerijskog zeca i uganuo nogu, zbog čega je morao ostati u štali bar dve nedelje. Za sobom je vodio tovarnog konja sa namirnicama za nedelju dana.

Sreća ga je pratila: nije proveo u Ostinu ni pola dana posle povratka sa granice sa Meksikom kad je primio Ketov zagonetan telegram. Pošto je umeo da čita između redova naslutio je da Ketov hitan poziv ima neke veze sa Džonsom Lokom. Proveo je izvesno vreme nad mapama i pošto je ustanovio gde se nalazi Vajldket Fols u tajnosti je uhva-

tio voz za Denver. Nikome nije rekao gde ide ni zašto, čak ni svom prijatelju barmenu u hotelu „Alhambra” ni prijateljici Loti.

Za sve u Ostinu Lok i Ket su se nalazili u vozu koji je dolazio iz Čejena.

Ni u Denveru niti na putu za planinski venac Lavaka, Dok nije mogao da sazna mnogo pojedinosti o Vajldket Folsu. Većina onih koje je pitao samo su se maglovito sećali da su čuli za taj gradić. Po njihovom pričanju glavni proizvodi mesta su bili meso i sirovo drvo; Grad nije bio dovoljno veliki da bi u njemu našao zaposlenje stalno najmljeđni šerif; između nekoliko tamo-amo razbacanih koliba nalazila se trgovina mešovitom robom, salun, hotel, kovačnica i štala. To je bilo sve što se moglo videti u Vajldket Folsu. Reka Lavaka obrušavala se sa Sijere i sa jedne granitne stene padala tri stotine metara niže u stoletnu zelenu šumu. Po tom vodu-padu Vajldket Fols je dobio svoje ime, mada se gradić nalazio nekoliko milja niže od vodopada. I mada se čak nije ni nalazio na reci.

Vajldket Fols je bio izgrađen na padinama planinskog venca upravo neposredno ispod linije do koje se prostirala šuma. Niko nije znao zašto. Neki starosedeoci su pričali da je postojao i plan za izgradnju tobogane kojim bi se posećena debla spustila od mesta eksploatacije do grada i strugare, ali ni tobogan ni strugara nikada nisu nikli iz zemlje. Kasnije su došle kompanije za eksploataciju drveta, izgradile privre-

mene strugare i radeći na principu koncesije sekle šumu, prerađivale drvo i završivši posao odlazile da se ponovo pojave tek onda kada dobiju neku veliku porudžbinu. Izgledalo je da niko nije imao dovoljno poverenja u budućnost Vajldket Folsa da bi izgradio stalnu strugaru.

Holidej je čuo za čoveka po imenu Volf Duan koji je, kako se pričalo, držao sve u svojim rukama, i praktično vladao gradom. Taj Volf je živeo u zavadi sa naseljenicima, svojim susedima rančerima, sa kompanijama, jednom rečju sa svima. Živeo je u zavadi i borio se protiv svih, ali ne pred sudom nego na način koji je, srećom, sve manje korišćen i u graničnim oblastima, revolverom. Revolver je bio jedini zakon koji je Duan poznavao i bilo je opšte poznato da je on neka vrsta nekrunisanog kralja tog dela šume. On sam smatrao je Vajldket Fols za svoj domen i posed.

Holideju je bilo hladno, iako je pre polaska obukao toplije odelo. Ipak, nije računao da grad leži tako visoko i ledeni planinski vazduh i vetar koji je sekao kao nož naveli su ga na odluku da kupi zimsku odeću.

Topla žuta gradska svetla učinila su mu se kao dobrodošlica kada je sjahao pred zgradom na kojoj je krupnim slovima pisalo „Trgovina”. Kupio je toplo odelo i obukao ga u maloj odaji iza prodavnice. Vunena postavljena jakna činila ga je još krupnijim i zbog svoje visine mogao je nekome izgledati smešan. Ali, oni mudriji koji su se usudili da pogle-

daju njegove ledene sivoplave oči uzdržali bi se da to kažu glasno.

Ali, nisu svi bili mudri. Jedan čovek sa nisko opasanim revolverom, očigledno meštani, naviknut na planinsku hladnoću, jer je na sebi imao samo košulju i prsluk, nije se potrudio da u Holidejevim očima pročitati znak preteće opasnosti. Kada je Holidej izašao iz trgovine i zastao na ivici drvenog trotoara da bi osmatrao ulicu, on je prekrštenih ruku stajao naslonjen na drveni zid. Videvši Doka on se premestio s noge na nogu kao da ima nešto na umu.

Holidej je nekoliko trenutaka šetao pogledom po siluetama zgrada zaronjenim u večernju tminu. Grad je ležao razbacan po planinskoj padini, a visoki borovi kao da su izrastali iz kuća čiji su prozori žmirkali žućkastom svetlošću. Vazduh je mirisao na borovinu i u odnosu na stočarske gradove mirisao je kao da se čovek nalazi u vazdušnoj banji.

— Prvi put u životu vidim čoveka koji pod jaknom nosi uvijeno čebe — primetio je čovek u prsluku osmehnuvši se na svog prijatelja, snažnog kauboja sa belom mrljom na jednom oku.

Snažni kauboj se zacerekao i gurnuo viski iz boce koju je držao za grlić. Na sebi je imao samo košulju sa rukavima zasukanim do lakata. Nekoliko dugmadi na košulji bilo je otkopčano.

— Izgleda da mu je hladno — primetio je kad ih je Holidej ledeno pogledao. — Možda bi trebalo da

ga malo potpalimo i da ga zagrejemo.

Brknuo je u džep i izvukao nekoliko žižica, a čovek u prsluku je uzeo flašu iz njegove ruke i pljusnuo mlaz viskija po rukavu Holidejeve jakne. Kockar je odskočio kada je siledžija u košulji kresnuo šibicu i prineo je navlaženom rukavu. Alkohol je planuo i u delić sekunde plamen je zahvatio rukav od šake do ramena. Dok se Holidej batrgao da svuče sa sebe zapaljenu jaknu, glasan smeh dvojice nasilnika izmamio je ljude koji su se u tom trenutku našli u trgovini i salunu s druge strane ulice. Holidejevo očajničko nastojanje da skinuvši jaknu nogama ugasi vatru svi su smatrali za dobru šalu.

— Au, grom i pakao — uzviknuo je razočarano čovek sa zasukanim rukavima. — Pa, on će se smrznuti.

— Hajde da ga još malo zagrejemo — dodao je siledžija u prsluku.

Rekavši to, ponovo je digao bocu sa viskijem i polio Holideja, ali je ustuknuo kada je u Holidejevoj ruci bljesnuo „linkoln”. Blesak i pucanj i flaša u nasilnikovoj ruci se razletela u hiljade komada. Siledžija je jauknuo i lice iskrivljenog od bola pogledao ruku iz koje je curila krv. Krupniji nasilnik je glasno opsovao.

— Prokleti smrdljivče! Zar ne razumeš šalu!

— Kako da ne! — odgovorio je Dok hladno. — A vi?

Holidej je ponovo pritisnuo obarač i krupni kauboj je zaurao i po-

čeo da poskakuje na drugoj nozi jer se metak zario u vrh njegove čizme. Posle nekoliko skokova pao je, a iz rupe na čizmi pocureo je mlaz krvi. Holidej je stao iznad nje ga stavljajući bez žurbe nov metak u doboš.

— Videću da li ćeš se tako šaliti kad budeš šetao bez palca na nozi — rekao je bez žurbe. — Sledeći put prosviraću ti lobanju zajedno sa šeširom.

Siledžije su stenjući slušale. Tek sada su osetili ledenu jezu Dokovog pogleda.

— A sada, dugujete mi trideset dolara za novu jaknu. Hoćete li da platite?

Veliki kauboj je bio suviše zaokupljen bolom od rane na nozi i nije čuo pitanje. Dok ga je lako tresnuo pištoljem po glavi i ovaj se umirio.

Zavukao mu je ruku u džep i izvukao deset dolara. Prišao je siledžiji sa ranjenom rukom i pružio otvorenu šaku. Nasilnik je progutao pljuvačku i zdravom rukom izvadio nekoliko novčića. Novac se zveckajući našao u Dokovoj šaci.

— Sedam dolara je sve što imam — zacvilio je.

Holidej ga je ledeno pogledao i prišao ljudima okupljenim kod vrata trgovine. — Maločas ste mislili da su ovi majmuni sa mnom izveli zgodnu šalu. Sad morate da platite predstavu koju ste gledali.

Gledaoci su zbunjeno ćutali. Nisu očekivali takav obrt.

— Hoću trideset dolara... Od vas. Brojaću do deset. Posle toga mnogi

od vas će skakutati kao ovaj majmun maločas. Dakle... jedan... dva...

Imao je svih trideset dolara pre nego što je izbrojao do šest. Trgovac ga je čekao sa spremljenom jaknom. Kada je Holidej prišao tezgi ovaj mu je bez reči pomogao da je obuče.

Posle toga, sa novom jaknom na sebi, Holidej je prošao pored snuženih posmatrača koji su ćutke zurili u njega. Kada je poveo svog konja niz ulicu ka hotelu, oni su ga ispratili pogledom.

— Volfu se neće dopasti što su dvojica njegovi ljudi ovako udešeni — rekao je jedan čovek ne obraćujući se nikome posebno.

— Sami su tražili — rekao je neko iz gomile. — Ali ipak, ne bih voleo da se nađem u koži tog čove.

Holidej se zaustavio pred hotelom i prebacio vođice svog konja preko privežišta, a tovarnog konja vezao pored njega. Ne skidajući tovar, požurio je u hotelski foaje i prišao malom kamenom kaminu u kome je gorela slaba vatra. Klimnuo je glavom mladom portinu tužnog izraza lica koji je stajao iza nortirskog pul ta i počeo da greje ruke.

— Nočas kao da je vazduh pun ledenih bodlji — rekao je činovnik.

Holidej se namešteno osmehnulo. — Tamo odakle sam došao kaže se još nešto gore.

— Pretpostavljam da ste vi sa juga ili iz prerije. Da li se varam?

— I da i ne. Iz Džordžije.

Činovnik je digao obrve i Dok je

shvatio da je portir uplašen. Zaključio je da taj strah treba iskoristiti, pa se laganim korakom uputio ka pultu. Nemarnim pokretom raskrilio je krajeve svoje jakne i otkrio pojas sa nizom metaka u njemu. Zapazio je da se portirov pogled zadržao na nisko prikopčanom opasaču i pištolju sa belom drškom koji je visio u uglačanoj futroli privezanoj za butinu.

— Imate li slobodnih soba?

— Izaberite koju hoćete — rekao je služebnik načinivši rukom širok pokret u pravcu table na kojoj su okačeni o sjajne metalne kuke, visili ključevi. Koliko mislite da ćete ostati?

— Ne znam. Trebalo bi da se ovde nađem sa jednim mojim prijateljem.

Holidej je bio siguran da se portir trgao. Ispravivši se sa namešteno ležernim izrazom lica mladić je nastojao da prikrije podrhtavanje tanke stisnutih usana.

— Tako? Kako se zove taj?

— Džoni Ket.

Holidejev pogled se kao oštrica noža zario u portirove oči ali je ovaj odmahnuo glavom i pogledao u stranu praveći se da je zauzet papićima koji su se tamo nalazili.

— Ne. Taj još nije stigao. Bar ne u ovaj hotel. A nigde sem ovde ne može dobiti sobu. Salun ima samo bar-kafe i sobu za vlasnika na spratu.

Holidej je lagano klimnuo glavom, a onda iznenada odlučio da pokuša još nešto. — A šta je sa Džonom Lokom?

Portirovi prsti su pobelesli od grčevitog stiskanja olovke. Trepnuo je kratko na Holideja i istog trenutka skrenuo pogled u stranu. Energično je odmahnuo glavom.

— Niko sa tim imenom nije odseo u ovom hotelu. Hoćete li da platite unapred? Cena je dolar i dvadeset pet centi.

Holidej je klimnuo glavom i dok je vadio novac nastavio je da fiksira pogledom portira. Ovaj je izdeklamovao napamet naučenu priču da se topla voda plaća posebno i sve ostalo što je obično govorio gostima. Holidej je prekinuo njegov monolog pitanjem da li neko može da se pobrine za njegove konje. Činovnik je odgovorio da će on lično učiniti sve što je potrebno i viknuo!

— Sindi!

Kad se Indijanka pojavila on joj je naredio da Holideju pokaže sobu broj devet i dao joj ključ. Dok je sačekao da mladi čovek žurno izađe iz predvorja hotela, a onda je pošao uz stepenice za Indijankom. Kad je zastala pred rđavo upasovanim vratima sobe broj devet i predala mu ključ, on joj je klimnuo glavom u znak zahvalnosti.

— Jeste li čuli za nekog čoveka po imenu Ket, devojkco? — upitao je iznenada.

Pogledala ga je svojim očima crnim kao trnjine i odmahнула glavom.

— A za Džonasa Loka?

Još jednom je devojkca ne skrećući pogled jedva primetno odmahнула glavom. — Želite li kupanje? Toplu vodu?

Holidej je stisnuo šakom njene okrugle čvrste obraze. Odmahnuo je glavom. — Ne, ne sada. Možda kasnije. Vode uvek imate na raspolaganju.

— Recite kad hoćete, ja ću vam doneti. — Onda se bez osmeha na licu okrenula i pohitala niz stepenice.

Holidej ju je ispratio pogledom i ušao u sobu.

VIII

Kasnije je Holidej napustio svoju sobu da bi procunjaio po gradu. Ulazeći u salun primetio je hotelskog portira kako se, dolazeći jednom alejom iza zgrade saluna, žurno vraća preko ulice ka hotelu. Taj čovek se toliko žurio da je izgledalo kao da trči.

Unutra u salunu bilo je toplo i zadimljeno, ali je posetilaca bilo malo, jedva dvanaestak. Kada je Holidej ušao zavladala je tišina. Iako se pravio da to nije primetio Holidej je zapazio da su ga svi ispratili pogledom kada je od vrata prišao izgrebanom šanku gde je barmen apatičnog izgleda ravnomernim mahinalnim pokretima brisao praznu čašicu od viskija.

Iako je morao da primeti Dokov dolazak on se pravio da ga ne vidi.

— Viski — rekao je Holidej stavljajući zvonko metalni novčić na šank.

Barmen je stavio na sto čašu koju je dotle držao u ruci, sagnuo se i ispod tezge izvukao bocu sa viskijem. Izvadio je čep zubima, nasuo

malo tečnosti u čašu, vratio zapušač u grlić flaše na isti način kao što ga je izvadio i nabio ga palcem.

Tek tada je Holidej primetio da barmen nema jednu ruku.

Prikrivajući svoju opreznost Dok je uvežbanim pokretom uzeo čašu, brzo je prineo usnama i zabacivši glavu sasuo tečnost u usta. Učinilo mu se da je u grlo sasuo žeravicu i oči su mu se napunile suzama.

— Sto mu paklenih vatri! Pa, ovo je kao benzin!

Barmen je ravnodušno slègnuo ramenima i stavio novac sa šanka u jednu drvenu činiju. Očigledno da nije hteo da se sa Holidejem raspravlja o kvalitetu viskija.

Onda se sa svoga mesta za jednim stolom u prikrajku digao čovek izduženog oštrog lica i crne neobrijane brade i klackajući namerno nogama došetao do šanka. Ostavljao je utisak opasnog, preteći nastrojenog čoveka, a uprkos naizgled nespretnom hodu kretao se nečujno kao mačka. Dodirnuo je Holideja po ramenu i kad se okrenuo da se s njim nađe li cem u lice, kockar je s dosta muke prikrio svoju napetost.

— Vi ste Holidej?

— Možda.

— Vi ste taj, znam sigurno. Tek što ste dojahali iz Teksasa a već ste postavili mnogo pitanja zbog kojih dosta ljudi mogu imati neprilike. Sad se opet žalite na kvalitet viskija u ovom salunu. Čini mi se, Holideje, da vi svećom tražite lekciju pristojnog ponašanja.

Holidej je mirno pogledao čoveka koji mu je prišao.

— A vi ste taj koji će mi dati, zar ne?

— Ja sam Volf Duan — Volf se turobno nasmešio. — Možete da uštedite sebi gomilu neprijatnosti ako se lepo pokupite i odjašete iz grada s izlaskom sunca. — Raširio je ruke kao da time pokazuje svoju dobronamernu širokogrudnost. Vidite? Dopuštćemo vam da se preko noći odmorite i zgrejete u sobi broj devet.

— Nemojte mi udeljivati nikakvu milostinju, mister — rekao je Holidej bez oklevanja. Recite mi: kakva sam to pitanja postavljao koja mogu da uvale u neprilike mnogo ljudi? Samo sam pitao za jednog mog prijatelja koga sam očekivao da ću ovde sresti. Taj prijatelj se zove Džon Ket.

Duan je nabrao obrve. — Ket? Je li to njegovo ime. Do vraga, mladi Hemond, onaj hotelski momak, vas je pogrešno čuo. Njemu se učinilo da ste rekli Kajzer...

— Zar to ima neke veze? — zapitao je Dok.

— Do vraga, kako da nema. Taj Kajzer je prava kuga od čoveka. Radi za kompaniju sa kojom sam ja u zavadi zbog mog ranča. On je nadzornik goroseća i čuli smo da je u poslednje vreme iz Teksasa najmio i yvestan broj probistveta... — Volf se odjednom nasmešio. — Znaete kako je to. Ceo grad je nespokojan kao da sedi na buretu baruta.

Dok je sa razumevanjem klimnuo glavom.

— Kada ste zapitali za Kajzera — nastavio je Volf — mladi Hemond je pomislio da ste vi jedan od tih revolveraša... zapravo, njemu se učinilo da ste vi rekli Kajzer... Ali, pošto je u pitanju neki Ket, to je sasvim druga stvar.

— Milo mi je da to čujem.

— Kako izgleda taj Ket?

— Omanjeg rasta, oko sto šezdeset visok, težak oko šezdeset kilograma...

— Nosi pištolj sa dve cevi i cilindrom velikim kao pivska krigla?

Holidej je lagano klimnuo glavom još uvek pogleda prikovanog na Duanu.

— Ah, da, pre par dana je prošao ovuda.

— Prošao? Hoćete da kažete da se nije zadržavao?

— Zaustavio se samo toliko koliko mu je trebalo da kupi nešto namirnica. Bio sam baš ovde u baru kad je svratio da popije piće. Reče da ide na sever negde još severnije od predela gde se seče šuma. Pokušali smo da mu objasnimo da je u ovo doba godine opasno zalaziti u planine. Na ogoljenim vrhovima snežne oluje su već počele, i mrazevi su jaki. Mnogi ljudi su viđeni da su odlazili gore ali nikada nisam čuo da se neki od njih vratio nazad.

Holidej ga je pogledao ispod oka.

Duan je slegnuo ramenima. — Tako je bilo Holideje. Nemojte se iznenaditi ako više nikada ne vidite vašeg prijatelja. Snežne oluje odjednom dunu, a da se čovek ni najmanje ne nada. Tu su i lavine, duboke

jaruge. Onaj ko u ovo doba krene u planinu mora da dobro poznaje svaku stazu, drvo i kamen.

— Nije ostavio nikakvu poruku za mene?

Duan se obratio barmenu. — Lu?

Jednoruku je ravnodušno slegnuo ramenima.

— Sećam se samo da je kazao da se nada da niko neće biti toliko lud da pođe za njim. Pomenio je nešto da to što radi mora učiniti sam.

— Nije pomenio Džonosa Loka? — zapitao je Holidej?

Nastalo je kratko ćutanje, a onda je barmen ponovo slegnuo ramenima i odmahnuo glavom. Duan je izgledao zagonetno ozbiljan.

— Ne bih rekao da ga je pomenio — izustio je najzad — ali mi se to ime čini nekako poznato. Da li bi trebalo da poznajem tog čoveka?

— Ne bih rekao da ga je pomeću Ket otišao i nije ostavio nikakvu poruku, onda i ja mogu ujutru dići sidro i odjedriti.

— Ma ne, to je bilo rečeno onda kad smo bili naoštreni na vas misleći da ste revolveraš na Kajzerovom platnom spisku — rekao je Duan. — Možete ostati ako želite. Mada, si gurno, nema ničeg interesantnog što bi moglo da vas zadrži u ovom zabačenom kraju šume. No, bez obzira, popijte nešto na naš račun i mirno spavajte, Holideje.

— Ne, hvala. Vaš viski mi se ipak ne dopada.

— Za prijatelje imamo viski iz druge boce — rekao je barmen, ali je Holidej odrečno odmahnuo rukom.

— Dobro, nećemo vas prisiljavati — rekao je Duan. — Žao mi je što je u početku došlo do nesporazuma, Holideje.

Volf je pružio desnu ruku Holideju. Kockar je kratko pogledao pruženu ruku a onda se oštro zagledao u Duanove tamne oči sjajne od pri-tajene vatre.

— Nije bilo nikakvog nesporazuma, Duane — rekao je bez oklevanja, a njegov dubok glas razlio se po prostranoj odaji. — Samo gomi la laži... sa tvoje strane.

Nastala je potpuna i bezglasna tišina. Sve u salunu zastalo je kao ukočeno, čak se činilo da su i muhe prestale da zuje oko grlića boca. Dok su se Duan i Holidej gledali kao uhvaćeni ukoštac pogledima, nije se čulo čak ni nečije disanje. Onda se Duanova ruka lagano spustila nazad na kuk i šuštanje odeće glasno se začulo u odaji kao škripanje zardalog metala. Volf je stajao lica zategnutog kao lobanja presvučena bledom kožom, očiju preteći ustremlje nih na Doka kao cev napunjenog pištolja. Nasmešio se svirepo otkrivajući bele, oštre zube ispod tankih, zategnutih usana.

Tako izobličen, Volf je ličio na vi ziju smrti.

— Malo sam se pribojavao da ćeš biti suviše pametan da nasedneš mojoj priči — više je prosiktao nego šapnuo Volf. — Ali sam računao da ćeš biti još pametniji i da ćeš znati šta je za tebe dobro, Holideje. No, vidim da stvari ne idu dobro. Mogao si da živ i zdrav odjašeš. Ovako

ćeš morati da budeš odnet... sa čizmama napred.

Volf je skočio još pre nego što je završio reč, dogorabio flašu koju je barmen ostavio na šanku i njome ubilački zavrtlao prema Holidejevoj glavi.

Holidej lje rukom dočekao razlamajući udarac. Istovremeno je šakom druge ruke načinio polukružan zamah i pogodio rančera sa strane u vrat. Duan se zateturao, ali nije ispustio flašu. Holidej je digao nogu i štiklom čizme iz sve snage pribio Volfovu ruku za šank. Duan je bolno zgrčio lice i opsovao, ali su mu se prsti na ruci otvorili i flaša je pala na pod.

No, rančer se nije lako predavao. Pružio je ruke ka Holidejevoj nozi, uspeo je da ga dohvati za čizmu i iz sve snage digao nogu uvis. Holidej se srušio rušeći iza sebe stolove i stolice. Dok se on borio da se isko-belja iz gomile polomljenog drveta, Duan je priskočio i zamahnuo nogom prema njegovoj glavi. Holidej je u magnovenju podmetnuo komad polomljene stolice i od siline udara patrljak mu je izleteo iz ruke i zakačio ga po temenu. Od drugog udarca koji ga je dokačio sa strane, Holidej se otkotrljao u stranu, ali mu je uspelo da se u tom kotrljanju ispetlja iz krhotina nameštaja i skoči na noge.

Volf Duan mu je bzro priskočio zverski iskeženih zuba, ubilački sjajnih očiju. U momentu kad je Dok već bio skoro ustao na noge, rančer je naleteo na njega i udario ga ra-

menom. Holidej se zateturao čineći krajnji napor da ponovo ne padne. Duan se stuštio za njim, udarajući ga po glavi i telu nastojeći da ga obori udarcima teškim kao udaranje kovačkog čekića. Holidej je pokleknuo i oslonio se na jedan sto, ali istovremeno hitnuo jednu stolicu prema Duanu koji se instinktivno sagrao i rukom odbacio stolicu dalje od sebe. Holidej je iskoristio taj trenutak, zaletio se na napadača i odbacio ga nazad čak do šanka. Duan je leđima udario o isturenu ivicu šanka i muklo izdušio vazduh. Holidej je uzmao kao korak nazad, uzeo zalet koliko je na takvom kratkom odstojanju mogao i iz sve snage gurnuo rančera ramenom u prsa. Volf je zastajnuo i od siline udaraca telo mu se zatreslo. Noge su mu uzdrhtale kao da su od gume. Holidej se ponovo izmakao, ali samo toliko da bi mogao da zamahne, a zatim mu zadao u vrh brade žestok kroše od koga se rančer skljojao do polovine visine šanka. Dok se malo nagao nad njim, ne žureći, jer je video da je Duan ošamućen. Kada je Volf počeo da se uspravlja, Dok mu je ponovo zadao udarac u lice i rančer se u naporu da ne padne dočekao rukama za šank rušeći naređene čaše i flaše. Ostao je da visi tako čvrsto zakačen za šank sve dok ga Holidej nije poslao na pod udarcem čizme u grudi. Duan je pao na pod i ostao tako one svešćen, krvavog izubijanog lica.

Holidej je zadihan, stisnutih pesnica stajao nad njim, čekajući da vidi da li je u njegovom protivniku ostalo još želje za borbom. U tome

je začuo šum klizanja metala po koži i zatezanje federa na orozu pištolja. Holidej se munjevito okrenuo i vadeći pištolj ugledao u maloj skupini ljudi čoveka koji je nišanio revolverom njemu u leđa. „Linkoln” u njegovoj ruci je planuo i od udara olovnog taneta čovek se trgao kao zategnuta opruga. Ljudi oko nje ga su se raspršili levo i desno pre nego što je revolverašev pištolj bljunio vatru u pod. Padajući na kolena, revolveraš je ponovo pokušao da digne revolver, ali ga je drugi hitac iz Dokovog pištolja oborio na leđa.

Nesuđeni ubica se kratko trgao i onda se njegovo telo umirilo.

Još zadimljenim revolverom, Holidej je napravio polukrug da bi ostalima stavio do znanja da ih drži na nišanu. No, niko nije pokazao želju da se maši revolvera. Pored Holidejevih nogu izubijani Duan se s mukom digao na lakat i dva puta preleteo pogledom sa svog mrtvog kauboja na Doka. Kockar mu se ozbiljno upiljio u oči.

— Može se završiti na ovome, Duane, a možemo ići i dalje. Izaberi.

Duan je obrisao krv sa nozdrva i lagano usta na noge. Holidej je upe renim revolverom budno pratio svaki njegov pokret. Duan se zaljuljao, pridržao rukom za ivicu šanka i osvrnuo se po prisutnima koji su oba zriivo motrili iz prikrajka.

— Samo recite jednu reč, mister Duane — promrmeljao je jedan kauboj surovog izgleda primičući ruku dršci revolvera — i biće sređen. Lif je bio moj prijatelj. — Surovi je ši-

rokim pokretom ruke pokazao na mrtvog čoveka.

Holidej je bez trunke respekta ukrstio pogled s izazivačem. — Ne računaj da ću vratiti pištolj u futrolu da bi ti pružio poštenju šansu, kauboju — rekao je Volfovom plaćeniku. — Imam prednost i name ravam da je zadržim. Ako hoćeš da se obračunaš sa mnom onda potegni pištolj. Sada odmah. Ne volim da živim u neizvesnosti.

Revolveraš je pogledao Holideja i za trenutak je izgledalo kao da će prihvatiti izazov, a onda je kratko odmahnuo glavom i digao ruke do polovine grudi dajući time na znanje da odustaje.

— Ovaj put si pobedio, stranče! — promrmeljao je namrgođeni.

Holidej je bacio kratak pogled na ubilački raspoloženog Duana. — Jesi li se odlučio?

Duan je liznuo rascepljene krvave usne i upravio svoje crne oči ka Holideju. — Kao što Pidž reče, Holideje, ovaj put si pobedio.

Holidej je klimnuo glavom. To mu je odgovaralo. Držeći prisutne na oku izašao je natraške iz saluna i žurnim koracima prešao preko ulice, do hotela. U predvorju je ugledao portira Hemonda, koji je, skriven iza pulta, uplašenim očima posmatrao njegov dolazak. Indijanska spremačica je stajala u podnožju stepenica sa naramkom opranog veša u rukama.

Holidej je izvukao „linkoln” iz futrole i službenik se trgao od strepnje. Devojka je stala kao

ukopana Holidej je zastao u blizini pulta i odmerenim pokretima počeo da izbacuje ispaljene čaure i da na njihovo mesto stavlja nove metke iz svog opasača.

— Vi... vi ste to pucali? — za-graktao je portir promuklim glasom, misleći, očevidno, da treba, da nešto da kaže.

Holidej ga je hladno pogledao, okrenuo rutinskim pokretom pun cilindar i spustio oroz. A onda je odjednom ponovo zapeo oroz i pri-neo cev pištolja pod bradu upla-šenog činovnika. Indijanka je in-stinktivno kriknula.

— Suviše mnogo pričaš, mladi čoveče. Bolje da pripaziš na svoj jezik ili ti se može desiti da na-stradaš Jesi li razumeo?

Hemond je progutao pljuvačku i nekoliko puta žurno klimnuo glavom. Holidej je još nekoliko sekundi držao pištolj naslonjem por-tiru na bradu, a onda ga spustio i vratio u futrolu.

— A sada: Džoni Ket je svra-ćao ovde. Tačno?

Činovnik je pogledao prema In-dijanki, zatrepao očima i poru-meneo zbog saznanja da ona pri-sustvuje sceni sa Holidejom.

— Vрати se na svoj posao, neka te nosi vrag! — dreknuo je. Ka-da se ponovo okrenuo Holideju, sa lica su mu se slivale graške znoja. — Da, bio je ovde. Ali je odjahao pre dva dana.

— Zašto me lažeš?

Hemond je nemoćno klimnuo ramenima. Pogledao je brižno pre

ma ulazu u hotel i salunu na dru-goi strani ulice. — Duan je tako želeo... On bi me ubio kad bi sa-znao da sam vam ovo rekao.

Mali portir se vrpoltio kao na ugljevlju.

— A možda bih te ja ubio da nisi. A možda ću te ubiti ako mi ne kažeš sve što znaš... Ili ako me lažeš. Gde je otišao Ket?

Hemond je slegnuo ramenima, — Negde gore u planinu.

— Zašto?

— Otkud bih, do đavola, to mo-gao da znam? — žustro je odgovo-rilo portir.

— Zašto? — ponovio je Holidej ravnodušnim glasom.

Hemond je uzdahnuo i još jed-nom bacio zabrinut pogled prema vratima hotela i saluna. Nagnuo se preko pulta ka Holideju. Čini-lo se da se znoji više nego malo-čas.

— Holideje, bojim se Duana. Svi ga se bojimo. On je sumanut. Ako ga neko ne spreči on će nas sve pobiti, počistiće ceo grad. S onom bandom koju ima, on to može učiniti. Možda ga čovek kao što ste vi može onemo-gućiti... i zato ću rizikovati s va-ma.

Holidej je strpljivo čekao.

— Ket je bio ovde. Kada je do-šao verovatno ga je video neki od Duanovih ljudi. To nije čudnovato, jer je dolazak stranaca u grad ret-kost. Duanovi ljudi su došli kod me-ne i ja sam im rekao da se Ket ras-pitivao za Duana.

— To mi već liči na istinu — pro-cedio je Dok.

— Istina je, kunem vam se. Potom su njih dvojica uzeli vedro vode od Indijanke i popeli se do njegove sobe. Odneli su ga onesvešćenog i samo upola obučenog. Rekao sam vam suštu istinu, tako mi boga.

Holidej je ćutke klimnuo glavom.

— Duan mi je rekao da vam ako se pojavite, kažem neku laž i da ga obavestim da ste došli.

— Gde su odneli Keta? — upitao je Holidej mrgodno.

— Pretpostavljam da su ga odneli na Duanov ranč. „Dijamond—D.". To je negde u Sijeri, ali ne znam tačno gde. Jedino znam da je negde na severoistoku.

Holidej je zadovoljno klimnuo glavom. — Dobro momče. Ovo ti neću zaboraviti. Budi bez brige. Ja ću se pobrinuti za Duana.

Zadovoljan onim što je čuo, Dok se popeo do svoje sobe, ali čim je otvorio vrata znao je da nešto nije u redu. Hladn vetar zastrujao mu je oko ušiju na osnovu čega je zaključio da je prozor otvoren. A bio je zatvoren kada je izašao iz sobe. Znao je sasvim sigurno da je bio zatvoren.

Kleknuo je na koleno i mašio se pištolja, ali je nečije telo grunulo u njega snagom topovskog djuleta i ponelo ga do zida. Vrata su se zalele ali se nisu sasvim zatvorila i pri slaboj svetlosti koja je dopirala do hodnika, blesnula je oštrica noža zamahnutog ka Dokovom grlu. Dok se mahnulo revolvera i rukom dohvatio napadača za članak ruke. Osetio je u šaci snažne kosti, malie i mišice. Njegov nesuđeni ubica bio je čovek velike snage. Nalegao je

svom težinom na Holideja da bi mu izvio ruku i zario mu oštricu u grudi.

Holidej je zastenjao i napeo svu snagu da otkloni tu opasnost. Znoj je izbijao iz svake pore njegovog tela. Drugom rukom je dohvatio članak svoje ruke i svom snagom odgurnuo napadača, ali je ruka bila klizava od znoja i vrh noža je počeo da se bliži njegovom grlu. Stegnući od napora i proklinjući kroz stisnute zube, napdač je kolenima pritiskao Holideja u trbuh i rebra, oslanjajući se čizmama o dovratnik mogao je da pritisak pojača do maksimuma.

Holidej je odlučio da iskoristi šansu koju je u tom trenutku ulužio, vrlo opasnu šansu, ali jedinu koja mu se ukazala. Zapeo je iz sve snage, a zatim naglo pustio napadačevu ruku koju je dotle čvrsto držao, a istovremeno je dignuvši levo rame sa poda izvio gornji deo tela pred smrtonosnom oštricom. Vrh noža je probio gusto izatkani štof rukava jakne i on je osetio oštar bol kada je sečivo zaseklo mišicu. Ali, rizik se isplatio. Od siline zamaha, vrh noža se zario par santimetara duboko u pod i napadač je izgubio dragocenu sekundu dok ga je izvukao. Holidej ga je udario rukom po usnama, svalio ga na stranu i otkotrljavši se nekoliko koraka dočekao se na noge i ustao u pravi čas da svom snagom dočeka na pesnicu napadača koji je sa zamahnutim nožem jurio na njega.

Udarac je pogodio ubicu u lice i on se zateturio, ali je široko zamah-

nuti nož zviznuo kroz vazduh prema Holideju. Dok je odskočio unazad i izbegao ubod. Ubica se uspravio i ponovo nasrnuo, ovaj put držeći nož visoko zamahnut iznad glave.

Kockar je vrlo vešto uhvatio napadača rukama za prsa i povukavši ga za sobom pručio se na leđa dižući istovremeno savijene noge uvis do napadača. Holidej je napeo svu snagu i naglo ispružio noge. Odbačen nogama uvis napadač je zaur-lao od iznenađenja i besa. Bačen uvis napravio je u vazduhu pola okreta i tresnuo svom težinom u prozor. Razlegao se zveket polomljenog stakla, praskavo lomljenje drveta i zaglušujući kratak krik. Kao izbačen iz katapulte napadač je prole-teo kroz prozor i uz jedno muklo „tup“ tresnuo na ulicu.

Holidej je skočio i sa revolverom u ruci istrčao iz sobe. Preskačući po dve-tri stepenice sjurio se kroz predvorje na ulicu gde je ležao napadačovo telo. Vrhom čizme okrenuo je revolveraša na leđa i po tome kako se glava mlitavo zakrenula zaključio da je nesretnik slomio vrat.

Bio je to kauboj Pidž koji je, najverovatnije, želeo da osveti čoveka ustreljenog u salunu.

Dok se okrenuo oko sebe da osmotri ljude koji su u tom trenutku nagrnuli sa svih strana. Nije se iznenadio kada je među radoznalcima ugledao Duana i hotelskog portira. Sagnuo se i digao nož koji se nalazio nedaleko od nepomičnog tela, okrećući svetlosti fenjera rasparani rukav jakne mrko obojen, sad već upola sasušenom krvlju.

— Čekao me je u zasedi u mojoj sobi. S ovim.

Bacio je nož ispred Duanovih nogu i vrh oštrice se zabio u zemlju. Rančer je odskočio korak nazad od noža koji je još podrhtavao, i poledeo. Zatim je, vidljivo stiskajući vilice, ledenim pogledom odmerio Holideja.

— On je bio tvoj čovek, Duane.

— Ubio si mu prijatelja — rekao je Duan bez oklevanja. — Pretpostavljam da je hteo da se osveti.

— Pre bih rekao da je bila nečija namera da se stvar tako predstavi — rekao je Dok.

Duan je iskezio zube kao zver kad se sprema za ujed. — Nikad nećeš moći da dokažeš ništa drugo.

Holidej nije video nikakvog razloga da se upušta u dalju diskusiju. Vratio je svoj „linkoln“ u futrolu, kratko klimnuo glavom Hemond u i bez žurbe se odšetao nazad u hotel.

Do ulaza u predvorje ispratilo ga je mnogo pari očiju. Ali, bar u jednom od njih mu je bila zapisana smrt.

IX

Od dugog napornog pritiskanja i hladnoće, Ketovi prsti su već bili obamrli. Ledeni vetar duvao je kroz pukotinu između vrata i dovratka, hladeći bakarnu dršku nožića, tako da se Ketu činilo da u ruci drži komad leda. Uz to je stisak smanjio cirkulaciju krvi u prstima pa se osećaj hladnoće vremenom pretvorio u osećaj bola.

Ali, Ket se na to nije obazirao. Pritiskao je nožić, vukao ga napred

i nažad. Prsti su ga boleli, ali je on uporno strugao kožne šarke.

Već skoro da je završio sa struganjem druge šarke. Prva, donja, već je bila naprsila od stalnog otvaranja i zatvaranja vrata i uticaja atmosferskih pritisaka. Čelična oštrica rendžerovog nožića lako je presekla već polutrulu kožu sedla. Ali, sa srednjom šarkom nije išlo tako lako. Ta srednja šarka je izgleda bila od novije kože, malo uvijena i nekakoo tvrda, tako da se kratka oštrica često zaglavljivala i kada je nastojao da je izvuče, povremeno škripala kao gudalo po violinskoj žici.

Posle svakog cijuka Ket i senator su napeto osluškivali da li će čuti Slipove korake. Strepeli su da li će njihov čuvar nešto posumnjati i doći da proveriti otkuda ta neobična škripa. Ali, ma gde da je izabrao da se skloni od naleta hladnog vetra, Slip je bio suviše daleko da čuje škripavi zvuk struganja. Ili je bio neobazriv. Bilo kako bilo, Ket je nastavio da struže, ali malo pomalo prsti su mu tako obamrli da uskoro nije osećao dodir i dva puta mu je nožić ispao iz ruke. Drugi put se zaglavio između vrata i dovratka i Ket je imao đavolski mnogo muke da nožić izvuče. Na sreću, već je bio presekao donju šarku pa je pritiskom noge na donji deo vrata proširio prorez između vrata i dovratka. Nožić je kliznuo niz procep i pao na zemlju sa unutrašnje strane vrata.

Džonas Lok je pokušao da pomogne i da izvesno vreme zameni Ketu na struganju, ali je bio suviše

slab. Sem toga, pokreti ruku i ramena nanosili su mu žestok bol. Senator je pokušao ponovo, ali je uspeo samo da mu rame ponovo prokrvare. Zastenjao je i odustao.

Ket je izvesno vreme strugao. a onda je odjednom legao na bok i huknuo od umora. Obrisao je znoj, iako je u kolibi bilo toliko hladno da mu se činilo da mu se znoj ledi na licu. Fenjer je jedva škiljio i Ket je malo povećao fitilj.

— Ako ćemo već ostati bez svetlosti, onda da iskoristimo što bolje možemo ovo malo što je ostalo — rekao je. — I druga šarka je prerezana. Ali će sa trećom ići nešto drukčije. Kad budem presekao i nju, može se desiti da cela vrata padnu napolje. Ako bi se to desilo, huka bi opomenula Slipa i mi bismo se našli na meti. Ma gde da se nalazi, kladim se da je u mogućnosti da vidi kolibu i ulazna vrata. Zbog toga će nam trebati: broj jedan — nešto što će vrata zadržati da ne padnu i broj dva — moraćemo da namamimo Slipa da dođe ovamo.

— Ovamo? — ponovio je senator.

— Da. Moraću da uzmem vaše čebe, senatore. Ako bih odsekao nekoliko kaiševa mogli bismo da napravimo konopac i da privežemo vrata. Vi biste mogli da ih pridržite dok sečem. Da li ćete imati dovoljno snage?

Senator je neodlučno pogledao svog sagovornika. — Nadam se da hoću.

— Mislim da neće biti teško. Vetar duva sa spoljašnje strane i drži

vrata priljubljene uz zid. Možda će najmanja snaga biti dovoljna.

— Pokušaću — rekao je Lok ozbiljno. Znao je da im životi zavise od toga da li će uspeti da izađu.

Ket je od čebeta izrezao nekoliko dovoljno širokih kaiševa i povezao ih tako da je dobio uže dugačko oko desetak stopa. Zatim je odrezao isti toliki broj kaiševa i popravio konopac iste dužine koji je zatim uvio zajedno s onim prvim. Na taj način je dobio komad primitivno napravljenog ali dosta jakog konopca. Vezao je jedan kraj za poprečnu gredu na vratima, a drugi kraj je odneo do mesta gde je senator ležao. U polutami kolibe, jer umirući žuti plamičak fenjera nije više bio u stanju da ih jasno osvetli, tutnuo je konopac senatoru u ruke. Primetio je da konopac mlitavo visi, iako se ranjenik napregao da ga drži što je moguće čvršće zategnutog. Očigledno da u njegovim rukama nije bilo snage.

— Bojim se da to neće biti dobro, senatore — rekao je Ket uzimajući konopac iz njegovih ruku. — U svakom slučaju, mislim da bi bilo bolje ako biste obukli toplu odeću. Čebe smo vam isekli i ne ostaje vam ništa drugo ako ne želite da se smrznete... A za oblačenje će vam biti potrebne obe ruke... Ja ću pogledati ima li u kolibi nešto za šta bih mogao da vežem drugi kraj konopca.

— Zao mi je, Džone — uzdahnio je Lok neraspoloženo.

— Mislim da bi ionako bilo bolje da sačuvate snagu za važnije stva-

ri. Kad budemo napolju, snaga će vam i te kako trebati. Svaki atom.

Lok je klimnuo glavom i počeo s mukom da navlači vučenu košulju, uzdišući svaki put kada bi ga grubi šavovi zagrebali po sveže ranjavim leđima. Ket se za to vreme osvrtao po sobi ne bi li našao nešto za šta bi mogao da priveže improvizovano uže, ali nije našao ništa pogodno. U tome mu se pogled zadržao na prozoru. Nategao je konopac i našao da mu preostaje višak od dvadesetak santimetara.

Ali, problem je bio kako pričvrstiti konopac. Na prozoru nije bila nikakva rupa, ekser ili drugo pogodno mesto da se konopac pričvrsti. Onda se dosetio. Pritisnuo je konopac kolenom uz zid dok je probao da li se prozor može odvojiti od ležišta. Srećom, pod pritiskom ruku, prozor se pomerio tri-četiri santimetara. Zadovoljan tim saznanjem Ket je pustio prozor i na kraju konopca zavezao čvor dovoljno veliki da se zaglavi u propust. Onda je ponovo odgurnuo prozor od rama, ugurao čvor kroz procep i pustio prozor da se vrati na svoje mesto.

Čvor je ostao napolju, a konopac je bio dovoljno zategnut da izdrži težinu vrata. Bar toliko dugo dok prereže šarke.

Ket se vratio vratima, uzeo svoj nožić i zavukao oštricu u prorez. Počeo je da reže poslednju, gornju šarku. Koža je bila suva i tvrda i u početku mu se činilo da oštrica uopšte nije zarezala u nju ni milimetar. Zatim je oštrica prodrila kroz spoljni od toplote i vetra otvrdnut

sloj kože i počela da zaseca mekši, masniji deo. S nešto napora uspeo je da provuče kažiprst i napipa donji deo kožne šarke. Procenio je da mu je ostalo da prereže još santimetar ili nešto više. Bilo bi suviše riskantno ostaviti toliki komad zdrave kože, jer se moglo desiti da šarke pod pritiskom ne popusti i tako uspori ili čak sasvim onemogući izvođenje njihovog plana. Trebalo je prestrugati kožu do kraja ili bar ostaviti najviše milimetar-dva.

Uzdahnuvši duboko, Ket je huknuo u šake da zagreje prste i u potpunom mraku jer se fenjer neprijetno ugasio, nastavio da struže sve dok nožić nije kliznuo kroz poslednju šarku. Vrata su kliznula na prag i odškrinula se dva-tri santimetra. Zaustavio je dah nadajući se, ipak, da se neće otvoriti toliko da to postane suviše vidljivo. Ali, njegov strah je bio suvišan. Vrata su kliznula na dovratnik i tu se zadržala. Konopac od čebeta bio je zategnut kao struna na gitari.

— Kako ide, senatore?

— Snašazim se nekako, Džone!

Ket je prišao senatoru i pomogao mu da navuče jaknu. Zatim mu je pomogao da ustane na noge, ali se Lok nesigurno ljuljao. S naporom je učinio nekoliko koraka i pridržao rukom za zid da ne bi pao.

— Držite se samo uspravno, senatore — hrabrio ga je Ket. — Pravite manje korake lakše ćete održati ravnotežu. Koračajte sve vreme dok ja nađem način kako da Slipa namamim ovamo. Kako se osećate?

— Do-dobro — promrmeljao je Lok slabim glasom i Ket je zaključio da će im trebati mnogo, mnogo sreće da se živi izvuku sa ranča „Dijamond—D.”.

Ket se vratio do vrata držeći u ruci mali oštar nožić. Prislonio je usne na pukotinu između vrata i okvira i doviknuo:

— Hej! Hej ti napolju koji si na straži! Dokle ću da cepam pluća vičući za pomoć! Ovaj čovek, senator, nekako se čudno ponaša. Diše bučno i hrapavo... i isprekidano. Čini mi se da će umreti....

Ket je začutao i oslušnuo. Napolju se čulo samo zavijanje vetra, a u kolibi je jedino ubrzano senatorovo disanje remetilo tišinu.

— Do sto vragova, gde su do đavola? Kažem ti čoveče, ako senator umre zato što nam nisi pomogao, ja ću se postarati da Duan sazna da si skrivao u nekakvom toplom skrovištu umesto da čuvaš stražu kod kolibe... kao što je trebalo.

Opet je učutao. Čekao je dosta dugo da se neko javi i već je hteo da ponovo vikne i pokuša da namami stražara, kad je začuo grebanje na vratima. Stražar je dizao šip. Ket je tiho opsovao. Stražar se nečujno prikrado do kolibe skoro ih iznenadio. Ket se nije dvoumio. Dograbio je konopac i pokušao da ga preseče nožićem zatupljenim od struganja tvrde kože. Uspeo je da preseče vune ne niti i odmah zatim začuo je kako su vrata kliznula još santimetar ili dva.

Stražar je očigledno primetio da se sa vratima događa nešto neobič-

no i sa usana mu se otela kletva. Ket je pustio konopac i svom snagom se bacio na vrata.

Pod naletom njegove težine vrata su se srušila napolje i njihov tresak prigušio je krik bola. Slip je pokušao da se izmakne i potegne revolver, ali su vrata već letela na njega. Digao je ruku da se zaštiti i kriknuo, jer su se vrata svom težinom sručila na njega i pritislula ga na zemlju. Posle prvog iznenađenja Slip se pribrao i počeo da viče. Ket je preskočio vrata, sagnuo se i zamahnuo nožem. Oštrica se zarila duboko u levu stranu grudi, Slip se stresao u samrtničkom ropcu. Natprirodnom snagom Ket je odbacio vrata.

Veštim pokretima skinuo je opasak sa mrtvog stražara i pripasao ga sebi oko bedara. Opet je imao svog „menstopera”.

Brzo je pretresao čuvara i u njegovim džepovima našao samo četiri metka. Glasno je izustio kletvu i potrčao nazad ka kolibi gde je senator, pokušavajući da teturavim korakom izađe napolje, pao na kolena. Ket ga je dohvatio za ruku i uspravio. Tek sada kada se u njemu stišao borbeni žar osetio je da ledeni vetar ujeda za obraze. Senator je bolno jeknuo, ali Ket na to nije obratio pažnju. Malo rečima, malo rukama požurivao ga je da pođe ka šumi.

— Požurite! Trčite! Možda je neko čuo njegov krik!

Jedva da je Ket izustio poslednju reč, a na dvadesetak metara daleko začuo se glasan povik nekog čoveka

koji je dolazio preko uzvišenja koje je kolibu delilo od zgrade ranča. Prasnuo je i pucanj. Ket je gurnuo senatora i ovaj je posrćući zamakao u šumu, a sam je kleknuo na jedno koleno i pogledao u mrak.

Ugledao je trojicu koji su sa revolverima u rukama trčeći dolazili preko uzvišenja. Izvukao je svoj „menstoper”, palcem napipao krestu oroza i zategao ga u položaj za okidanje. Kada se trojka približila i pripucala, kuršumi su zazujali Ketu oko glave i on je zaključio da je trenutak došao. Pritisnuo je obarač i teški kolt je grunuo. Grmljavina metka velikog kalibra prolomila je noćnu tišinu i dvojici napadača su pali na zemlju stežući rukama izrađnjavane noge i urlajući od bola. Treći je pobegao nazad i zaklonio se iza uzvišenja.

Ket je to iskoristio i zamakao u šumu. Dok je izmicao, vratio je okidač u položaj za ispaljivanje normalne municije kalibra 45. Naišao je na Loka naslonjenog na drvo jedva sposobnog da hoda i ne obazirujući se na senatorovo jaukanje dohvatio ga je oko pojasa i povukao dublje u tamu guste šume.

Pre nego što su odmakli stotinu metara duboko u šumu, začuli su iza sebe udaljeno zavijanje.

Zadihani i oznojeni zastali su posle kratkog posrtnja drhteći od ledenog vetra koji je duvao kao su-manut. Ket je pogledao senatora i zabrinuo se zbog bledila njegovog lica.

— Psi! — izustio je Lok bez daha.

— Da — rekao je Ket dajući na

znanje svom sagovorniku da zna šta to znači. — Prokleti psi!

Podsticani mišlju o novoj opasnosti koja im je iznenada zapretila postavili su da gacaju kroz šumu. Neprimetno ali stalno peli su se uz planinsku padinu.

U izvesnom smislu, vetar im je pomogao, zviždao je, zavijao i ledio im srž u kostima, ali je isto tako dizao prašinu i zametao im trag. Iznad njih, visoko na planinskom vrhu vetar je nosio sneg, sitan kao najsitniji prah.

Lok se zanosio i povodio kao pijan, umoran od napornog penjanja kroz šumu. Sa svakim učinjenim korakom sve više se naslanjao na Keta i mali rendžer je, posrćući i sam pod teretom, hripavo disao od napore.

U ušima mu je stalno odzvanjalo zavijanje pasa.

Gonioci su ih prisiljavali da beže uz planinu ka goletima, a tamo se Ketu nije išlo. Vetar je na čistini fujkao i oblacima nosio snežni prah što je ličilo na približavanje snežne oluje. On i Lok bili su dovoljno dobro obučeni za vetar u Vajldket Folsu, ali Ket ne bi smeo da se kladi da bi im to odelo mnogo vredelo na planinskim vrhovima gde nema šume.

Sem toga, hladnoća će još više oslabiti Loka. Senator ga je, međutim, iznenadio: imao je više srčanosti nego što je očekivao.

Očigledno je trpeo od bolova, a od slabosti i zamora disao je kratko i isprekidano, ali nije gubio dah nekorisnim žalbama. Upinjao se što je

više mogao, pomogao Ketu u njegovim naporima, svestan da usporava njegovo bekstvo i da bi rendžer, da je bio sam, verovatno uspeo da pobegne. No, bez obzira na to, nije gubio vreme i dah nagovarajući Keta da ga ostavi i prepusti njegovoj sudbini. Kao prvo, bio je suviše ljudsko biće da bi se mogao pomiriti s izvešnošću da bude prepušten na milost i nemilost Duanovim ljudima, drugo, znao je da Ket na to ne bi pristao i da bi učinio i nemoguće da ga spase.

Mali rendžer je osećao da je učinio grešku kada je dozvolio da Džonas Lok bude kidnapovan, a Lok je, onoliko koliko je poznavao Keta, znao da mu njegovo shvatanje časti i dužnosti ne bi dozvolilo da pobegne sam. Izvući obojicu iz ovog pakla bilo je za njega iskušenje vredno svake žrtve i napora.

Možda uzaludne žrtve i napore...

U prvom momentu, Ket se pitao zbog čega su se Duanovi ljudi zamlaćivali sa psima. Da je on bio na njihovom mestu, razmišljao je, on bi naredio ljudima da pojašu konje i bez odlaganja krenu za beguncima. Ali, kada je bolje razmislio, shvatio je da bi za konjanike bio vraški težak i nezahvalan posao goniti begunce kroz tako gustu šumu, a uz to imati protiv sebe još i vetar koji je zavijao kroz granje, naročito ako je nekoga trebalo goniti po tako mračnoj noći kao što je bila ova. Čak i oni su, u mraku koji je oko njih vladao, naletali pokatkad na drveće i planinske vrhove koji su se dizali iznad njih i mogli su da vide

samo na mestima gde je drveće bilo donekle proređeno. Belina snežnih oblaka nošenih vetrom služila im je kao neka vrsta putokaza: Naspram njih podizale su se siluete drveća i tako im se koliko koliko pred očima otkrivao cilj prema kome su stre mili.

U tom trenutku vetar se utišao i do njih je jasno doprlo kevtanje pasa. Begunci su dotada išli koso uz padinu, uglavnom, zato da bi iscrpljenom Loku penjanje bilo lakše, ali, gonioci nisu išli uzbrdo u vidu serpentina, već pravo nagore, sekući po serpentinama pravom linijom.

Ako tako nastave, ubrzo će ih stići i zato je Ket odlučio da više ne gube vreme. Počeli su da se penju pravo uz okomitu padinu ka vrhovima gde je prestajala linija šume. Peli su se toliko brzo koliko su mogli.

Senator je pao i povukao za sobom Keta koji se zadržao na koljenima. Silno umoran, rendžer nije imao daha da rečima obodri Loka, nego je jednostavno prihvatio svoj balast drugom, odmornijom rukom odupro se nogama o tle i podigao ga, osećajući po težini tela da mu senator pomaže ostacima snage.

— Nismo — više — daleko! — jedva je našao daha da izgovori ma da rastojanje koje su morali da pređu nije u ovakvim okolnostima imalo nikakav značaj. U svakom slučaju, i kada pređu to rastojanje, to neće značiti da su bezbedni. Ali, pomislio je da do cilja nije daleko mogla je Loku uneti neku iskru do-

punske snage i omogućiti mu da još malo izdrži.

U tom trenutku malo niže na padini psi su razigrano zakevtali. Očigledno da su bili namirisali trag i Ket se zapitao šta im je dato da omirišu kao putokaz koji trag da traže. Verovatno neki deo njihove odeće koji su ostavili u kolibi. U svakom slučaju, psi su se sada brzo približavali, i Ket ih je čuo mnogo razgovetnije nego glasove ljudi.

Uostalom, nije ni bilo potrebno da ih ljudi stignu. Dovoljno su bili psi. Neki od tih pasa koji su dugo živeli u divljini, bili su opasniji i krvoločniji i od samih divljih vukova. Mogli su čoveka da raskomadaju za nekoliko sekundi, nekoliko stravičnih i bolnih samrtničkih sekundi.

Pomisao da će biti živ prožderan ubrizgala je očajničku snagu u Ketove umorne mišice i on je, prigušivši čvršće senatora, nastavio da se penje. Padina je sada bila još strmija.

Drveće je, međutim, postojalo sve ređe i sve manje, a na mesto njega sve češće se javljala šikara, žbunje i sitno, kržljivo rastinje. Mestimično se između šiblja belasalo stenje pokriveno naslagom snega sitnog kao prah. Na licu i drugim otkrivenim delovima tela begunci su osetili rezanje ledenog vetra, koji se hladnim prstima probijao kroz njihovo odelo. Senator je počeo da cvokoće od zime. Nešto hladno i lepljivo dodirnilo je Keta po licu, i on je instinktivno zabacio glavu. Bila je to velika snežna pahuljica, predznak snežne oluje.

Tle pod njihovim nogama bilo je pokriveno tankim slojem snega koji je, gore više uz planinu, postajao sve dublji, pokrivajući Sijeru kao veliki beli tepih. Tamo, na toj ledenoj pustoši noć se poigravala belinom leda i snega, stvarajući fantastične siluete od tamnih procepa u stenama i ogolelih, ledom pokrivenih šibljaka koje su, onako bez lišća, podsećale na kosture uz bolesnog sna.

Vazduh je sada bio već vrlo redak i hladnoća je rezala pluća. Oči su im rosile suze koje su se ledili na obrazima. Beguncima se činilo da će im uši otpadati ako ih dodirnu, a vrhovi noseva su im bili promrzli i utrnuti. Ket je spustio senatora na smrznutu zemlju, huknuo je šake da bi zagrejao prste, a zatim proverio da li mu pištolj lako klizi iz futrole. Po gledao je naniže u pravcu šume.

Kroz drveće, na padini ispod njih, videlo se neko kretanje, kao podrhtavanje svetlosti na vetru, ali Ket nije mogao da odredi koliko je daleko. Psi su nervozno kevtali i skičali. No, kako se Ketu činilo, na nešto većoj udaljenosti nego nekoliko minuta ranije. Istina, možda se samo činilo da su na većoj udaljenosti, jer je proređen vazduh slabije prenosio zvuk, a možda je neki komad guste šume ili šikare odbijao zvuk na drugu stranu. Nije bilo razumnog razlog zašto bi psi zaostali iza begunaca. Logično je bilo da ih još više sustignu, jer nije bilo ničega što bi ih zadržavalo, a tamo gde su se begunci teško kretali oni su lako prolazili.

Ket je opet pomislio da gonioci greše. Izuzev za traganje po mraku, što nije bilo jednostavno, psi im nisu mogli mnogo koristiti. Po danu, gonioci su lako mogli krenuti tragom begunaca, jasno vidljivim na nanpsima snega.

— Nema smisla čekati i razmišljati — promrmljao je Ket. — Biće pametnije da odmah potražimo neko skrovište koje će nam pružiti kavu takvu zaštitu od vetra... i kuršuma.

Nije bilo sumnje da će za kratko vreme kuršumi zaprašiti po ledenoj goleti i da će se fijuk kuršuma izmešati sa fijukom vetra. Keta je brenulo što ima sasvim malo municije. Četiri patrone koje je našao u čuvarevim džepovima i nešto malo u opasaču. Nameravao je da patrone sa sačmom sačuva za pse. Ako bi psi nasrnuli na njih, Ket je računao da ih može pobiti sačmom i da metke kalibre 45. sačuva za gonioco na dve noge. Gajio je nadu da će mu to poći za rukom.

Ket se sagnuo i senatorovu ruku prebacio sebi preko ramena. Pazio je da mu desna ruka ostane slobodna za slučaj da se ukaže potreba da potegne revolver. Povukao je senatora i posrnuo izgubivši ravnotežu od njegove težine. Uspeo je da povrati ravnotežu i načini nekoliko koraka, a Lok je automatski, mada klimavo, pošao za njim.

— Ako nađemo neko skrovište za noć to će biti izvanredna sreća — izustio je Ket više za sebe.

Zametnuo je glavu i ugledao kišnu pahuljica koje su se u oblacima ku-

vitlale iznad njihovih glava. — Bogami, ovo je već prava snežna bura — progundao je kroz zube. — Gore nisam video ni prošle zime u Saskačevinu. Biće bolje ako se držimo malo dalje od ovog vrha. Možete li senatore? — zapitao je reda radi.

Lok je samo lagano sklopio oči. To je trebalo da znači da može.

Ket je skrenuo malo u stranu da bi izbegao najteže nalete vetra, ali se odjednom predomislio i pošao direktno uz strminu, ka vunasto mekim snežnim oblacima.

Možda će im mećava smrznuti repove, ali će sneg zasuti njihove tragove i sakriti ih od njihovih gonilaca. Nije bilo drugog izlaza, drugog pravca kuda su mogli da podju. Zato su se uputili u snežnu oluju, znajući da će im tamo hladnoća biti najveći neprijatelj.

Ali, Ket se prevario. Iznenada se sa leve strane začulo otegnuto zavijanje od koga je rendžer poskočio kao oparen. Srce mu je burno i ubrzo zakucalo u podgrlcu.

— Do vraga — štrečno se Ket. — Nemoguće je da su psi stigli već toliko blizu. Zavijanje se čuje skoro na istoj visini na kojoj smo mi, li neki metar niže.

A onda ih je ugledao i progutao knedlu pljuvačke. Mučnina u trbuhu razlila mu se po grudima do grla i zažarila ga kao žeravica.

To nisu bili psi sa ranča „Dajamond-D“. Okruživao ih je čopor divljih zveri, čapar izgladnelih vukova koji su se iskeženih oštih zuba i zapenušenih čeljusti spremali da ih napadnu.

X

Holidej nije nameravao da spava. Pazeći da ne pravi buku preneo je svoje stvari iz sobe sa polomljenim prozorom u susednu sobu, ne kazavši ništa o toj svojoj nameri čak ni Hemondu. Uzeo je nekoliko ćebadi, savio ih u rolnu i pokrio ih belim posteljinim čaršavom, a onda još jednim ćebetom tako da su nalčila čoveku u postelji. Kada je sve to završio kliznuo je tiho u hodnik i otvorivši na silu vrata susedne sobe ušao unutra.

Posle obračuna sa čovekom koji ga je napao nožem iz zasede Holidej je zaključio da ima dovoljno osnova za obračun sa Duanom i njegovim ljudima. No, ma kako se taj obračun završio, teško se moglo računati da će ih naterati da ga odvedu na „Dijamond-D“ ili na drugo mesto gde je Duan držao Keta i senatora. Pretpostavljao je, da Duan, sada kad zna da je Holidej tvrd orah i da traga za Ketom i Lokom, neće dugo ostati u gradu i da će otići što pre može, možda još noćas.

Najverovatnije da će uzeti sa sobom svoje ljude, odvesti ih nazad na svoj ranč i što hitnije se rešiti zarobljenika koji su mu sada mogli postati opasan balast. Duan svakako nije računao da će protiv sebe imati jednog rendžera i jednog autsajdera... ali u svakom slučaju, nezgodnog protivnika koji ne zna za šalu. U svakom slučaju, morao je računati da Ket i Holidej, kada su već uspeali da nadju trag senatoru,

neće lako odustati od namere da ga oslobode.

Holidej se ne bi čudio ako bi Duan poslao nekoga da ga ubije a zatim opljačka, kako bi izgledalo da je motiv ubistva pljačka ili nešto slično tome. U tom slučaju, niko ne bi povezao zločin sa nestankom Keta i Džonasa Loka. Zbog toga je, iako se nalazio u drugoj sobi, ostao da sedi budan pored kreveta sa zapetim revolverom u ruci načuljenih ušiju, spreman da u svakom trenutku skoči ako zatreba.

Dremao je izvesno vreme, nije mogao tačno da odredi koliko, i sanjao da putuje dugim neprohodnim putem kroz Sijeru, ali se odjednom trgao. U prvom trenutku nije znao šta ga je probudilo ali je instinktivno kliznuo iz stolice i kreknuvši na pod naperio zapet revolver u pravcu vrata.

Začuo je bat koraka na stepeništu, koje su vodile od predvorja ka spratu. Dok je načuljio uši: koraci su se udaljili niz stepenice. Laknulo mu je i on je odahnuo. Iako je bio naviknut na život sa rizikom ipak mu je prijalo da neće morati da upotrebi oružje.

Bar zasada!

Zatim je začuo drktanje konja na ulici, a odmah zatim topot kopita konja u trku. Pritrčao je prozoru i priljubio se uz zid i vrhom pištolja pomerio zavesu malo u stranu. Duanova banda je odlazila iz grada prema severu. Jahali su brzo kao da ih gone svi đavoli iz pakla. Mesečeva

je bila dovoljno jasna da ih prepozna i da izbroji pet ljudi.

Holidej je dograbio svoje bisage i sa zapetim revolverom izašao u hodnik. Sišao je niz stepenice i žurnim koracima prošao kroz zamračeno pusto predvorje do ulice. Konji su mu se nalazili u štali iza hotela, ali, Dok je pomislio da nema smisla zadržavati se oko tovarnog konja. Nije želeo da gubi vreme sedlanjem tovarnog konja i tovaranjem džakova sa hranom, već je u svoje bisage potrpao onoliko konzervi i druge hrane koliko je u njih moglo da stane. Čušnuo je dodatnu kutiju metaka u džep svoje jakne i onda nabacio sedlo mrkovu na ledja i pritegao kolan.

Nekoliko minuta kasnije izjahao je iz štale i poterao mrkova glavnom ulicom ka putu koji se peo uz planinu. Nije se nadao da će po mraku moći da prati Duana do njegovog ranča, ali je pretpostavljao da će banda za sobom ostaviti dosta vidljiv trag koji će ga ujutro, po dnevnoj svetlosti, odvesti na „Diamond-D“. Kad se jednom nadie tamo, imaće dosta mogućnosti da osmotri situaciju i odluči šta da preduzme.

Posle otprilike pola časa jahanja mesec se zaklonio iza poderanih oblaka i Holidej je sebi u bradu izustio kletvu. Da bi sa pristojne udaljenosti mogao da prati Duanovu bandu, neophodna mu je bila mesečina.

Sa desne strane puta primetio je tamnu siluetu nekog uzvišenog grebena i bez mnogo razmišljanja po-

terao je mrkova uz padinu. Računao je da će se uzvišenje lakše videti one koji je pratio ili da će bar oceniti pravac kojim idu.

Dunuo je hladan vetar i Dok je zadrhtao. Pomislio je da u planini mora biti vraški hladno. Kada je stigao do grebena mesec je već bio zašao za oblake.

Dok je digao oči ka nebu i zagledao se u teške bremenite oblake i brzinu kojim su plovili. Nigde nije video procep kroz koji bi mesec mogao da iskaže svoje blede lice pa je zaključio da za noćas mesečine neće biti. U stvari, znaci su predskazivali da će noć biti hladna i vetrovita, verovatno praćena snažnom olujom na vrhovima iznad granice šume. Od Duanove bande nije bilo ni traga ni glasa, a fijukanje vetra onemogućivalo mu je da čuje topot kopita njihovih konja ili neki drugi šum.

Izgledalo je da ih je izgubio i da bi, ako bi nastavio da jaše, cele noći mogao da luta po brdima bez ikakvog uspeha. Moglo se desiti da su ujutru, kad svane, nadje izgubljen u planini.

Zabrinut tim saznanjem pustio je mrkova da sami odabere kojim će se pravcem vratiti, na glavni put. Računao je da neće pogrešiti ako tim putem jaše izvesno vreme dok bar ne nadje neko pogodno mesto gde bi se mogao ulogoriti za noć. Jedini zahtev koji bi takvo mesto moralo da zadovoljava bio bi da je zaklonjeno od vetra.

Dve milje dalje niz put i malo uvučeno u padinu našao je jedno

takvo mesto. Oko njega je rasla gusta šuma, i Holidej ga je ugledao pukim slučajem, bacivši slučajno pogled izmedju dve grupe gusto zbijenog drveća. To mu je odgovaralo, jer je morao da vodi računa ne samo o vetru već i o ljudskim očima. U okomitoj strani brda kao da je izrastala jedna široka pljosnata stena obrasla po ivicama žbunjem koje se povijalo na vetru.

Ako je neko mesto izazvalo pomisao da u blizini postoji pećina, onda je to bilo takvo mesto, pomislio je Holidej. Poterao je konja uz padinu do stene koju je uočio i kada je stigao do nje, otkrio je da gore nema pećine, ali da se stena nadvija nad prostor od nekoliko kvadratnih metara zaklonjen od vetra i udoban za logorovanje kao i pećina. Sjahao je, raširio svoje ćebe za spavanje po mekanoj naslazi suve paprati i borovih iglica, zapalio vatru u uglu, tako da kameni zidovi reflektuju toplinu do ležaja, i navukao drugo ćebe do brade.

Spavanje na takvom ležaju neće biti tako udobno kao na krevetu u spavaćoj sobi, ali u svom životu proveo je priličan broj manje ugodnih noći.

Sklopio je oči i odmah zaspao snom prerijskog lovca.

XI

Dok su gazili kroz sneg mali rendžer se još više učvrstio u zaključku da treba da se desi neko čudo da se izvuku. Mestimično su nailazili na jaruge u kojima su do pojasa upadali u duboke smetove, a pored to-

ga Ket je morao bukvalno da nosi senatora.

Ket je osećao da nije daleko od krajnje iscrpljenosti i trenutka kada više neće pomoći nikakav napor volje. Odelo mokro od znoja i snega kroz koji su gazili počelo je da se smrzne. Vetar ih je šibao zaspajući ih po licu ledenim iglicama koje su bockale kao vrhovi noževa.

A iza njih su se šunjali vukovi, očekujući da se skupe u čopor i napadnu. Vatrenim očima pratili su svoje buduće žrtve, a njihovo zavljanje ledilo je krv u žilama.

Mesec je zašao za oblake i Ket nije mogao da prebroji koliko proždrljivaca ih prati, ali je znao da će, kada samo jedan pođe u napad i padne mrtav od njegovog metka, ostali pomahnitati od mirisa krvi.

Tada ih ništa neće moći zadržati.

Vukovi su osećali da su ljudi ranjeni. Te životinje su imale neko šesto čulo koje ih je nepogrešivo vodila ka bespomoćnom plenu.

S vremena na vreme dole niže na padini čulo se lajanje pasa, ali sada udaljeno, znatno udaljenije nego ranije. Ket je pomislio da su ljudi sa „Dijamond-D” možda odustali od gonjenja u toku — noći. Izgledalo je kao da su se ulogorili negde u šumi, s namerom da sačekaju jutro i gonjenje nastave pri dnevnoj svetlosti.

Kako sada stvari stoje, razmišljao je Ket već pomućene svesti od umora, naći će samo komade njihovih raskomadanih odela razbacane po izgaženom krvavom snegu.

Jedan od vukova je otegnuto zaur

lao, i Ket je osetio da mu se koža ježi. Stenjući od napora i umora podigao je poluonesvešćenog senatora nadajući se da mu ruka neće biti suviše umorna da čvrsto stisne pištolj kada se čopor vukova iskeženih uba ustremi na njih.

XII

Bilo je suviše hladno da bi oči spavača sklopio čvrst san i Holidej se probudio pre nego što je dan potpuno osvanuo. Trebalo je da pre no-laska pripremi nešto za doručak i on je ustao da potbali vatru, a zatim se vratio na ležaj. Došao je u iskušenje da ostane tako utukan čebadima i zagrejan toplinom razbuktale vatre, ali je morao da se liši tog zadovoljstva.

Ako bi sada krenuo, mogao bi stići Duanovu bandu pre nego što dignu logor, a dim logorske vatre pokazao bi mu pravac kuda treba da ide.

Odsekao je nekoliko komada tvrde i presušene slanine i stavio ih u tiganj zajedno s komadom škorelog hleba. Računao je da će mast omekšati hleb i dati mu miris dimljenog mesa. Tako umekšan hleb i prženu slaninu zalije toplom kafom Taj doručak neće biti ništa lošiji od onoga koji bi mogao da dobije u većini naselja na Dalekom zapadu.

Stavio je lonac sa vodom pored vatre i voda je ubrzo provrila. Dodao je u vodu kašiku kafe izmešane sa cikorijom i lonče sa vrijućom kafom uklonio sa vatre. Prevrnuo je slaninu i hleb u tiganju, i

deset minuta kasnije žvakao je poslednji komad ukusnog i mekog hleba. Brišući jednom rukom ostatke masnoće razmazane po bradi pružio je ruku da dohvati lonče sa kafom, ali je u tom trenutku lončić eksplodirao kao raznet dinamitom. Mlazevi vrele kafe prsnuli su na sve strane oprlivši Doka po ruci.

Holidej se pružio po zemlji važeći istovremeno pištolj. Tek tada začuo je praskav odjek pušcanog hica kako višestruko odzvanja od neravnog lica planine. Priljubio se još više uz zemlju jer je njegov logor zasulo, jedan za drugim, nekoliko kuršuma koji su se pršteći odbijali od stena.

Konj je njisnuo i nemirno ustuknuo na svom mestu, dižući prednje noge visoko u vazduh. Holidej se otkotrljao metar-dva dalje, bežeći pred kopitama od čijih udara o kamen vrcale varnice. Opasnost da ga uplašeno kljuse povredi bilo je skoro isto tolika kao i opasnost od kuršuma.

Dok se sa pištoljem u ruci kotrljao dalje od domašaja kopita, kroz jutarnju maglu ugledao je oblačić barutnog dima iz napadačeve puške. Oblačić se video negde na polovini litice, iznad jedne okomite glatke stene sa malim ispustom na vrhu.

Dobro izabrana pozicija, pomislio je Holidej. Ako brzo nešto ne preduzme biće prikovan za mesto na kome se nalazi i neće moći ni prst da promoli iz zaklona. Jednom reči biće bespomoćna meta za vežbanje svirenog strelca.

Čak i sada, ubica je imao pred

sobom jedva zaklonjen cilj i bilo je prilično rizično napraviti bilo kakav pokret.

Ali, biće još mnogo razačnije ako bude čekao da nešto učini kasnije.

Morao je da se okane puške koja se nalazila privezana za sedlo podalje od vatre na sasvim izloženom mestu. Pribravši svu pažnju, nogu skupljenih za skok, Holidej se trgnuo kada je jedno tane otkinulo nekoliko komadića stene pored njegovog lica, a onda se bacio preko vatre i jednim skokom preskočio niz stena koji ga je odvajao od padine. Olovo je zviždalo i praštalo oko njega, a onda je najednom nastala tišina.

Dok je znao da je napadač isprazio nio magacin puške i da će morati da ga napuni.

Iskoristivši trenutnu prednost koji mu je pružao zastoje u paljbi, Holidej je, umesto da potraži zaklon, za tren oka doneo odluku i panter-skim skokovima pojurio uz padinu.

Lomeći žbunjeve i preskačući stene pred sobom on se uputio pravo ka zaklonu nepoznatog strelca.

U trku je video da se tamo promolila nečija glava, zapravo samo čelo i oči, ali to mu je predočavalo da je primećen.

Preostalo mu je da trči još nekih pedesetak metara i to uzbrdo. Vrludao je pored isprepletanog šiblja, preskakao stene, saginjao se pored oborenih debala ali nije zastajao, sve vreme se približavajući mestu gde se nalazio neprijatelj.

Znao je da mu nije preostalo još mnogo vremena. Ubica je dosada

bar delimično napunio magacin puške a preostalo mu je samo da rutinskim pokretom ručice ubaci metak u cev.

Holidej je ugledao da se iza stene polako pomalja nečija glava zajedno sa pušćanom cevi. Učinilo mu se da je čuo metalno škljocanje ručice kojom se metak iz magacina obacuje u cev, ali nije bio siguran u to jer ga je tutanj njegovih nogu i udaranje pulsa u ušima ometalo da zvuke jasno čuje. U trku je ispružio napred ruku sa revolverom i ispašio ne nišaneći jedan za drugim dva hica. Tek izvireli strelac je nestao u zaklonu, a odmah zatim ponovo se pojavio baš u trenutku kada je Holidej, preskočivši hrabro poslednju prepreku, zamahnuo revolverom. Pri udaru pištolja o pušćanu cev metal je zazvonio i cev je odletela u stranu. Holidejevo telo je u zaletu grunulo u telo čoveka u zasedi i odbacilo ga unazad. U padu je Dok svom težinom pritisnuo napadača, i ovaj je izdušivši vazduh iz pluća muklo zastenjao.

Našavši se iznad nesudjenog ubice Holidej mu je zabio koleno u stomak s namerom da mu pištoljem zada udarac po glavi, ali je zastao. U padu je sa napadačeve glave odleteo kožni šešir i otkrio lice Indijanke Sindi, mlade spremačice iz hotela u Vaildket Folsu čije su oči sijale od mržnje.

Iznenadjen tim otkrićem, Holidej je jednom rukom uhvatio za grlo, a drugom zamahnuo pištoljem tako da je svakog trenutka mogao zadati onesvešćujući udarac. Ali, devojka

se nije predavala. Koprčala se, otimala, uvijala, udarala ga rukama u prsa i lice, a onda se mašila rukom ka pojasu.

Krajičkom oka Holidej je spazio blesak čelika. Ka njegovom boku spustio se oštar nož. Holidej se bacio u stranu da izbegne vrh noža koji ga je zakačio i prerezao kožnu polučizmu. Oštrica je zarezala kožu, ali ne toliko duboko da dohvati nogu. Udar čizme odbio je drugi udarac noža. Jauknula je kad ju je čizma udarila po podlaktici, a odmah zatim Dok je skočio, uhvatio je za ruku i snažno je izvio. Ona je iskrivila lice od bola i ispustila oružje.

Na zemlju je pao oštar kao guja, kratak indijanski nož sa drškom od roga.

Dišući ubrzano, Holidej ju je gurnuo na zemlju i udaljio se nekoliko koraka. Dok je duboko disao da bi povratio dah, držao ju je na nišanu svog „Linkolna“. No, Indijanka nije ni pokušavala da napadne ili da pobegne. Ležala je tamo gde je pala, očiju tamnih od mržnje.

— Šta ti je do vraga, da pucaš u mene? — upitao je Holidej pre-dišući od umora.

Devojka nije odgovorila ništa. Sekla ga je pogledom kao usijanim čelikom.

— Slušaj, nemam vremena da se ovde motam — rekao je Holidej ozbiljno. — Moj drug je ovde negde u planini i sam djavo zna u kakvoj je opasnosti. Ti si ili uz mene ili protiv mene. Po izrazu tvog lica i po silnim kuršumima koje si na me

ne ispalila rekao bih da si protiv mene. Voleo bih da znam zbog čega, ali nemam vremena da hvatam zjala dok se ti razmišljaš da li da mi to kažeš ili da mi ne kažeš.

Holidej je začutao i Indijanka se jedva primetno trgla.

— Uzeću ti čizme i konja, i pustiću te da se pešice vratiš u grad. Nemam vremena da se zamajavam s tobom.

Kad je Dok pošao ka njoj, devojka se uznemirila. — Noge će mi se smrznuti!

Dok je slegnuo ramenima. — To je za mene bolje nego da dobijem metak u ledja. A to bi mi se moglo desiti ako te ostavim pokretnu.

— Čekaj! — Pogledala ga je otvoreno u oči kada joj je Dok pretećim pokretom pištolja dao znak da sklene čizme. — Pucala sam na tebe zbog Hemonda!

Holidej je iznenadjeno nabrao obrve. — Zbog hotelskog portira? Šta ja imam veze s njim?

Sindi je stisnula usne. — Ubili ste ga pre nego što ste otišli iz grada!

Izenadjenje se sada sasvim jasno iskazivalo na Dokovom licu i on je mršteći se odmahnuo glavom. — Ne, bogami, nisam. Ako ga je neko ubio to sigurno nisam učinio ja. Kad sam ga poslednji put video bio je živ i zdrav. Bilo je to u predvorju pre nego što je onaj čovek pokušao da me ubije u mojoj sobi. Ah, da, video sam ga i posle, na ulici u gomili koja se okupila oko lesa... Da, da... tako je. Tada sam ga video poslednji put. Tako

je bilo časna reč... a ja reč ne dajem tek tako! — Dok je zastao i namrštio se kao da se priseća. — Ali... čekaj malo. Nešto me je probudilo. Čuo sam korake na stepeništu. Neko je silazio, a nije dolazio gore kao što sam očekivao. Gde je Hemondova soba?

— Na vrhu stepeništa... — rekla je Sindi tiho. — Zar ga zaista niste vi ubili?

— Najiskrenije ti kažem da nisam. To su učinili Duan ili njegovi ljudi. Verovatno su mislili da mi je nešto govorio o Ketu. Duan nije čovek koji voli kada mu neko ne govori istinu o stvarima koje ga se tiču; hteo je da pokaže gradu da se ne može nekažnjeno mešati u njegove poslove...

Sindi je lagano klimnula glavom. — Da. — Upiljila se u Holideja prateći pokret njegovog lica. — Vi ostavljate utisak časnog i poštenog čoveka. Ali, videla sam vas da pretite Hemond. Ne znam šta ste hteli, ali pretili ste mu. Posle toga vi ste otišli a Hemond je ostao da leži mrtav na podu svoje sobe... Neko mu je prerezao grkljan.

— Nož...? Ne, to svakako nije moj metod. Ja koristim samo revolver, to je manje lično. A... je li ti Hemond nešto značio?

Bezizraznog lica Sindi je lagano klimnula glavom. Ali nije ništa rekla.

Holidej ju je zamišljeno pogledao. — Dobro. Ali, ja ipak nemam vremena za gubljenje... Ako mi veruješ, a ja ti se kunem da sam govorio istinu, pomoz mi da uhvatim

ljude koji su ubili tvog čoveka. Možeš li da mi pokažeš put do ranča „Dijamond-D“?

— Znam put.

— Da, da, u to ne sumnjam. Ali, da li hoćeš da mi ga pokažeš.

Sindi se dvoumila. U njoj su se borila protivrečna osećanja, sumnja u ljude kojima nije mnogo verovala, i želja da njen čovek bude osvećen. Najzad je klimnula glavom. — Dobro, mislim da ste govorili istinu. Ako ste me lagali, ja ću to saznati i znajte da ću vas ubiti.

Holidej je znao da Sindi misli ozbiljno to što kaže. Pružio je ruku i pomogao joj da ustane.

— Hajdemo — rekao je.

XIII

Volf Duan je sedeo u sedlu i, ozbiljna lica gledao s visine nervoznog kaubojja kome je pala u dužnost neugodna obaveza da svom gazdi saopšti da su Ket i senator pobjegli.

— Kako je došao do noža? — upitao je Duan usiljeno tihim glasom.

— Ne, ne znam Volf... Kada su ga Hog i Slip doveli nije imao pri sebi ništa od oružja. Pretresli smo ga...

— Gde su sada?

— Hog je u planini... pošao je da ih goni... Poveo je pse... Nas nekoliko ostavio je ovde da vas pričekamo i obavestimo o događajima. Slip je mrtav. Ket ga je likvidirao nožem... Udarac u srce.

Duan je stisnuo usne u tanku liniju. — Srećan je. Da sam ja bio ovde ne bi umro tako brzo i lakom smrću. Koliko ima da su pobjegli?

— Otkrili smo bekstvo negde posle ponoći. Računam da nisu umakli mnogo pre toga vremena.

— I Hog ih dosada nije pohvatao? — grmnuo je Duan.

— Ovaj — počeo je kauboj zbuñeno — prošle noći duvao je jak i hladan vetar. Na vrhovima je verovatno besnela snežna oluja, a begunci su se uputili ka predelima gde nema šume.

Duan se podbočio u sedlu, kratko ošinuo pogledom neobrijane ljude koji su ga pratili, a zatim digao pogled ka vrhovima planine obavijeñnim gustim oblacima.

— Dobro. Ubacićemo nešto da zagrejemo trbuhe, a onda ćemo svi poći gore — odlučio je naglo. — Hoću da do mraka budu vraćeni na „Dijamond — D“... ili da vidim njihova mrtva tela..., hoću ih živu ili mrtve... — Rekavši to, Duan je sjahao s konja. — Dok mi doručujemo, ti i ostali nam pripremite odmorne konje. Moraćemo naporno da jašemo.

— Odmah gazda — prihvatio je naredbu kauboj s olakšanjem. Očigledno da je jadnik bio presrećan što Duan nije na njemu iskalio bes zbog nepažnje i grešaka njegovih drugova.

Duan se uputio ka zgradi koja je na ranču služila kao kuhinja i trpezarija, skidajući uz put kožne rukavice. Gledao je žmiravo stisnutim očima, pogledom koji je sekao leđom smrti. Pretrešće planinu uzduž i popreko, smrznuće se do kostiju ako to bude neophodno, ali će vratiti senatora Džona Loka na „Dijamond

— D". Dovešće ga tu gde može uživati u njegovoj laganoj smrti. Niko se neće igrati sa Duanom i praviti budalu od njega... A još manje će doživeti da se time pohvali.

XIV

Čopor vukova se još šunjaao oko njih i Ket je znao da neće proći još mnogo vremena pre nego što prvi prikupi dovoljno hrabrosti da iskeženih čeljusti krene u napad.

U toku noći čuli su kako se čopor kreće svuda po okolini. Pod okriljem mraka okupljala se sve veća i veća gomila. Kada bi mesec izvirio iza oblaka začulo bi se otegnuto zavijanje, lavež i zversko režanje. To su se vuci koškali između sebe. Ali, posle pucnja kojim je Ket izrešetao jednog od njihove sabraće, vukovi se nisu lako odlučivali da napadnu. „Menstoper” im je ulivao previše respekta i zveri su instinktivno osećale da je pred njima čovek koji se ne boji.

Ket i Lok su zastali da odahnu pored nekih stena koje su ih malo zaklanjale od vetra. Lok je takoreći visio sa Ketove leve ruke, skoro bez svesti, a Ket je, pažnje podeljenje između vukova koji su vrebali i senatora kome je snaga bila na izmaku, šarao očima kroz pomrčinu ne bi li ugledao neki pogodan zaklon.

U jednom trenutku učinilo mu se da je našao ono što je želeo. Spustio je senatora na zemlju i sa revolverom u ruci opreznim korakom prišao ka jednom zaklonu od stena, uvučenom u liticu, i sa tri strane zaklonjenim od vetra. Iznad te niše

nadnosila se dosta široka stena pločastog izgleda koja je kao neka prirodna nastrešnica zaklanjala nekoliko kvadratnih metara od novog snega koji je s vremena na vreme vejao.

Okrenuo se da Loku dovikne reči ohrabrenja i ugledao sivkastu siluetu jednog vuka kako se približava senatoru. Vuk nije zavijao ni režao, ali se nije ni prikradao. Jednostavno je prilazio svojoj žrtvi kao da nema od čega da se plaši.

Ket je viknuo u mrak i počeo da maše rukama da bi ga oterao, ali je u tom trenutku video još sivkastih silueta koje su se približavale čoveku ispruženom na zemlji. Senator je s mukom digao glavu iz snega i pri slaboj mesečini koja je istog časa obasjala scenu, Ket je ugledao njegovo lice uokvireno bradom od snežnih kristala.

— Pazi leđa! — jedva je progovorio promuklim glasom. Glas mu je bio toliko slab da Ket verovatno ne bi ni čuo opomenu da je kojim slučajem vetar duvao senatoru u lice.

Ket se u magnovenju okrenuo, jedva na vreme da pred sobom ugleda iskežene, zapenušane vučje čeljusti... Skočivši sa vrha nastrešnice vuk je već leteo prema Ketu. Rendžer je instinktivno digao revolver i pritisnuo okidač. Teški revolver je grmnuo kao da je cev eksplodirala i tresak metka je prigušio samrtni urlik zveri. Kosmato telo, polomljeno krupnom sačmom odleteo je nekoliko metara dalje ostavljajući krvave mrlje po snegu. Izrešetano telo životinje jedva da je

palo na tle a ostali vukovi su se bacili na njega i za tren oka ga raskomadali, koljući se između sebe oko neočekivanog plena. Kratko vreme posle pucnja čulo se samo njihovo režanje, krckanje kostiju i škljocanje zuba.

Za to vreme Ket je namestio oroz na normalnu municiju i sa dva metka oborio još jednog vuka. Za nekoliko sekundi je čopor pred njegovim očima prožderao i drugu žrtvu i to ne samo da ga nije umirilo, već ga je još više razbesnelo. Miris krvi udario je u glavu zverima i kao što se jednom probijena brana sve više ruši pred navalom vode tako je i prva žrtva u njima, samo podjarila žeđ za ubijanjem. Vukovima više nije vladala glad već njihov vučji nagon.

Dok se to odigravalo, Ket je pritrčao Loku, dograbio ga sa zemlje i više noseći ga nego vukući, preneo ga u zaklon između stena.

Vukovi su završili svoj krvavi pir iza koga je na ugaženom snegu ostalo samo nekoliko velikih krvavih mrlja, a zatim, što je za njihovu vučju prirodu moglo izgledati neuobičajeno, nestali u tami noći. Još izvesno vreme dvojica begunaca su čuli njihovo režanje, a onda je fijuk vetra doneo sa vrha planine oblake snega i zaglušio svaki drugi šum. No, Ket je znao da su zveri tu, da ih nisu zaboravile i da će u nekom momentu ponovo doći.

Zgrčeni jedan pored drugog u udubljenju, Ket i Lok su nastojali da se koliko koliko zagreju. Prstima ukrućenim od zime Ket je izbacio

praznu čauru iz revolvera i pokušao da u magacin stavi nov metak, ali ga je ispustio. U mraku je pokušao da napipa metalnu čauru, ali je metal bio isto toliko hladan kao i sneg u koji je pao. Pošto nije mogao da ga nađe, ostavio je to za kasnije. Umesto da uzalud pipa po mraku, gurnuo je u magacin drugi metak s tim da onaj izgubljeni a toliko dragoceni potraži ujutru.

— Možda... možda su čuli... pucnjave — jedva je izgovorio Lok.

— Tu nema pomoći. Moraš sam da pucam. Prema tome, šta je tu je! — odgovorio mu je Ket osećajući kako mu krče creva. — Ali, ne verujem da su čuli. Gonioci su negde ispod nas, a vetar duva u drugom pravcu. Mislim da se odjek pucnjave nije čuo. U svakom slučaju, nije nam preosalo ništa drugo. Morao sam ili da pucam ili bismo bili večera vukovima. A ne verujem da biste to želeli.

— Ne, nikako. Ja volim dobre večere — nasmešio se Lok slabo — ali ne bih želeo da sam budem nečija večera. Pogotovu ne vukovima.

— Slažem se. Dakle, šta je učinjeno, učinjeno je. I... hvala na opomeni.

Džonas Lok se široko osmehnulo, ali u mraku se to nije videlo. — Džone, ne treba da mi zahvaljuješ... posle svega što si učinio za mene. Bez obzira šta će se desiti... mi to ne znamo... Ti si u svakom slučaju učinio mnogo više od onoga što ti je dužnost nalagala...

— Složiću se s tim kad vas vratim u Ostin, senatore... živog i

zdravog — odgovorio je Ket, naprežući oči da prodre pogledom kroz tamu. U ruci je držao zapet pištolj spreman da opali čim ugleda užarene oči zveri.

Ali napolju pred njihovim malim utočištem nije se primećivalo nikakvo kretanje. Samo kovitlanje snega. Možda je glad čopora za trenutak bila utoljena.

Kada svane biće drugačije. Vukovi će moći da vide koliko su oni slabi i bespomoćni i ako se u toku noći čopor povećao dolaskom još novih vukova, oni se neće kolebati da pođu u napad. Ket je znao da nema nade da će moći da zaustavi napad celog čopora, čak i kada bi imao dovoljno municije za svoj revolver. Jedini izlaz je bio da što pre pobegnu sa ove gole vrleti. Trebalo je da se spuste niže do šume, tamo gde im je drveće moglo pružiti neki zaklon, ili, čak možda do reke Lavaka, ako bi mogli da je nađu. Možda bi na obali mogli da nađu neko deblo i da se njime spuste niz vodu, do strugare za koju su čuli da negde postoji. Ljudi koji tamo rade zaštititi ih od Duana i njegovih revolveraša, s obzirom da su već bili u zavadi s njim oko prava na korišćenjem zemljišta.

Da, to je već bio prihvatljiv plan koji je, ako bi se ostvario, mogao da im spase glave. Najzad, bez obzira na ishod, bolje je imati bilo kakav cilj nego nikakav. Lutanje po nepoznatom terenu pružalo je najmanje nade za spas.

U svakom slučaju, nisu mogli da izdrže dugo vremena na snežnoj go-

loj padini. Morali su da se vrate nazad i nađu nešto za jelo i mesto gde će se zagrejati.

Kad je svanulo, Ket je odmah zapazio da se broj vukova povećao. Miris krvi privukao ih je sa udaljenih krajeva planine. Okupili su se kao da im je neko poslao samo njima razumljiv poziv i sada su čučali poređani u nepravilnom krugu, neki 'bliže, neki dalje u očekivanju da se dočepaju plena. Čučali su uporno, bez pokreta, žutih gorućih očiju upravljenih ka kamenom zaklonu, kao da čekaju da ljudi koji su te tamo sklonili učine prvi korak.

Oni su međim sedeli bez pokreta. Ket je bio ukočen i siv od hladnoće i ošamućen od umora, gladi i retkog visinskog vazduha. Začudo, senator je tog jutra izgledao nešto bolje i živahnije; spavao je dosta dobro u najzaklonjenijem delu udubljenja, a Ket je cele noći čuvao stražu upinjući se svim silama da ga san ne prevari i ne sklopi oči, jer verovatno da ih posle nikada više ne bi ni otvorio.

— Vetar još uvek duva kao lud, ali sneg više ne zasipa kao sinoć i noćas — rekao je Ket senatoru. — Ali, zato imamo drugu brigu — dođao je pokazujući glavom na vukove.

Senator je klimnuo glavom. — Vidim već.

— Oni nas čekaju i neće otići. Ako ne izađemo, oni će nas napasti, pre ili posle. Ako, pak, izađemo, poći će za nama i pratiće nas dok se ne umorimo, a tada će nas napasti

i dokrajčiti. Kao što vidite, nikako ne valja.

— Pa, šta da radimo? — zapitao je Dok.

— Ipak, ima neke nade. Ako učinimo krajnji napor možda ćemo uspeti da se dočepamo šume, senatore. Moja je zamisao da se uputimo ka reci i da pokušamo da se spustimo niz nju do logora goroseča.

Lok je digao glavu i slab osmeh mu je otkrio zube. — Odlična ideja, Džone. Bilo kakva akcija je bolja nego čekanje. Bar nećemo sedeti skrštenih ruku i čekati smrt. Zagrejaćemo krv u žilama.

— Tako i ja mislim. Onda hajdemo. Ne bih želeo da upotrebim revolver sem u krajnjoj nuždi, pošto je vetar promenio pravac i duva niz padinu. Mogao bi odneti odjek pucnja do Duana i njegove družine.

Lok je klimnuo glavom u znak da je razumeo šta to znači i Ket mu je pomogao da ustane i izađe iz udubljenja. Senator je nekoliko puta stao s noge na nogu da bi naterao krv da brže cirkuliše i pritegao jaknu oko sebe. Od pritiska odeće na ranjava leđa lice mu se bolno izvililo.

— Spreman sam ako si ti spreman — prevaleo je preko usana i Ket je razumeo da ga je koštalo mnogo napora da se kreće sa tako ranjavim leđima.

Oprezno su se udaljili od udubljenja u steni i čopor se pred njima razdvojio da ih propusti. Dok su se lagano udaljavali vukovi su ostali tamo gde su čučali. Ali, po tome kako nisu skidali pogled sa svog ple-

na, bilo je očigledno da čekaju priliku da se približe.

Prešli su oko stotinu metara pre nego što je prvi vuk napustio svoje mesto i savijenih nogu, skoro puzeći, učinio nekoliko koraka za beguncima, a onda se ponovo ispružio po snegu, očiju uprtih u dvojicu begunaca. Jedan za drugim i ostali vukovi su pošli za njegovim primerom.

Ta igra se nastavila niz celu padinu metodično, naizmenično, kao mičanje šahovskih figura; ljudi su šetajući, posrćući s mukom činili nekoliko koraka, a odmah zatim čopor je polazio za njima držeći sve vreme isto odstojanje kao na početku. Nisu prilazili bliže, ali nisu dozvoljavali da im se plen ni za dlaku udalji.

Ketu se to nije dopalo. Hladan i prodoran vetar koji je probijao do kostiju duvao je sa vrhova valjajući sa sobom oblake sneznog praha. A baš taj pravac duvanja više je brinuo Keta nego njegova hladnoća i probojnost. Njih dvojica su morali da padinu seku naniže, ali ukoso, i vetar će duvati baš od njih ka gonocima. Prema tome, ako vukovi navale i bude primoran da upotrebi oružje, vetar će odneti odjek pucnjave do Duinovih ljudi i dovesti ih tačno do mesta gde se nalaze begunci. Ako se budu nalazili bilo gde. Jer, istini na volju, Ket nije mnogo verovao da će preživeti opšti napad vukova. Moraće da puca brže i preciznije nego što je ikada pucao ako želi da ostanu u životu.

Hladnoća mu se uvlačila u kosti i Ket je osetio jezu. Da li od zime ili od pomisli na vukove.

U svakom slučaju nije smeo nijednom da promaši, jer je u ovoj situaciji promašaj značio smrt.

Posle dvadesetak minuta naišli su na jednu prilično strmu ravnu padinu bez ijedne stene ili partljika drveća. Iz glatkog zaleđenog snega nije izvirivala nikakva prepreka, a bela zaleđena kora pružila se do linije prvog retkog kržljavog drveća na udaljenosti od skoro pola milja. Zadihani begunci su zastali na početku snežnog polja i zagledali se u sjajan beli pokrivač od koga se odbijala zaslepljujuća svetlost tek izašlog sunca.

— Neka me vrag odnese ako se na ovom snegu nije uhvatila debela kora leda. Zadihano je rekao Ket, dok je govorio, pogled na čopor vukova iza njih. — Senatore, čini mi se da ćemo se sankati. I to bez sanki!

Lok je imao samo toliko vremena da iznenađeno pogleda Keta, a onda zatim mali rendžer ga je čvrsto prigrlio i povukao sa mesta gde su stajali na klizavu, zaleđenu padinu. Počelo je klizanje na leđima. U prvim trenucima sve je išlo dobro, i začas su begunci preleteli dvadeset metara. Ali, ledena kora nije bila svuda tako debela kao što je Ket očekivao, i nije mogla da izdrži njihovu težinu. Mestimično je čak nije ni bilo i begunci su se posle prvih srećno pređenih metara zarili u sneg i počeli da kotrljaju niz br-

do nemoćni da kontrolišu padanje, dižući pri tome oblake sitnog suvog snega.

Ket je ispustio senatora, ali je i dalje smrznutim prstima stiskao dršku svog revolvera. Usta su mu se napunila snegom i on ga je instinktivno progutao, jer otkako su po begli iz kolibe na „Dijamond-D.“ ranču nisu okusili ni kap vode ili mrvicu hrane.

U kotrljanju kroz sneg odjednom je naleteo na neku manju stenu ili uzvišenje koje se pod snežnim pokrivačem nije videlo. Odskočio je kao lopta, i kratko vreme poleteo kroz vazduh. Svet oko njega se zavртеo i on je ponovo tresnuo na tle. Od udara osetio je oštar bol i kratko vreme ostao je bez daha, ali se kotrljanje i suljanje nastavilo. Pomislio je koliko je morao biti lud ka da se usudio da zakorači na ledenu padinu. Dockan! Više nije bilo povratka. Mogli su pokrenuti snežnu lavinu koja bi ih zatrpala pre nego što stignu do šume. A mogli su u kotrljanju na nešto i polomiti kosti.

Da vukovi nisu bili za njima, verovatno se ne bi odlučio na takvu ludost. Ali, ako je morao da bira, onda radije sve drugo nego čeljusti besnih, izgladnelih zveri. Do vruga sada! Kad su već skočili nije više bilo mogućnosti za predomišljanje.

U tome je doleteo do prvog kržljavog rastinja koje im je bilo cilj pre početka suljanja. Kroz oblake snega koje je dizao oko sebe ugledao je u magnovenju zelene grane

crnogorice i on je mahinalno ispružio ruku da se za njih uhvati. Prsti su mu se zakačili za nešto i on je svom snagom stisnuo šaku. Jauknuo je jer mu se učinilo da će mu trzaj iščupati ruku iz ramena, ali je uspeo da se zadrži.

Za njim se niz strminu sručila gomila snega i zatrpala ga. Za trenutak se našao u gluvoj tišini i on je očajnički zakopao rukama da se domogne vazduha. Srećom, nanos nije bio dubok i posle nekoliko zamaha rukom, dahćući od umora i ožajanja, udahnuo je vazduh punim plućima. Dišući duboko, upola višeci na grani za koju se držao pogledao je oko sebe. Senator je ležao savijen pored jednog drveta, a ispod gomile snega virile su mu samo čizme, jedno rame i ruka. Nije se ni micao a sa udaljenosti na kojoj se nalazio Ket nije video da li diše.

Izvukavši se iz gomile snega Ket je otpuzao do njega i šakom uklonio sneg sa mesta gde mu se nalazila glava. Očistio mu je lice ali senator se nije ni pomerio. Nije imao daha da ga zovne po imenu i zato je pokušao da ga drmusanjem vrati svesti. Protresao mu je glavu dva tri puta, ali Lok nije davao nikakav znak života.

Ketu se steglo srce. Izgleda da je klizanje niz brdo bilo suviše težak poduhvat za ranjenog čoveka.

Keta je počela da hvata ožajanje, ali je začuo slabo stenjanje i usne Džonasa Loka su se jedva primetno pomerile. Rendžer je očistio ostatak

snega sa njega i naslonio ga ledima na drvo. Dotle je Lok otvorio oči i žmirkajući pogledao svog spasioca. Iz usta mu se nevoljno otelo ječanje, a pogled mu je bio staklast, bez iskre svesti i poimanja onoga što se oko njega dešava.

— Uspeli smo da se dočepamo šume, senatore — izustio je jedva Ket. — Prema tome... mi dosada dobijamo...

Lok je pogledao negde iza njega i bez reči digao drhtavu ruku. Ket se okrenuo i ugledao čopor koji se približavao niz klizavu strminu, do trbuha u snegu, iskeženih zuba, zakrvavljenih očiju. Bekstvo njih dvojice kao da im je dalo onaj čekani podstrek i oni su krenuli u napad.

Proklinjući zlu sudbinu, Ket je primeo revolver ustima i koliko je mogao oduvao sneg sa njega. Više nije bilo mesta dvoumljenju i kolebanju. Morao je da gađa vukove pre nego što pridu suviše blizu.

Okrenuo je udarnu iglu na normalnu municiju i ocenivši da su zveri još dosta daleko, dohvatio revolver u obe ruke, koristeći levu kao oslonac desnoj, a gomilu čvrsto smrznutog snega kao oslonac za obe. Revolver je planuo i vuk predvodnik je skiknuo, a njegovo telo je zaoralo sneg pred sobom pre nego što je kotrljajući se sve brže sletelo niz ostatak padine.

Ali, to nije zadržalo ostale. Zaslupljeni u svom jurišanju vukovi nisu ni primetili smrt svog predvod

nika i ništa ih nije moglo odvratiti od njihovog plena.

Ljut zbog neuspeha, Ket je besno stisnuo zube. Opalio je drugi hitac i još jedan vuk je kratko urliknuo pre nego što je pao mrtav. Teški „menstroper“ je prasnuo još dva puta i svaki put bi hitac oborio po jednog vuka zapenušanih čeljusti.

— Pazi levo! — doviknuo je Lok promuklim glasom.

Ket se okrenuo i ugledao dva vuka kako, prikradajući se, trbuha spuštanih skoro do zemlje, prilaze sa leve strane. Hitro je pomerio iglu obarača na patron sa sačmom, i pritisnuo oroz. Od gromkog treska stresao se sneg sa igličastih grančica obližnjeg drveća i vukovi su zaurlali. Jedan je pao zalivajući krvlju sneg oko sebe a drugi je cvileći pobegao. Hramao je na prednju nogu i vukao je za sobom zadnji deo trupa koji je mlitavo visio na prelomljenoj kičmi.

Miris tople krvi kao da je izazvao ludilo kod ostatka čopora. Vučci su se bacili na mrtve životinje i začas ih požderali, a zatim i na onog ranjenog čije je zavijanje odmah prestalo. Krvavu gozbu prekidao je sama jezivo režanje i lavež zveri koje su se međusobno klale oko plena.

Ket je iskoristio predah da odrevenelim prstima zameni ispaljene metke novim. Stavio je i poslednji metak sa sačmom, nije mu pošlo za rukom da nađe onaj koji je prošle noći izgubio u mraku.

Iz zakovatlane režeće gomile, iz koje se čulo krcanje kostiju i škljo

canje zuba, iskočio je prvi vuk i okrvavljenih čeljusti ustremio se preko poslednjih metara padine ka dvojici begunaca. Nije pretrčao ni desetak metara, a ostali su pošli nje govim primerom nastavljajući tako napad na prvobitne žrtve. Ket je digao revolver, pažljivo nanišanio i opalio. Ranio je jednu zver, ali ostale nisu na to obratile pažnju. Pred očima im je bio samo njihov plen i sve drugo nisu videle.

Ketov revolver je sada praštao bez prekida, čas nalevo, čas desno, napred, malo gore, ili opet malo nalevo, brišući čistinom. Uvek u pravi čas da ubistveni metak pošalje u zver u skoku. Pogođeni mecima teškog kalibra, vukovi iskeženih zuba padali su nekoliko metara dalje od plena na koji su skakali. U borbi na život i smrt nije bilo milosti, i dok je čovek izbrojao do dvadeset, padina je bila pokrivena leševima vukova. Primetivši da mu se dve zveri približavaju s leđa, Ket je sa žaljenjem ispalio na njih poslednji metak sa sačmom.

Kromski pucanj se kao grmljavi na razlegao na sve strane. Kiša ta nadi nocepala je telo vukova kao dve krvave krpe, i raznela ih po izgaženom rumenom snegu. Preostala četiri vuka su zaurlala i preteći razienila čeljusti, ali su ipak zastale. Šaućurani između raznetih koma da tela njihove sabraće, pratili su zakrvavljenim očima svoje žrtve.

Opreznim pokretima Ket je iz džepa izvadio nekoliko metaka i stavio ih u cilindar. Huknuo je nekoliko

puta u šaku da bi pojačao cirkulaciju krvi, a zatim prešao prstima preko rupa za metke u opasaču.

Kada je digao pogled ka senatoru još uvek oslonjenom na drvo izraz lica bio mu je ozbiljan.

— Koliko metaka je još ostalo?
— upitao je Lok.

Ket ga je pogledao i zaključio da nema nikakvog smisla da ga laže.

— Pošto napunim cilindar, sedam
— odgovorio je kratko.

Džonas Lok je zagrizao crvene, injem pokrivenne usne i lagano digao pogled ka padini na kojoj su sumorno zavijali vukovi šćućureni između lešina svoje sabraće. Činilo se kao da prizivaju u pomoć ostatak čopora.

XV

Volf Duan se ukočeno izdigao u sedlu sa krznanim okovratnikom dignutim do iza ušiju i oslušnuo glave nagnute na stranu. Konj jednog od njegovog pratilaca je frknuo, i on se ljutito okrenuo i opsovao nedužnog vlasnika. Cela grupa je ponovo napeto oslušnula, ali ništa se više nije čulo.

— To su bili pucnji, siguran sam
— izjavio je Duan. I to dole niže u šumi kako mi se čini. Šta ti kažeš Hog? Ti si planinski lovac.

Krupni čovek s uvijenom nogom je lagano klimnu glavom.

— Meni se čini da je taj zvuk došao sa zapadne strane planinske padine.

Duan je digao obrve. Išli su brže nego što smo računali.

— Hoćeš li da dovedemo pse kao što smo hteli? — upitao je Hog.

Duan je odmahnuo glavom. — Na ovoj zimi neće moći ništa da nanjuše. Pošalji ih na ranč sa Mardokom. Pitam se samo na kog vruga Ket puca? Ispaljeno je metaka kao u malom ratu.

— Vukovi?

— Da, to bi moglo biti. Zavijati su cele noći. Nadam se da neće previše rastrgnuti, njega i senatora. Želim da uživam u zadovoljstvu da ih lično, svojom rukom dokrajčim!

Okrenuo je konja i zarivši mu mamuze u slabine pojahao planinskom padinom praćen Hogom i ostalima. Čovek po imenu Mardok, zadužen za pse, ostao je da ugasi vatru, da prikupi svoj čopor, i da se bez žurbe vrati niz planinu do udaljenog ranča „Dijamond-D“.

Ozbiljnog, napetog lica Duan je jahao kroz sneg ka šumi koja se prostirala nešto niže od mesta gde je njegova grupa logorovala. Nije više bilo razloga zašto bi se zadržavali na visini. Pucnji koje mu se učinilo da je čuo, dopirali su odakle odozgo, verovatno sa zapadne strane planinske padine kao što je Hog rekao. Ako budu imali bar malo sreće, naći će senatora i Keta u životu, a za ljubav mržnje i osвете bio je spreman da pođe protiv čopora vukova.

Neće štedeti truda da svoje žrtve spasava od gladnih vukova makar morao da ih rukama izvlači iz njihovih čeljusti.

Neće žaliti truda niti će se uste-

zati da zagazi u bilo kakvu opasnost, samo da bi mogao da ih gleda kako umiru laganom mučnom smrću.

XVI

Sem jednog čoveka koji je u ogradenom prostoru hranio čopor gladnih pasa, Holideju i indijanskoj devojci koji su motrili iz gustog žbunja nedaleko od dvorišta ranča, „Dijamond-D“, je izgledao sasvim pust. U dvorištu, stajama, i drugim zgradama nije se videlo nikakvo kretanje. Ipak, iz dimnjaka kuhinje dizao se plavičast stub dima što je značilo da je pored jedinog kauboja, na ranču verovatno prisutan i kuvar.

Koral za konje zvrjao je skoro prazan, a vrata spavaonice stajala su otvorena. Unutra nije bilo nikoga, koliko su mogli da vide. Čovek koji je hranio pse imao je preko ramena prebačenu krznenu jaknu mokru od istopljenog snega. Čizme su mu bile uprljane blatom, a konj koji je pored korala stajao vezan bio je takođe isprskan blatom po trbuhu i nogama. Sve su to bili znaci da je taj čovek tek nedavno dojahao sa viših predela, gde je bilo snega.

Holidej se dosetio da su psi korišćeni za traganje za Ketom i senatorom. Pogledao je u pravcu špičastih vrhova pokrivenih snegom. Oko njih sada je lebdela samo teška skrama snežne magle i sitnih kristala snega, što je značilo da se i tamo gore vetar znatno smirio. Do-

le, na ranču „Dijamond-D.“ bilo je mnogo toplije, ali svaki onaj ko bi se na visinama blistavim od belog snega našao bez odgovarajućeg ode-la morao se smrznuti od hladnoće.

Pomislio je na Keta, i usne su mu se stisnule u ravnu crtu. Bez obzira na poverenje koje je gajio za svog malog prijatelja, bio je zabrinut.

Indijanka je stajala po strani ne govoreći ni reči, mada je očima nemirno šarala po dvorištu ranča. Sve vreme ona je osmatrala i razmišljala.

— Mislim da većina kauboja sa ranča traga za mojim drugarom — rekao je Holidej tiho.

Devojka nije ništa odgovorila, ali je prstom pokazala Holideju u pravcu staze koja je povezivala kuhinju i spavaonicu odakle je do njihovog skrovišta dopro kratak blesak. Holidej je proćedio kletvu sebi u bradu jer je, povodeći se za njenim prstom, na vratima kuhinje ugledao čoveka sa keceljom napravljenom od praznog džaka, koji je na očima držao durbín. Teleskop je bio upravljen u pravcu mesta gde su se nalazili Holidej i Sindi i odblesak sunca je ponovo zaigrao na objektivu.

— Primetio nas je! — ljutnuo se Holidej, a onda brzo doneo odluku. — Ti ostani ovde, a ja ću sređiti onu dvojicu!

Ne čekajući ni trenutka, mamuznuo je konja, izvadio pušku iz futrole obešene ispod sedla i poterao konja niz padinu prema dvorištu, bez obzira na kuvareve poviike upo-

zorenja čoveku koji je hranio pse. Ovaj se na te povike okrenuo levo desno, i odbacivši posudu s hranom za pse potegao svoj kolt.

Holidej je prineo pušku ramenu i u trku opalio. Nije pogodio cilj, ali je tane odvalio nekoliko iverki sa drvene ograde ispred koje je čuvar pasa stajao. Bio je to Mardok koji tek što se vratio sa panine. Videvši napadača koji se brzo približavao bacio se glavačke na zemlju i ne nišaneći opalio dva metka. Istovremeno se otkotrljao ispod ograde u zaklon na drugoj strani. Psi su se skičeći okupili oko njega, ali ih je Mardok odgurnuo u stranu i kleknuo na kolena. Naslonivši cev pištolja na ogradu ispalio je brzo tri hica na Holideja koji se približavao najvećim trkom.

Kockar je, međutim, jahao pognut nisko iznad konjskog vrata. Iz te nemoguće pozicije ispalio je na Mardaka nekoliko hitaca iz puške čiji je kundak oslonio na sedlo. Punio je cev brzo i vešto, ali su hici ispaljeni neprecizno i jedino su načinili nekoliko rupa na drvenoj ogradi. Prolazeći iza zaklona iza koga se skrivao Mardok, ispalio je još jedan hitac i Mardok je nabio glavu do zemlje ne stigavši da odgovori na paljbu.

Holidej je projurio kraj njega u pravcu kuhinje.

U međuvremenu kuvar je utrčao u kuću i odmah izišao sa jednom starom ali opasnom dvocevkom u rukama. Tek što se promolio na

vratima prineo je pušku ramenu i delić sekunde pre nego što je puška pukla kao top, Holidej je trzajem uzde skrenuo konja u stranu. Trzaj je odbacio kuvara koji je posrnuo korak unazad, a Dok se malo sagnuo i opalio držeći pušku jednom rukom ispod konjskog vrata.

Kuvar tek što je bio povratio ravnotežu kad ga je udar taneta poneo nazad do zida kuhinje. Pridrža vajući se rukom za vrata pokušao je da digne cev dvocevke i ispali drugi metak koji bi sigurno pogodio metu, jer je Holidej bio sasvim blizu, ali je Holidej jednim hicem osujetio njegovu nameru. Kuvar se trgao, okrenuo u krug i pao ničice pored vrata kuhinje. Holidej je u istom trenutku okrenuo konja, jer su mu hici iz Mardokovog pištolja zazujali pored glave. Pribravši se od Dokovog juriša, Mardok je ponovo otvorio vatru na njega.

Kockar je ubacio nov metak u cev i prebacivši desnu nogu preko konjskog vrata skočio iz sedla. Konj je nastavio trk kroz dvorište ali bez jahača. Holidej je svom težinom dodirnuo zemlju i otkotrljao se u zaklon iza staje.

Hitac iz Mardokovog kolta otkinuo je iverku sa drvenog stuba na uglu zgrade. Dišući zadihano, Holidej je potrčao pored zida staje dok nije naišao do mesta gde je nekoliko otkovanih dasaka visilo samo na jednom ekseru. Uklonio je daske u stranu i sagnuvši se ušao u prostranu građevinu. Prišao je duplim vratima pazeći da između njega i ogra-

denog prostora za pse uvek bude dovoljno bala sa senom.

Mardok, je međutim, još uvek pucao prema uglu staje, ali je primetio kockara u staji baš u trenutku kada je ovaj digao pušku i nanišanio. Iznenadeni Mardok je pao na leđa pucajući bez nišanja u pravcu mesta gde se nalazio njegov protivnik.

Holidejev metak probio je ogradu, i Mardok je jauknuo. Spljošten od probijanja daske metak mu se bolno zario u bedro. Skočivši sa zemlje gde je ležao, jednom rukom je pritisnuo široku ranu iz koje je mlazem polsivala krv, a drugom je ponovo digao svoj kolt. Ali, uznemireni psi nisu mu dopustili da nišani i ne shvatajući da je u pitanju život njihovog čuvara kevtali su i skakali oko njega. Mardok je ipak ispalio nekoliko hitaca ne znajući jasno u stvari šta radi, već više po instinktu. Nagonski je nastavio da se bori.

Mada nije želeo da nepotrebno prolija krv, Holidej je morao da učutka neprijatnog protivnika. Nanišanio je i prosvirao Mardoku metak kroz glavu. U samrtnom grču ovaj je poskočio uvis, zakačio se na vrh ograde i otkinuo je svom težinom. Otkinuta daska nije zadržala mlitavo telo i mrtvi Mardok je kliznuo na zemlju.

Holidej je ostao na svom mestu nekoliko trenutaka pažljivo motreći nepomično kuverevno telo, a onda je pogledom prešao po zgradama. Izgledalo je da na ranču nema više

nikoga. Sve je bilo tiho i pusto, a tišinu dana prekidalo je samo cviljenje pasa. Došavši do zaključka da nema opasnosti usao je i lagano za koračio u dvorište, držeći ipak pušku na gotovs.

Tek što je izašao iz staje razlegao se pucanj i lomljenje stakla. Dok se u magnovenju okrenuo ka kući i tako stigao da vidi telo nekog čoveka kako mlitavo pada i ostaje da leži nepomično presamičeno preko prozora glavne zgrade. Puška je ispalila iz ruku nesuđenog ubice.

Holidej se iznenadeni okrenuo na drugu stranu i ugledao Indijanku na konju. Laganim pokretom ona je spuštala pušku koja se još dimila. Odahnuo je s olakšanjem i mahnio joj rukom u znak zahvalnosti.

Čovek u ogradi za pse ležao je mrtav, a isto tako i onaj poslednji iz kuće koga je pogodila Indijanka. Ali, kuvar je, mada teško ranjen, još bio u životu. Holidej je kleknuo kraj njega pridigao ga i naslonio na zid. Sindi je lagano dojahala i ostala na konju, prateći pogledom Doka koji je pažljivo nameštao kuvara.

— Hej, amigo... razdrmaj se malo! — oslovio ga je Holidej.

Kuvar je nekontrolisano zanjihao glavom levo-desno nemajući dovoljno snage da je drži i zastenjao. Holidej da je još jednom kratko, pažljivo drmnio za ramena.

— Hajde momče, trgni se! Potrebne su mi neke informacije od tebe.

Kuvar je otvorio jedno oko i hrapavo se zakašljao.

Pogledao je Holideja a onda i Indijanku koja je iza njega nepomično sedela na konju.

— Vi... vi ste Holidej? — jedva je prevaleo preko usana krkljajući.

— Da, ja sam Holidej. I nemam nimalo vremena za okolišenje. Gde su Duan i ostali.

Čovek je jedva digao ruku i nejasnim pokretom pokazao u pravcu planine.

— Gore? — upitao je Holidej. — Gde gore?

Ranjenik je uporno odmahnuo glavom. — Ne... znam. Ja sam samo kuvar.

— Znao si dovoljno da me vrebaš dok sam dolazio i da na mene pucaš iz dvocevke — presekao ga je Holidej kratko. Prodrmao je nesrećnika za ramena i kuvar je zastenjao. — Gde u planini, reci?

Ranjenik je opet odmahnuo glavom. — Ne znam. Časna reč. Znam samo da su gore... Duan je pomeo logor goroseča... pretpostavljao je da će Ket tamo potražiti utočište...

Holidej je upitno pogledao Indijanku. Ona je nabrala obrve kao da razmišlja, a onda značajno klimnula glavom.

— Ako je imao sreće, možda je uspeo da se domogne reke i da stigne do logora. Goroseče bi ga u tom slučaju zaštitile od Duana. Ali, treba preći veliki i težak put da bi se stiglo do njihovog logora... Tako mi se čini.

— Ako je to uopšte moguće onda je Ket čovek koji će to učiniti — rekao je Holidej, mada se istovre-

meno pitao u kakvom je stanju bio Ket kada je pošao da izvede taj poduhvat, a što je još važnije, u kakvom je stanju bio senator Lok. Razmišljajući o tome okrenuo se kuvaru. — Šta se ovde događalo sa Ketom i senatorom?

— Ne mučite me mister! Ja umirem...

— Nećeš umreti. Uz malo nege preživećeš ovu ranu — rekao je Holidej nemarno. — Previću te pre nego što pođem, ali samo pod uslovom da mi kažeš ono što želim da znam.

Kuvar se zagledao Holideju u oči i klimnuo glavom kao da se miri sa sudbinom. Došao je do zaključka da mu ne ostaje ništa drugo nego da učini ono što mu je taj čovek sivoplavih očiju naredio.

U nekoliko reči prekidan kašljem i bolovima od kojih mu se lice grčilo u bolne grimase, kuvar je ispričao Holideju sve što je znao o Duanovoj mržnji prema Džonasi Loku i o tome kako je Ket dopremljen na „Dijamond — D.“ i kako je odatle pobeo.

— Duan neće odustati — završio je kuvar isprekidano dišući. — Neće... ništa ga na ovom svetu neće sprečiti da se osveti.

— Ja ću ga sprečiti — rekao je Holidej ozbiljno. — U redu stari moj, doneću tople vode i platno da te previjem. Izdrži dotle da ne umreš.

Dok se ispravljao začuo je glas neodobravanja. Okrenuo se ka Indijanki da sazna razlog njenog ne-

godovanja. Devojka je izvila stisnute usne.

— Gubite vreme — rekla je.

— Dao sam reč da ću ga previti, a ja održim ono što kažem — rekao je Holidej kratko i ušao u kuhinju da potraži ono što mu je potrebno. Indijanka se namrštila. Kuvar je ležao pred kuhinjom i isprekidano disao.

— Ko je ubio Hemonda, hotel-skog službenika? — upitala ga je iznenada.

Ranjenik je bolno zakolutao očima i digao pogled do Indijanke. Pokazao je rukom neodređeno u pravcu ograde za pse. — Mardok. Duan mu je naredio.

Sindi je pogledala u pravcu ograđenog prostora odakle su, između kuršumima polomljenih dasaka, virile noge poginulog Mardoka. Sjahala je i uputila se u tom pravcu.

Kada je Holidej izašao iz kolibe koja je služila kao kuhinja sa činijom tople vode i nekoliko krpa, devojka nije bila na mestu gde ju je ostavio. Dok ju je potražio pogledom.

— Otišla je... kod ograde... za pse — prostenjao je kuvar i Holidej je pogledao u pravcu ograde odakle je dopirao lavež uznemirenih pasa.

Trgao se kada se Sindi naglo uspravila i pogledala ga. Kao da želi da mu nešto kaže podigla je ruke uvis. U jednoj je držala indijanski nož sa kratkim sečivom kojim je pokušala da ga ubije, a iz druge je visilo nešto crno i mlitavo. Pri svetlosti sunca ostavljalo je utisak nečega kosmatog.

— Za ime božije — zavapio je kuvar skoro siv u licu. — Pa, ona ga je skalpirala!

XVII

Ket i senator su sada bili u nešto boljem položaju, bez obzira na opasnost koja im je i dalje pretila. Nalazili su se u šumi, sneg nije bio tako dubok i, na nekim mestima, koračali su po čvrstoj zemlji. Ostatak čopora se nalazio negde iza njih, ali ih je pratio na pristojnoj udaljenosti. Posle pokolja na padini činilo se da su zveri izgubile nešto od njihove odlučnosti, ali Ket nije gajio mnogo nade da su odustale od svog plena.

Kada budu najmanje očekivali, kada njihova pažnja popusti, vukovi će napasti.

Pošto su se sada kretali po čvršćem terenu senator je koračao mnogo sigurnije i brže, mada se primjećivalo da je umoran i da mu napor ne pada lako. S vremena na vreme sa njegovih usana posivelih od zime, oteo bi se uzdah ili stenjanje. U jednom momentu Ket ga je kratko pogledao i naježio se kada je video košulju zalepljenu za senatorova leđa svežom i tek sasušenom krvlju. Mora biti da je Lok trpeo strašne bolove, ali se nije žalio niti je stavljao bilo kakve primedbe zbog nedostatka hrane i vode. Što se tiče hrane njihovi stomaci su bili prešli fazu bolova zbog nedostatka materijala za varenje i na mesto njih kao da se nalazio prazan prostor, nešto od čega je nastajala neka vrsta utrnulosti ili otupelosti koja se polako

širila kroz telo, preteći da ceo organizam dovede u stanje obamrlosti, ukoliko taj prostor ne bude brzo popunjen. Ali, begunci nisu imali vremena da stanu i traže hranu. Što pre budu sišli niz planinu biće bolje za njih.

Ket još uvek nije bio siguran da pucnji njegovog „menstopera“ nisu upozorili Duana na njihov položaj. Činjenica da se Duan do tog momenta nije pojavio, nikako nije značila da nije čuo pucnjavu i da već ne jaše planinom u pravcu odakle su se pucnji čuli. Potera bez milosti možda je bila u toku.

Duan i njegovi ljudi su zaista i jahali u pravcu puta kojim su se kretali begunci, goneći oprezno konje planinskom padinom. Dubok sneg dopirao je konjima do grudi, i takav je ostao sve do krvavog razbojišta iznad granice šume. Gonioci su se okupili oko mrtvih vukova čiji su nepožderani ostaci ležali razbacani po okrvavljenom snegu i Duan je lagano klimnuo glavom.

— Za ovo je morao da utroši mnogo municije, vidite li? Onaj par vučijih lešina je potpuno izrešetan i pokidan olovom.

— To je mogla da napravi samo krupna sačma kakvu upotrebljava onaj kepec — primetio je Hog.

— Da. To znači da im je ostalo sasvim malo municije. Nisu imali vremena da zastanu i ulove nešto za hranu, a neotopljen sneg ne može da utoli žeđ čoveku koji nije ništa pio ceo dan... Pogotovu ako taj ima oderana leđa od bičevanja.

— Eno njihovih tragova — poka-

zao je Hog prstom na prtinu u snegu.

— Izgleda da su se uputili u pravcu reke — primetio je Volf. Nasmejao se kratko iskeživši pri tom bele vučije zube. — Ako je tako, onda ih imamo u šakama. Do reke nema drugog puta sem preko onog prevoja, a onda pravo dole. Kad smo već tu, mogli bismo da im pomognemo da dođu tamo kuda su namili.

Dodirnuo je vođicama konja po vratu i poterao ga kroz reku šumu. Hog i ostali su pošli za njim.

Ketov trag nije bilo teško pratiti jer ovaj nije imao vremena da ga prikrije. Pretpostavljao je da su gonioci sasvim sigurno čuli pucnjavu i želeo je samo da ih od Duana i njegove bande razdvaja što veće rastojanje. Ako nađu razbojište i mrtve vukove, a nije ni najmanje sumnjao da će ga naći, znače kojem su se cilju uputili, pa je bilo malo, bolje reći nimalo koristi od zamećanja traga. Naprotiv, zadržavanje im je moglo naneti štete.

Duan je jahao malo ispred svojih ljudi, obuzet žudnjom da prvi ugleda begunce i uzme ih na nišan. Nije mario ako bi se desilo da Ket padne pogođen u bekstvu, ali je želeo da senatora dočepa živog. Hteo je da se čovek koji je usmrtio ili skrivio smrt njegove braće, a njega poslao u zatvor na mnogo godina, namuča, da pretrpi mnogo patnji i muka pre nego što ga na koncu likvidira.

— Eno ih! — uzviknuo je iznena-

da i zategao vodice. Prstom je pokazao kroz retku šumu.

Okolo milju ispred njih, a možda četiri stotine metara niže niz padinu, videla su se dva čoveka koji su posrćući gacali kroz dubok sneg na koji su iznenada naišli. Bio je to jedan od onih propusta kroz šumu ili koritastih udubljenja na padini u koji je vetar nanosio stopu-dve dubok sneg, iako se propust nalazio dosta nisko. Izložen ledenom vetru koji je duvao sa vrhova, zbog čega je temperatura u njemu bila nešto niža nego u ostalim delovima šume, propust je bio pokriven snegom skoro cele godine izuzev u najtoplije letnje mesece. Posle vetra koji je cele noći duvao sa vrhova, sneg u udoljici bio je dubok do pojasa, i nedovoljno tvrd da izdrži težinu čoveka, zbog čega su begunci svaki čas propadali u meku prašinastu belinu.

Čim je primetio na kakvu su prepreku naišli Ketu se ona nije dopala. Izgubio je nekoliko minuta u razmišljanju šta da radi. Da li da pokuša da provuče sebe i senatora preko uvale, ili da siđe niže strmom padinom kroz šumu i na taj način je zaobiđe? Samo jedan pogled na padinu uverio ga je da nema izbora. Padina se spuštala suviše okomito da bi se mogao nadati da će silazeći niz nju, sa ranjenim čovekom obješnim o vrat, moći da ostane na nogama. Sam, dobro pripremljen i u dobroj kondiciji možda bi uspeo da prođe, uz pomoć svojih ruku, kolena i prstiju. Ali ovako ne.

Ne, morao je da se uputi preko

snega i da Loka vuče za sobom. Nije mu se svidalo što će na tom putu biti izložen pogledima. Dve tamne siluete na blistavobelom snegu bile su uočljive sa razdaljine od nekoliko milja.

Ali, drugog puta nije bilo!

Sem toga, iza snegom zasutog propusta videla se šuma prošarana žbunjem i sasvim malo snega, sve do ivice jednog prevoja iza koga se teren spuštao naniže. Nije mogao da vidi šta se iza prevoja nalazi i koliko je teren s one strane strm, ali je primetio belasanje reke koja je vijugala kroz tamnozeleni kompleks stoećih zimzelene šume. Pravac kojim su pošli, dakle, vodio je u pravcu Lavake, a kada se jednom dočepaju reke neće biti teško da nađu nešto što bi moglo da ih odnese niz vodu do strugare koja je bila njihov cilj.

Doći do reke, međutim, neće biti lako.

Prasak puške prolomio je tišinu na padini i odjeknuo na strelastim planinskim vrhovima. Odjek je skoro zamro pre nego što je puščano zrno silećući proseklo vazduh i zarilo se u sneg na nekoliko metara od Keta. U snegu do pojasa, sa revolverom u jednoj ruci i senatorom oslonjenim na drugu ruku mogao je samo da se zgrči i pogleda iza sebe uz padinu.

— Do đavola! — izletelo mu je sa usana. — Duanova banda!

Džonas Lok je digao umornu glavu i kao kroz maglu obuhvatio sliku grupe jahača koja je dolazila kroz šumu i jednog visokog konja-

nika, očigledno Duana, koji je jahao ispred ostalih. Taj visoki konjanik držao je pušku u rukama i sada ju je prineo ramenu, nišanio nekoliko trenutaka i ispalio drugi hitac. Tane nije palo ništa bliže nego prvo, i Ket je zaključio da je za promašaj krivo kretanje konja ili nagib terena.

Ali, neće uvek biti tako. Kada kroz nekoliko minuta njegov konj stigne do uskog ali ravnog terena i kada bude u mogućnosti da se više skoncentriše na nišanje, Duan će bolje ciljati. I ostali konjanici su ispalili plotun na begunce, ali očigledno bez naročite želje da u to ulože naročitu pažnju. Tanad su se zviždući razletela tamo-amo po udoljici i pala daleko od cilja.

— U nevolji smo, senatore, nema razloga da se zavaravamo i pričamo drugo! — konstatovao je Ket naležući spremno na sneg ne bi li ubrzao probijanje.

— Ostavi me, Džone — rekao je Lok odupirući se Ketovom naporu da ga povuče za sobom.

Rendžer je samo pojačao zagrljaj i nastavio da ga vuče. — Ne raspravljajmo se sada! Ukoliko duže ostanemo ovde na čistini utoliko ćemo biti bolja metal

Senator je uvideo mudrost Ketovog zaključka, a i sam je znao koliko je opasno opirati se ili raspravljati o nečemu na tom izloženom mestu gde oko njih nema ničeg drugog sem snežne beline. Zakoračio je ukrućenim, utrnutim nogama, i počeo da se probija kroz udoljicu, po- mažući Ketov napor koliko je mo-

gao. Ket je sa svoje strane skoro polegao po snegu, dahtao je, stenjao i otkrivao stisnute zube od napora. Istovremeno je krajičkom oka pratio Duana i njegove ljude kako cik-cak linijom silaze niz padinu do jednog mesta znatno ispod onog gde su bili nekoliko minuta. Stigavši do tog mesta konjanici su zastali, uzeli puške u ruke i ispalili plotun, ovaj put znatno bliže nego prvi put. Od udara tanadi begunce je zasula sitna snežna magla.

Ket nije odgovorio na paljbu. Nije imao municije za bacanje i nije hteo da je razbacuje kušajući da na toj razdaljini postigne srećan pogodak. Zapinjao je, vukao i sve dublje propadao čizmama u sneg, tako da mu je u jednom trenutku došao do prsiju. Činilo mu se da ako propadne još samo neki santimetar dublje, nikada neće biti u stanju da se izvuče, i Duan će ih tu lako pobiti. Učiniće to onako kako je želeo, lagano, sa zadovoljstvom kao kad se mačka igra sa nemoćnim mišem.

Ali, Duan je bio nestrpljiv i nije se zadovoljavao time da begunce gadi iz daljine. Pojahao je konja i pozvao svoje ljude da ga prate. Podbo je konja mamuzama i uputio se ka udoljici u kojoj su se batrgali Ket i senator. Nekoliko desetina metara sve je išlo fino i konji su meko gazili kroz sneg koji im je dopirao jedva do polovine nogu. Ali, iznenada, udoljica se naglo produbila i za tren oka iznenađeni konjanici su se razrogačenih očiju morali boriti da umire svoje konje koji su njištali, uzmicali pred nesi-

gurnim tlom i propadali u sneg do iznad prsa. Oko njihovih tela sneg je prštao na sve strane, i konjanici su u tom trenutku bili suviše zauzeti svojim položajem da bi imali vremena da gađaju begunce.

Ali, posle prvog iznenađenja konji su se smirili i gonci su nastavili da napreduju polako i bez zastajanja, metar po metar. I tako lagano prelazili su za isto vreme ipak veće rastojanje nego begunci pešice. Rastojanje među njima je počelo da se smanjuje i Duan je prekinuo paljbu. Nije bilo razloga za pucanje. Ubrzo će on i njegovi ljudi sustići Keta i senatora i moći će da ih pogaze ili da ih ustrele, kako im se već bude svidelo. Ket je upinjao svu snagu, vukao, probijao se. Lok mu je u tome pomagao koliko je mogao. Trudio se da polegne po snegu i klizi po površini, a ne da gaca prtinom koju je Ket napravio. Bilo je to lakše za Keta i njega, ali znatno opasnije, jer je ležeći na snegu poput saonice pružao Duanovim ljudima veću metu. No, ovi su bili suviše zauzeti svojim konjima i nastojanjem da pređu udoljicu, uvereni da će stići begunce pre nego što dođu do kraja snežnog pokrivača, da nisu ni pomišljali na pucanje.

Odjednom je uvala postala plića, i Ket je, pod čizmama osetio čvrstu stenu. Najpre se okliznuo i zapliva licem u sneg, ali je brzo ponovo našao oslonac i ustao vukući senatora za sobom. Posle par učinjenih koraka sneg im je dopirao jedva do iznad kolena. Pribojavao se da mesto na koje su naišli nije neka izo-

lovana stena, ali ga je sledeći korak odveo još više u još plići sneg.

Ponadao se da možda imaju još neku nadu da se spasu.

Duan je to video i lice mu se smračilo. Skinuo je pušku iz futrole i opalio, ali bio je to brzo ispaljeni hitac, bez nišanja, i tane je proletelo daleko od cilja.

Ket je zastao, duboko uzdahnio vazduh nekoliko puta nastojeći da se izduva, i uspostavi kontrolu nad ritmom disanja, a zatim je prislonio cev pištolja na izdignutu levu podlakticu. Sada su na snežnoj belini koritaste udoljice konjanici predstavljali veliku, pogodnu, laku metu.

Ketov revolver je planuo i jahač pored Duana je jauknuo i skotrljao se iz sedla, hvatajući se zgrčenim prstima za rame. Ket je još jednom opalio i Duanov konj je ustuknuo, ispravio se na zadnje noge i zbacio svog jahača, dok mu je iz čela lapila krv. Mlatarajući u samrtnom grču prednjim nogama živinče se srušilo dižući oko sebe gejzere suvog snega, i Duan je jedva uspeo da se otkotrlja u stranu i spase život, ali je zato ispustio pušku koja je ostala zatrpana negde u dubokom snegu. Umakavši srećno gaženju, rančer se teturao po snegu pokušavajući da dohvati vodice konja svog ranjenog pratioca. Ostali pratioci su se okrenuli i razbežali kud koji je mogao od dubokog snega koji ih je usporavao. Odabravši u uzavreloj gomili još jednog goncioca, Ket ga je oborio hicem u grudi.

Našavši se nemoćni pred opasnim strelcem, ostali jahači su pripucali,

ali na brzinu i bez nišanjenja ispaljeni hici proletali su daleko od Keta i senatora, što nije ni bilo čudo, jer su se strelci jedino trudili da što pre pobegnu van dometa Ketovog pištoja. Ket je, međutim, pre toga oborio još jednog konja, a onda prekinuo paljbu.

Učinio je to u pravi čas. U udoljici su vladale gužva i zabuna, te nije imalo smisla trošiti municiju. Duan se batrgao u dubokom snegu, proklinjući i psujući, bez konja, bez oružja nemoćan da uzvрати paljbu. Pušku nije ni pokušavao da nađe, a kolt mu je visio ispod dugačke kožne jakne. Sneg visok do pola grudi onemogućavao mu je da ga izvadi.

Dok je na snežnoj poljani vladala zabuna, Ket je uspravio Loka na noge i tako su se obojica posrćući uputila ka ivici prevoja nadajući se da sa druge strane prevoj neće biti previše strm. Sneg je na njihovom putu bio vrlo plitak, tek nešto iznad članaka, i mada su se u toku hodanja dva puta okliznuli i pali, odmicali su dosta brzo. Stigavši do prevoja pogledali su na drugu stranu i Ket se ohladio.

Iza prevoja spuštala se strma litica rečne doline. Litica je padala skoro vertikalno do prvog ravnog ispupčenja negde stotinu pedeset metara, niže, a zatim još isto toliko do linije tamnozelenog visokog zimzelenog drveća koje je zaklanjalo reku. Zadihan, promrzao, drhteći od uzbuđenja, Ket je za trenutak u očajanju sklopio oči. Klećao je na ivici bezizlaznog ponora. Jedino is-

pupčenje koje je kao bradavica štrčalo iz okomite litice bio je jedan uzan ispušt zaklonjen blagom krivinom litice nekih petnaestak metara niže, ali je bio uzan i kako se činilo nije nikuda vodio.

Iza njih Duan i njegovi ljudi su se u međuvremenu pribraali i ponovo krenuli u poteru.

— Izgleda da nam je ovo kraj, senatore — rekao je Ket ozbiljno. — Povuci ću za nama onoliko ovih nitkova koliko budem mogao, ali neću da od vas pravim budalu i da vam pričam da će svaki moj metak pogoditi. Ruka mi nije toliko sigurna.

Ket se osvrnuo. Duan je ponovo sedeo u sedlu, a na namrgođenom licu mu se ogledala mržnja. Za njim je preko udoljice jahao ostatak njegove grupe. Za nekoliko minuta izaći će na tvrdo tle i prići će nadomak „menstopera“.

Ket se okrenuo licem ka dolazećim napadačima i nogama potražio u snegu solidan oslonac. Nije bilo nikakvog većeg kamena, ili stene ili čak i ulegnuća u zemlji iza koga se mogao zakloniti. Morao je da prihvati borbu tu gde se našao, na ivici ponora starog kao večnost, i da pokuša da pošalje u smrt što više Duanovih ljudi.

Ako ne padne pogođen pre nego što mu nestane municije.

Odjednom, kao da se zemlja pod njim otvorila. Čizme su mu propale kroz sneg i ostale da vise u vazduhu. To se desilo tako brzo i neočekivano da Ket nije imao vremena da vrati ravnotežu. Ruke je instink-

tivno digao uvis kao da želi da se za nešto uhvati. Osetio je da ga je senator grčevito zgrabio; a zatim su obojica počeli da padaju kroz vazduh dok su se za njima od litice odbijali komadi snega.

XVIII

Reka Lavaka bila je zakrčena nagomilanim deblima. Iza nagomilanih brvana stvorilo se jezero dugačko pola milja i voda je lagano ali stalno rasla. Na nekim mestima voda se prelila preko obale i razlila u ravnicu, nadirući kroz šumu i podrivajući korenje visokih stabala.

Strugara je bila izgrađena neposredno iza jedne široke okuke gde je reka sporije tekla, i gde su plitke peščane obale omogućavale lak prilaz vodenom toku. Iznad tog mesta rečna matica je bila jaka kao i gore, više, gde je reka tekla kroz planinu. Na putu od izvorišta pa do strugare reka je preskakala nekoliko manjih vodopada, jedan niz većih brzaka a dva druga manja i sporija. Posle toga je rečno korito postajalo dublje, prolazilo je kroz već formiranu dolinu i voda je tekla između obala obraslih gustom šumom. Za goroseče je bila sasvim jednostavno da na takvom mestu seku drvo, očiste debela od grana, izdvoje najzgodnije i najkorisnije delove drveta i otkotrljaju ih do reke. Malo muke i veštine sa splavarskom motkom i deblo bi se našlo u matici koja ga je nosila do strugare na okuci reke nekoliko milja dalje niz vodu.

Vremenom, kada drveće pored obale bude sasvim posečeno i kada

se seča premesti dalje uz planinu, biće potrebno da se izgradi staza ili put kojim bi se sirovina spuštala do vode, ali u ovom momentu to je bilo nepotrebno. Goroseče su još uvek eksploatisale šumu pored same rečne obale, i trebalo je samo da deblo očiste i gurnu ga u vodu.

Ali, desilo se nešto nepredviđeno kao što se desi u svakom poslu, a naročito kada je u pitanju voda. Ili je matica bila jača nego normalno, ili je vodostaj opao i učinio reku mestimično plićom nego što je trebalo. U svakom slučaju, matica je počela da zanosi stabla bliže prema obali i da ih izbacuje iz svog toka u plićak. U prvom momentu to je ostalo nepromećeno, a onda su se debela nasukana u plićak toliko proširila da su se za njih počela zakaćinjavati i ona koja su, inače, plovila uobičajenim putem niz rečnu maticu. To se nastavilo sve dok na kritičnom mestu nije došlo do zagušenja rečnog toka. Obaveštenje o tome stiglo je na mesto seče suviše kasno da spreči da stotine okresanih debala bude gurnuta niz obalu u vodu.

Debla puštena u reku plivajući niz maticu brzinom rakete naletala su na prepreku pred sobom i nadzor nik strugare se izvesno vreme nadao da će od siline tih udara brana nagomilanih stabala popustiti i da će sve zajedno ipak otplivati do strugare na finalnu obradu. Ali, nasuprot očekivanju, udarci kao da su ojačavali već stvorenu prepreku i stotine debala su se naslagale u gomilu koja se za kratko vreme napravila

kao hrpa izukrštanih i bez reda nabacanih šibica. Oslobođenje pojedinih stabala iz te gomile postalo je opasno čak i za iskusne goroseče i splavare koji su mogli da hodaju po plivajućem deblu zavijajući cigaretu, a da pri tome ne prospu ni trun ku duvana.

Verovatno da je celu zbrku držalo samo pola tuceta isprečenih stabala. Ako bi se ta debla mogla pokrenuti i pustiti niz reku to bi oslobodilo i ostala, naslonjena na njih i dozvolila im da otplove dalje i izvrše svoj put do strugare. No, nevolja je bila što su ta debla obično bila negde odozdo i čovek je opasno rizikovao život ako je hteo da se zavuče ispod gomile i kukom izvuče uzročnika cele nevolje. No, ako bi ih srećom našao, mogao je da ih veže konopcem i uz pomoć konjskih zaprega takvi bi komadi bili povučeni posle čega je, ponekada, cela masa ponovo kretala niz vodu. Ako konjska snaga nije bila dovoljna, i ako je strugara bila u blizini, za izvlačenje su korišćene parne mašine ili druge mašine na pogon.

Ako prepreka nije mogla da se ukloni na taj način, jedino preostalo sredstvo bilo je postavljanje dinamita i dizanje brane u vazduh.

Nijedan malo ponosan goroseča nije laka srca pribegavao tom postupku i pribegavao mu je samo kao krajnjem izlazu. Dizanje u vazduh nagomilanih debala značilo je uništavanje grada, lomljenje mnogih s mukom oborenih stabala, katkada skoro svih, ili većine stabala ako je čovek koji je postavljao dinamit bio

suviše izdašan u odmeravanju postavljene količine. Posao goroseča bio je da obore i stružu građu a ne da širom zemlje stvaraju gomile hrpe nekorisnih iverki i cepanica. Stoga je postavljanje dinamita bilo nešto drugo što pravi goroseča nije voleo da radi.

Ali Morgan Kol, nadzornik novoformirane Kolorado-Sijera drvene kompanije na reci Lavaka nije video drugi način kako da ukloni nastalu prepreku. Bilo je to jedno od najgorih zakrčenja koje je video otako je došao iz Kanade, a tamo gore video je hrpu debala visoku sedamdeset stopa i dugačku skoro četvrt milje. Ova gomila bila je možda još gora i opasnija s obzirom na veličinu reke i lokaciju strugare. Ako bi zbrka mogla da se otkloni izvlačenjem ključnih komada drveta sve bi bilo u redu. Ali, ako bude moralo da se pribegne miniranju u opasnosti bi došla zgrada stugare i mašine u zgradi. Čvrstina kojom su debla ležala zakačena i izmešana i koja su se, što je još gore, zbog snage matice sve više i više utiskivala i gomilala u kompaktnu masu, iziški vala je veliku količinu dinamita da bi se breša stvorila. A niko živi nije mogao posigurno da kaže gde će se sručiti desetine tona drveta ako jednom polete u vazduh.

Taj problem zaokupljao je Kola u momentu kada su se iz pravca strugare pojavila dva jahača. Nadzornik je glasno opsovao. U ovom trenutku je najmanje želeo da ima neprimlike sa ljudima sa ranča „Diamond-D“! Ali, čekaj malo... jedan

od tih jahača bila je žena. I što je još interesantnije ta žena je ličila na Indijanku.

Ispravio se i vešto namestio nogu u polučizmi na klizavo deblo, i zakrillio oči šakama da bi bolje osmotrio Holideja i Sindi koji su obalom jahali ka mestu gde ga je očekivala grupa radnika. Trebalo je da donese odluku šta da se radi.

Kol je prešao na jedno pokretno deblo i instinktivno raskrečio noge radi ravnoteže. Sa rukama na kukovima posmatrao je grupu svojih ljudi koji su razgovarali sa pridošlicama. Ne mogavši da se uzdrži, nadzornik je opsovao i pošao deblo ka obali, dajući znak ljudima koji su sa njim stajali na gomili debala da pričekaju dok on vidi šta se događa na obali. Kol je majstorski skočio nekoliko puta sa debala na deblo i našao se na jednom pešćanom nanosu. Žurnim koracima odmah se uputio pravo Holideju i Indijanki.

— Šta se ovde događa? — upitao je oporo.

Holidej je naslonio ruku na bedro i tvrdim pogledom sivoplavih očiju pogledao goroseču. — Tražimo Volfa Duana i njegove ljude — odgovorio mu je.

Kol se namrštio. — Nisu ovde. Ko ste vi, uostalom?

— To je dugačka priča, ali za svaki slučaj ovo će vas umiriti. Rekao je Holidej i iz lisnice izvadio pištolje koje mu je svojevremeno dao pukovnik rendžera u Ostonu, a koje je trebalo da mu pomogne u kritičnim situacijama. Nadzornik je le-

timice pogledao pismo i potpis i vraćajući ga oštro pogledao Holideja. Na kraju se okrenuo devojci.

— Vi ste iz hotela?

— Da, ali trenutno pomaže meni — odgovorio je Dok umesto devojke. — Duanovi ljudi gone dvojicu mojih prijatelja. Jedan od njih je ranjen... a možda i obojica. Pobeegli su od Duana u Sieru, ali su kasnije verovatno došli na ideju da u vašem logoru potraže zaštitu.

Kol je stisnuo usne. — Čujte, mister. Sa Volfom Duanom imam već dosta sopstvenih neprilika i nemam nameru da sebi navlačim još veću bedu na leđa zbog nekih ljudi koje on traži.

— Šta to znači? Jeste li odbili da ih prihvatite ili ćete odbiti da im pomognete ako se pojave?

Kol je pocrveneo. — Ta dvojica se nisu ovde pojavila. Bar zasada. Sem toga, suviše sam zauzet da stojim ovde i čekam da nekoga nanese vetar. Treba da rascistimo zbrku na reci.

Holidej ga je ozbiljno pogledao. — Dobro. Ali, ako se pojavi neko po imenu Ket, a ja čujem da ste ga ostavili vuku u čeljusti, vratiću se da se obračunam s vama.

Kol je još više pocrveneo. — Nisam rekao da ću to učiniti. — Promrmljao je. — Rekao sam samo da imam dosta svojih sopstvenih brig. Nadam se da se vaš prijatelj neće pojaviti, mister. Ali, ako se ipak pojavi, a Duan mu bude za reponom... — Kol je slegnuo ramenima. — ... Mislím da ću za njega učiniti ono što budem mogao.

— Za vas bi bilo dobro da učinite — rekao je Holidej kratko. Zatim je širokim pokretom ruke pokazao na nagomilana debla koja su se pružala četvrt milja uzvodno. — Nameravate li da to dignete u vazduh?

— Izgleda da ćemo morati — uzdahnuo je Kol. Zapetljalo se gore nego što je mačka u stanju da zamrsi klupče konca kad se igra s njim. Biće potrebna velika količina dinamita.

— Zašto ne upotrebite nekoliko manjih punjenja.

Kol je nabrao obrve kao da razmišlja. Pažljivo je gledao gomilu. — Suviše je gadno napakovana.

Holidej izgleda nije bio baš uveren u ono što je nadzornik rekao. — Video sam jednu još veću i goru gomilu. Nadzornik je hteo da se postavi velika količina eksploziva, ali se jedan stari Francuz iskrao i dok je nadzornik spremao eksploziv, postavio je šest malih mina. Aktivirao ih je i uklonio branu, a da nije uništeno skoro nijedno deblo.

— Znam, to uševa. Ponekad. Ali, ovaj put ne bi pomoglo. Debla su od pritiska potonula u vodu. Eksploziv bi morao da se postavi vrlo duboko.

— Postoji jedan stari engleski način za podvodno miniranje. Oni su se dosetili da dinamit ili barut stave u bure i da fitilj omotaju u krug sa unutrašnje strane bureta. Onda su zapalili fitilj i zatvorili bure čepom ili voskom. U buretu je obično bilo dovoljno vazduha da fitilj dogori do kraja.

— Čujte, pa to mi zvuči mnogo pametno! — uzviknuo je Kol. — Ako bih mogao da postavim dinamit dovoljno duboko par malih eksplozija pokrenule bi branu!

— Morate da privežete burad da ne isplivaju — upozorio ga je Holidej. — Sem toga, potrebno je mnogo eksperimentisanja da bi se odmerila tačna dužina fitilja. Suviše kratak fitilj i... — Digao je pogled ka nebu, ne nalazeći da je potrebno davati neko detaljnije objašnjenje.

Kol je sa razumevanjem klimnuo glavom. — Mister, možda ste mi dali odgovor koji sam tražio. Ne treba da brinete ako se vaš prijatelj pojavi. Duan neće staviti svoje šape na njega, dajem vam reč.

Holidej je klimnuo glavom i počeo da okreće konja, ali je zastao kada je ugledao dvojicu konjanika koji su izjahali iz šume i punim trkom se uputili ka strugari. Mahali su rukama i Kol im je odgovorio mahanjem. No, namrštio se kada su konjanici u trku stigli do strugare i sjahali. Jedan od njih, krupan, bra dat, širokih mišićavih ramena, prišao je Kolu i radoznalo se zagledao u Holideja i Indijanku.

— Šta se desilo Džede? — upitao je Kol.

— Bili smo gore uz reku i motrili da još negde ne dođe do zagušenja, kao što si rekao, kad odjednom začusmo pušcanu paljbu. — ispričao je Džed bez zastajkivanja. — U prvi mah je izgledalo da pucnji dopiru odozgo iz doline, ali se ispostavilo da je to odjek pucnjeva negde pri

vrhu. Dva begunca su se borila protiv jedne grupe za koju bih rekao da su Duan i njegovi ljudi. Nekako se desilo da su pali u provaliju.

Holidej se neprijatno trgao, a Kol je tiho zviznuo i pogledao iskosa kočkara. — Žao mi je. Izgleda da je sa vašim prijateljima sve svršeno. Provalija je duboka više od tri stotine metara. To je velika visina.

— O, ne, nisu pali do dna, Morg — nastavio je Džed. — Nekim slučajem su se zakačili na jedan ispust — nekih petnaestak metara ispod mesta odakle su pali. Ali, izgleda da je na njih pala čitava tona snega. Ispust je zakrčen i ne mogu nigde da maknu.

— A šta je sa Duanom i njegovim ljudima? — Kratko je zapitao Holidej.

Džed ga je pogledao i neodređeno slegao ramenima.

— Ostali su da stoje na vrhu i piše niz liticu. Mi smo pobjegli pre nego što su nas primetili. Nalazili smo se na terenu koji Duan smatra da pripada njemu, a Kol nam je rekao da ne pravimo više gužve i neprilika nego što već imamo.

— Mislite li da su još uvek živi na tom ispustu u steni?

Džed je opet neodređeno slegnuo ramenima. — Tamo gde su pali ima mnogo snega koji je ublažio pad, kako bih rekao. Ali ako su živi, mora da im je vraški hladno.

— Ima li nekog načina da se iz doline dođe do tog ispusta?

Kol i Džed su se pogledali a onda obojica zavrtili glavom. — Ne znamo. To je Duanov teren i mi tamo

nismo zalazili. Ako postoji neka staza sa vrha ili iz doline, onda to zna samo Duan. Mi ne znamo. Žao nam je.

Holidej je stisnuo usne. — Kako odavde mogu da dođem do tog mesta?

Kol je pokazao rukom uz reku. — Pođite samo sedam do osam milja uzvodno. Džede, pokaži im. Uputi ih na pravi put i onda se vrati nazad. Dići ćemo u vazduh ovo zagušenje.

Holidej je klimnuo glavom u znak zahvalnosti i Džed je ponovo uzjahao konja. Kockar i Indijanka su okrenuli svoje konje i pošli za snažnim gorosećom uz obalu planinske rečice.

XIX

— Hoću da znam da li su još živi! — prasnuo je Volf Duan i vetar je brišući poneo reči sa njegovih usana crvenih od ujedanja, ledeći istovremeno suze jeda i besa koje su mu se slivale iz očiju.

Duan je stajao na ivici provalije i buljio u kameni ispust petnaestak metara niže u gomilu snega koja je po svemu sudeći pokrivala tela Keta i senatora Džonaša Loka. Gonioci ni su bili sigurni da su begunci pali na ispust, ali najverovatnije da se desilo baš tako. Zato su dugo stajali na vrhu provalije i čekali da pod snegom otkriju neki znak života, ali dotada se ništa nije pomaklo. Duan je postojao sve nestrpljiviji i sve ljubič zbog pomisli da ga je puka slučajnost lišila zadovoljstva da svog

starog neprijatelja umori laganom smrću.

Ljutitog pogleda okrenuo se svojim čutljivim nespokojnim pratiocima.

— Hog, daj konopac. Spustićeš se niz liticu.

Hog se trgao. — Ne, ja Volfe. Do vraga, čoveče, pa znaš i sam da mi je noga povređena.

Duan je zažmorio očima kao tigar koji skače na plen. — Ti si doveo Keta na ranč. Da to nisi učinio senator bi i sada bio u kolibi. Zato ćeš ti sići dole i proveriti da li su još uvek živi ili nisu!

Hog je probedeo. — Sto mu muka, Volfe, ja ne podnosim visinu. Hvata me vrtoglavica. Sem toga... smetaće mi i ova noga. Boli me kao da se raspada. Ako budem morao da se njome oslanjam na liticu dok se spuštam, može se desiti da promašim oslonac i padnem.

Volf Duan je podigao cev puške i dodirnuo Hoga u bradu. Oči su mu ubistveno i nepomirljivo sijale.

— Zmi konopac. Hog — rekao je tiho. — Odmah. Ili ću ti metkom prosvirati glavu.

Hog je progutao pljuvačku i prošarao pogledom po ostalima, ali svi su njegov pogled dočekali tužno, bez izraza, zadovoljni što na njih nije nao izbor da se spuste u provaliu. Odmakao se od puščane cevi i klimnuo glavom, u znak pristanka, a onda lagano odgega do konja koji su snuštenih glava kunjali na vetru, zbijeni jedan do drugog. Uzeo je svoj laso, a onda sa najbližeg konja uzeo još jedan.

Zatim se vratio nazad do mesta gde je Duan nepomično stajao i naperenom puškom ga držao na oku.

— Trebaće mi više nego jedan konopac, čini mi se — promucio je Hog nameštajući krajeve konopca da bi ih privezao.

— Dobro pazi da čvrsto vežeš čvor — rekao je Duan cinično. — Visićeš na visini od tri stotine metara.

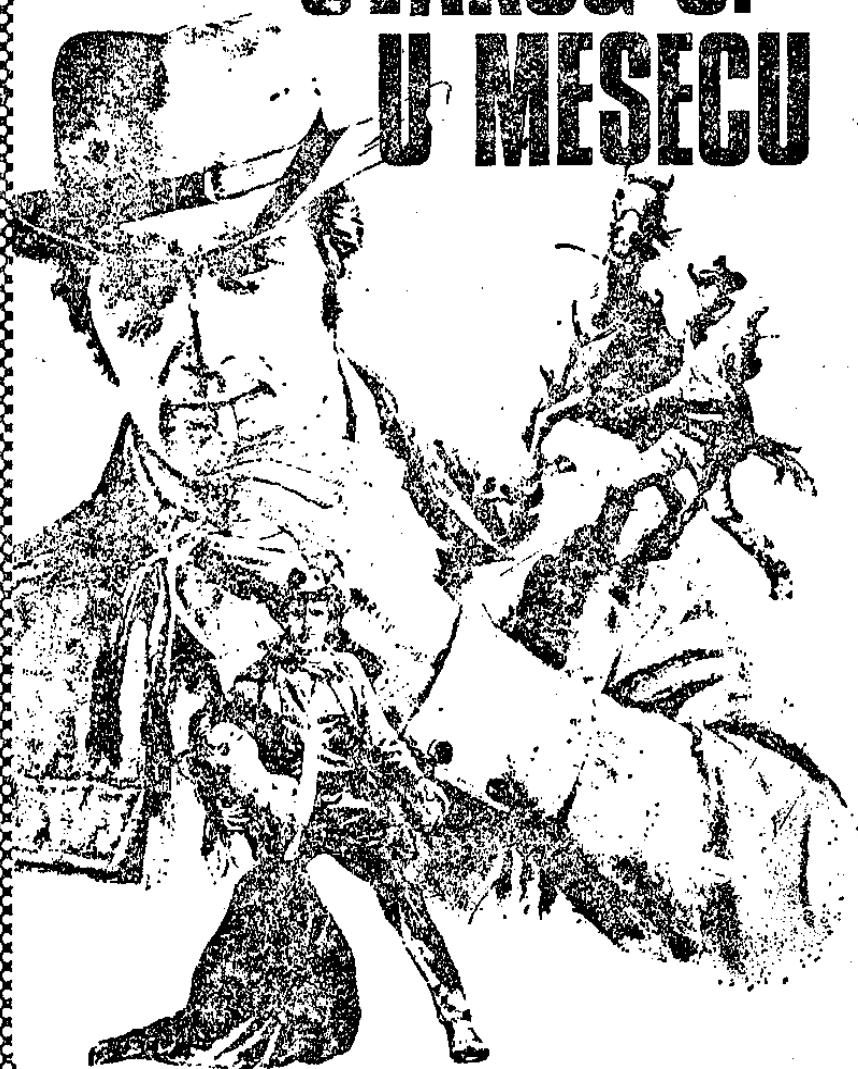
Hog ga je oštro pogledao. — Nije potrebno da me na to podsećaš.

Ruke su mu drhtale i on je progundao psovku. Privezao je krajeve konopca u čvrst čvor, a zatim je stao na jednu stranu konopca, a drugu potegao rukom da isproba čvrstinu svora. Cimnuo je kratko nekoliko puta da bi ga bolje stegao, a onda, zadovoljan rezultatom, pogledao oko sebe da bi našao pogodno mesto gde bi mogao da ga veže.

Četiri metra od ivice provalijske lazila se jedna mala stena. Hog joj je prišao sa konopcem u ruci, ali je, pre nego što je počeo da ga veže, orkenuo i pogledao Duana. Zaušao je da nešto kaže, ali ga jedan pogled na hladno, nepokolebljivo lice njegovog gazde uverio da bi bilo gubljenje vremena pokušavati da se on nagovori da promeni mišljenje. Uzdahnuvši, osjećajući u stomaku mučninu pri pomisli da će se spustiti u provaliu, Hog je čvrsto vezao konopac za stenu. Nije se žurio. Nekoliko puta je isprobao čvrstinu konopca i čvora jer je znao da mu od njega zavisi život.

— Imaš li revolver? — upitao je Duan.

**VAJAT ERP
SVAKOG 3.
U MESECU**

Hog je klimnuo glavom pljesnuo se rukom po jakni ispod koje je visio opasač sa pištoljem.

— Nemoj da ga upotrebiš ukoliko ne budeš primoran — naredio mu je Duan. — Ako su živi, onda neka ostanu u životu, jer mi takvi i trebaju. Čak iako su povređeni i na smrti postaraću se da im smrt usporim i otežam.

Hog je klimnuo glavom i pustio konopac niz leđa od ramena do ispod druge ruke, pošto ga je prethodno vezao sebi oko struka. Pogledao je ostale, ali su svi stajali i posmatrali ćutke šta radi. Na ranču „Dijamond—D.” nije bilo „prijatelja”. Hog je neodređeno klimnuo glavom, ali nikom posebno, i prišao ivici ponora. Bacivši kratak pogled u provaliju koja je zjapila pod njim, trenutno je sklopio oči, ali je odmah usredsredio pogled sa bezdana na mali ispust pokriven snegom koji mu je bio cilj.

Negde na tom ispustu, pod gomilom snega, nalazili su se Ket i senator Džonas Lok. Da je zavisilo od njega, oni bi ostali tamo gde su. Ako su još živi, smrznuće se. Ako nisu živi mesto gde su ležali bilo je isto tako dobro za grob kao i svako drugo. Da li će neko počivati na jednom ili drugom mestu za onog ko je mrtav, a i za Hoga, bilo je sasvim svejedno.

— Krećil! — dreknuo je iznenada Duan i Hog je duboko uzdahnua vazduh i počeo lagano da popušta konopac. Oslonjen na uža koje je lagano klizilo niz leđa, odbijajući se

nogama od litice, Hog je počeo spuštanje. Njegova povređena noga nije mogla da podnese mnogo tereta, i on je napravio bolnu grimasu, jer se bol od stopala prenela do kuka.

Hog se lagano i oprezno spuštao niz provaliju, stisnutih zuba, želudca stisnutog od straha. Na ivici litice iznad njega stajao je Duan sa puškom u naručju, prateći bez reči kritičkim okom svaki njegov pokret. Ostali su samo bacili kratak pogled za njim, a onda se povukli dalje od provalije. Niko nije voleo da bude suviše blizu ivice ponora: svojim očima su videli kako je tle pronalo pod Ketovim i senatorovom težinom.

Znojeći se, dahćući i stenjući od umora, Hog je zastao na polovinu puta. Pogledao je gore i odmah okrenuo glavu, jer je kretanje oblaka stvaralo utisak kao da se litica ljulja. Pogled nadole nije donosio nikakvo poboljšanje, jer je konopac na kome je visio počeo da se vrti što je u njemu izazivalo osećaj nesigurnosti.

Zažmirio je kratko i opet pogledao u liticu udaljenu od njega nekoliko stopa. Pokušao je da nogama zaustavi okretanje, ali ga je bol u nozi oštar kao ubod noža naterao da jaukne.

— Spuštaj se, do vraga, šta si stao! — viknuo je Duan i Hog je klimnuo glavom popuštajući konopac koji je držao u rukama. Lagano, stopu po stopu, kliznuo je kroz vazduh ka snegom zatrpanim ispustu.

Na tom mestu litica se blago kri-

vila i Hog se spustio ispod krivine dolazeći na taj način u položaj da ga bolje osmotri. Ispust je bio pokriven snegom, plićim na delu uz liticu i Hog je zaključio da je to sneg koji je napadao, a ne onaj koji je sa ivice litice pao pod Lokovom i senatorovom težinom. Taj sneg koji je pao ležao je nagomalan na spoljnoj ivici ispusta i sa udaljenosti na kojoj se nalazio, video je jasno jednu nogu i jednu ruku koje su virile ispod gomile. Koliko je mogao da vidi, činilo mu se da u njima prepoznaje senatorovu nogu i ruku, ali nije bio siguran u to. U svakom slučaju, čovek kome su pripadale nije se micao.

Hog je zastao malo u vazduhu, okrenuo se tek koliko je pogledom obuhvati ceo ispust, tražeći da vidi bilo kakav trag Ketu. Možda je rendžer ležao zatrpan snegom. No, odmah zatim ga je ugledao, ispruženog na ivici gomile, nogu pokrivenih naslagom snega, gornjeg dela malo izdignutog na gomili, glave onet skoro pokopane, jedne ruke mlitavo oruštene preko hladnog kamena, prstiju zgrčenih u šaku. Druga ruka mu se nije videla, jer je verovatno bila pokrivena snegom.

Hog je pogledao uvis i nekoliko grudvica snega ovlaženog trenjem užeta i toplotom sunca, palo mu je na lice.

— Izgleda da su mrtvi! — doviknuo je. — Upola su zatrpani i ne miču se. Nijedan od njih!

— Sidi dole i uveri se da se ne varaš! — naredio mu je Duen.

Hog je uzdahnio i popustio kono-

pac. Lagano se spuštao niz krivinu na litici. Nije to lila neka velika krivina, ali dovoljna da onima koji su stajali na vrhu litice onemogućujući potpuniji pogled na ispust. Ketov i senatorov pad na ispust, pri postojanju krivine bio je čista sreća. Po svim pravilima logike trebalo je da ih tone snega koje su se pod njima srušile ponesu u provaliju. Ali, nekom nepredvidivom srećom, masa snega ih je u padanju odbacila na jedino čvrsto uporište koje je moglo da spreči njihov pad. I sprečilo ga je.

Davolska sreća, bez sumnje, mislio je Hog. Ta njihova sreća zadala je njemu više posla i to vraški teškog i opasnog posla. A još mu je preostalo da se uz konopac vrati gore, što nije ni računao.

Skočio je na nagomilani sneg i odmah grčevito stisnuo rukama konopac, jer je osetio da sneg pod njim popušta. Nekoliko kubnih metara snega kliznulo je niz ivicu ispusta. Ostao je da visi u vazduhu prateći pogledom grudve snega koje su se nekoliko nuta odbile od litice i najzad završile put u podnožju. Odhuknuvši duboko Hog se zaljuljao i stupio na čvrstu stenu. Zadržao se jednom rukom da visi sve dok se nije uverio da stoji na čvrstoj podlozi, a onda se lagano ispravio.

Budući bliži senatoru kleknuo je pored njega i rukama uklonio sneg sa Lokove glave i ramena. Morao je da proveri da li je senator živ ili nije. Nekim čudom, Lokova glava nalazila se u nekoj vrsti vazdušnog džepa formiranog između ruku

koje je ispružio ispred lica da bi se zaštitio i ramena, i njegovo lice pokrivao je sasvim tanak sloj snega. Hog se iznenadio kada je iz poplavelih nozdrva čuo slabo šištao disanje i odmah je sa Loka očistio ostatak snega i okrenuo ga na leđa. Sa bledosivih usana otelo se slabo ječanje, ali sem toga, senator nije pokazao nikakav znak svesti. Hog se ispravio, sumnjičavo zviznuo i uzevši konopac čvrsto u ruke izvirio sa ispusta ka vrhu litice gde je stajao Duan.

— Lok je još živ ali ne verujem da će još zadugo — doviknuo je.

— Živeće dovoljno da ga dopremimo ovamo gore — odgovorio je Duan hladno.

Hog je kratko odmahnuo rukom i vratio se na sigurniji deo ispusta. Prišao je mestu gde je pod gomilom snega ležao Ket, ali sa daljine nije mogao da zaključi da li diše ili ne, jer mu je nakrivljen šešir upola sakrivao lice. Hog je stajao pored Ketovog poluzatranog tela i usne su mu se mrsko stisnule.

Ranjena noga ga je zbolela. Zbog ovog patuljka od čoveka morao je da rizikuje život i da se spušta u ovaj pakleni ponor. Svemu je on kriv. Nije trebalo da ga dovodi na „Dijamond-D“. Pametnije bi bilo da ga je odmah likvidirao.

A onda mu se lice iskrivilo u zloban osmeh. Digao je nogu s namerom da zgazi potkovanom čizmom mlitave, zgrčene prste koji su izvirivali iz snega.

— Odmah ću se uveriti da li si

živ ili ne, mister! — progundao je sebi u bradu i spustio nogu.

Gomila snega se iznenada raspršila na sve strane i iz nje je iskočio Ket, a u njegovoj desnoj ruci dotada sakrivenoj snegom, crneo se zapet revolver „menstoper“, koji nije ispustio ni u momentu kada je pao s litice u ponor.

Hog je kriknuo, ustuknuo par koraka i zbunjen Ketovim manevrom mašio se revolvera. „Menstoper“ je grmnuo i poskočio u Ketovoj smrznutoj ruci, ali je zrna ipak poletelo ka cilju i pogodilo Hoga u vrat ispod jabučice. Hog se zaneo unazad, a samrtnički krik mu je zamro u grlu. Udar motka ga je odbacio sa ispusta i on je okrećući se u vazduhu kao list pao u dubok ponor.

Ket se otkotrljao iz gomile snega i priljubio se uz liticu što je mogao više. Sa vrha je odjeknuo pucanj i tane se okrznuvši liticu zarilo u sneg. Od zvučnog i vazdušnog udara nekoliko desetina kilograma snega srušilo se sa vrha litice na ispust.

Sneg pod Duanovim nogama je počeo da se roni i on je prestao da puca. Proklinjao je glasno, ali nije smeo da ostane na ivici koja se rušila. Ustuknuo je u dobar čas da isprati pogledom nekoliko tona snega koje su se sa ivice sručile u ponor. Lavina je nagomilala na ispustu veliku količinu snega, a ostatak se srušio u razliapljeni ponor.

— Svršeno je s tobom, Kete! — doviknuo mu je Duan besno. Držeći

pušku u naručju počeo je da puzi ka ivici. — Svršeno je s tobom! Odatle gde si, ne možeš da siđeš dole... A ako bude potrebno, ja ću da čekam ovde dok se ne smrzneš ili crkneš od gladi. Kažem ti da si ovaj put zaglavio!

Ket nije hteo da se zamara da mu odgovori. Gledao je novu gomilu snega koja se čas ranije sručila na ispust i razmišljao o tome da će, ako nova težina ne sruši ceo ispust u provaliju, nagomilani sneg biti dobar zaklon od vetra. Drhtao je u ovlaženom odelu. Kad bi mogao da nađe neko suvo drvo ili bilo šta da zapali sasvim malu vatricu.

Otpuzao je do mesta gde je ležao senator nogu ponovo zatrpanih novom naslagom snega. Ket je stavio revolver u futrolu i uzevši Loka ispod pazuha povukao ga je i izvuкао ispod gomile. Senator je bolno zastenjao. Na sreću, bio je živ, ugruvan i polusmrznut, ali živ.

Možda smo blokirani na ovom ostrvcetu usred mora snega i vazduha, mislio je Ket, ali još nismo mrtvi, a sa malo više sreće možda ćemo se izvući čitavih glava.

Ali, Duan će učiniti sve da to spreči.

Volf je znao da više ne može konopcem spustiti svoje ljude na ispust. Dole se nalazio Ket sa punim revolverom, a Duan nije znao koliko još municije ima. To uostalom i nije bilo više važno jer bi prvi koji bi pokušao da siđe sigurno pao mrtav kao Hog, a niko nije hteo da pogine. To više nije bio

rizik već sigurna smrt i Duan je znao da ne može dalje terati svoje ljude. Znao je da ga ni po koju cenu ne bi više slušali, a on je umeo da odredi granicu do koje je mogao da ide u zapovedanju.

Duan je okupio svoje ljude, njih petoricu. To je bilo sve što mu je preostalo uključujući dvojicu ranjenika, zahvaljujući Ketu. Po njihovim licima zaključio je da im je dosta ovog gonjenja, bede, hladnoće, gladi i opasnosti. Znao je da im neće biti mило da čuju ono što je nameravao da im kaže, ali, on nije bio čovek koji je mario za to šta drugi ljudi misle o njemu. Jednostavno, nije razmišljao o njima, i tražio je samo da čine sve ono što im se kaže.

— Dočepaćemo se one dvojice dole. Moraju umreti sporo i mučno! — glasno je rekao Duan.

Na to su dvojica ranjenika glasno zajaukala i Duan je besno stisnuo usne. Prostrelio ih je pogledom.

— Još uvek radite za mene! — presekao je njihove žalopoljke. — Ako želite da odete, idite. Odmah! Ali u tom slučaju otići ćete takvi kakvi stojite, bez plate, bez ičega. Gubite se sa mog poseda što brže, ili ću vas ustreliti zbog narušavanja privatne imovine.

Volf je začutao šibajući pogledom prisutne.

— S druge strane, oni koji ostanu i pomognu mi da se dočepam Keta i senatora, dobiće veliku nagradu. Birajte dakle.

Prošetao je pogledom od jednog čoveka do drugog, i mada su se

dvojica nelagodno premeštali s noge na nogu, niko nije pokazao nameru da ode. Volf je kratko klimnuo glavom. Ipak, neće se čuditi ako neko odustane kad bude izložio detalje.

— Sići ćemo dole do ispusta — rekao je kratko. — Ne znam da li se neko od vas seća, ali na kraju ove litice postoji jedan zaobilazni put. On najpre vodi malo naniže, a onda uzbrdo. Treba da siđemo niz liticu, eno onde... — pokazao je pokretom ruke mesto gde misli da bi trebalo da siđu... — a onda treba da se opet popnemo naviše. Staza je uzana i opasna, ali tim putem možemo da dođemo do Keta i senatora i mi ćemo to učiniti. Link, ti ostani ovde s puškom ako ti tane smetaju. Ostali neka pođu sa mnom.

Link je zadovoljno odahnuo što neće morati da se vere po planini, a drugi ranjenik je nešto promrm-ljao, ali nije rekao ništa jasno. Duan ga je još jednom presekao pogledom, a onda pošao konjima.

XX

Prateći goroseču po imenu Džed, Holidej i Indijanka su daleko u dolini reke čuli odjek puščane paljbe. Nisu, naravno, znali da je to hitac kojim je Ket počistio Hoga sa ispusta i Duanov plotun koji je on u nemoćnom besu ispalio niz liticu. Ali, mogli su da pretpostave da su to zdravice izmenjene između Keta sa jedne i Duana i njegovih ljudi sa druge strane.

Nisu znali ni tačno mesto odakle se pucnji čuju, jedino su znali prib-

ližan pravac: negde iz doline uzv-dno uz reku.

— Zar vam se ne čini da se puc-nji čuju s onog mesta gde ste videli one ljude da su pali u provaliju.

Snažni bradati goroseča se naslo-nio rukom na kuk i klimnuo glavom. — Čini mi se da jeste. Teško je tačno reći jer se odjek odbija od litice i visokog drveća, ali, mislim da dopire baš iz tog pravca.

Indijankino lice je ostalo nepo-mično i ona je nastavila da jaše, uspravljena gordo u sedlu, pogleda uprtog pravo napred. Holidej je znao da Sindi žuri da se dočepa Volfa Duana. On je naredio da njen ljubavnik Hemond bude ubijen, i ona se neće smiriti sve dok joj za pojasom ne bude visio i njegov skalp.

Sindi je skoro pet godina radila i živela u hotelu u Vajldket Folsu, pa ipak, civilizacija jedva da je zagrebala njenu pravu prirodu. Naučila je da govori iskvaren engleski jezik, nosila je odeću koju nose žene belih ljudi, nameštala je krevete, čistila sobe, hodnike i kuhinju, pa je čak znala i da priprema hranu kakvu jedu belci.

Pa ipak, kada je njen čovek umoren nasilnom smrću ona se vratila običajima svog naroda.

Džed je usporio hod svog konja da bi sačekao Holideja i Sindi. Pokazao im je jednu uzanu klisuru obraslu visokim drvećem.

— Idite putem koji smo prosekli kroz šumu pa ćete naići na jednu čistinu pored koje protiču brzaci. Tu smo stajali kada su oni ljudi

pali u provaliju. Sad se nalazimo na istoj strani reke, ali ako mene pitate, ja mislim da do gore nema puta.

— Hvala vam Džede. Odavde ćemo dalje ići sami.

Džed je klimnuo glavom dajući na znanje da je primio znanju za hvalnost i okrenuo konja. — Treba da se vratim i pomognem Morgu oko one naslage. Sa srećom.

Holidej je digao ruku u znak pozdrava i Džed je odjahao putem kojim su došli. Sindi je zurila u zasečenu klisuru i Dok je znao da ona misli samo na Volfa Duana. Ako je hteo da pomogne Ketu i senatoru morao je da računa samo na sebe. Nju je zaokupljala samo jedna misao: osveta!

XXI

Na ispustu nije bilo ničega što je Ket mogao da upotrebi za loženje male ili bilo kakve vatre. Ispust je bio ogoljen bez drveća, žbunja pa čak i korenja drveta i na njemu je rasla jedino mahovina suviše mokra da gori. Čak i ako bi barutom iz jednog od preostalih metaka potpalio vatru, nije imao čime da je prihvati.

Senator je ležao bez svesti i spontano drhtao, a i Ket je sam bio promrzao do kostiju. Ipak, uzeo je senatoreve ruke u svoje i protrljao ih pritiskajući koliko je mogao. Pljeskao ga je po obrazima trljao ga po nogama i rukama ne bi li ubrzao cirkulaciju krvi. Taj napor je zagejao i njega somog. Lok se takodje

pokrenuo i otvorio oči mada nije bio mnogo topliji.

— Džone, jesili to ti? — zapitao je Lok cvokućući zubima. — Posle svega, očekivao sam da ću se probuditi u paklu.

— Pa, nekako smo se izvukli iz njega, senatore, ali smo do ovog ispusta — odgovorio je Ket. — Pali smo petnaest metara sa vrha. Nismo mrtvi, jer je sneg ublažio pad. Ali, još uvek se nalazimo tri stotine metara iznad reke.

Lok se začudio. — Kako ćemo sići dole?

Ket je slegnuo ramenima. — Ne znam. Duan je poslao dole jednog čoveka i ja sam ga sredio, ali, kako bih rekao, sada se gore nalazi samo jedan čovek i ne bih znao da vam kažem koliko dugo će ostati tamo. Čuo sam da su ostali odjahali na jug. Pretpostavljam na drugu stranu.

Lok je nabrao obrve. — Ne liči na Duana da jednostavno odjaše i ostavi nas žive i zdrave. Možda je srećan pri pomisli da ćemo se smrznuti i gladovati do smrti, ali mi se čini da bi u tom slučaju ostao ovde da gleda naše muke. Mislim da je otišao da potraži neki put do nas.

Ket je klimnuo glavom. — Možda. Bacio sam pogled na onu stranu i video sam da se ispust pruža negde iza okuke litice. Nisam mogao da vidim da li se tu završava ili ne, ali, moguće je da se nastavlja u neku kozju stazu. U tom slučaju možda bismo mogli da sidjemo odavde pre nego što Duan počne da se penje... to jest, ako uopšte ima ne-

kog puta do gore. To bi bilo bolje nego sedeti ovde i čekati metak.

Lok je zategao usne i ogoleo zube dok je pažljivo posmatrao uzanu, izlomljenu stazu na koju mu je Ket skrenuo pažnju. Bilo bi rizično poći tom stazicom čak i sa konopcem oko pojasa, a bez konopca, sa stražarem spremnim da sa litice ispali smrtonosni metak, odranih ledja kao što su njegova...

— Šta kažete, senatore? — zapi-tao je Ket prekidajući ga u razmišljanju.

Lok uzdahnu. — Pa, nisam baš oduševljen da podjem, ali, kao što ti reče, sve je bolje nego stajati i čekati.

Ket nije gubio vreme. Pomagao je Loku da ustane i onda su obojica preskočili gomilu snega držeći se za liticu koliko je to bilo moguće. Zbog svojih rana senator nije mogao da hoda ledjima okrenut litici kao Ket. Morao je da okrene lice litici, koja mu je zatvarala vidik, tako da je u kretanju potpuno zavisio od Ketovih uputstava. Držeći se za liticu on je skoro naslepo pravio korak za korakom, puštajući uporište za koje se držao tek kad bi napipao drugo.

Kada su izašli ispod krivine litice, Ket je pogledao gore i video jednog naoružanog čoveka kao sa zavojem oko glave kroz koju su se nazirale mrlje krvi, jasnog izgleda, sedi na kamenu na ivici provalije. U istom trenutku stražar je ugledao Ket i skočivši kao oparen mašio se puške. Nanišanio je i opalio u trenutku kad je Ket ispružio ruku da

zaustavi senatora tamo gde je a drugom rukom izvukao „menstopera” iz futrole. Puščano tane je očešalo liticu i komadići kamena i zemlje zasuli su Keta po čelu i vratu. Još jednom je pomerio iglu obarača na metke sa sačmom i stisnuvši zube podigao cev uvis. Opalio je i vazdušni udar je oborio na njega nekoliko pregršti snega. Onako zaslepljen, dok je skidao sneg sa lica samo što nije pao u ponor. Ipak, uspeo je da povрати ravnotežu.

Začuo se tup udar i on je otvorio oči da bi video kako telo ranjenog stražara odskoče od ispusta i leti dalje u ponor, bez glasa, bez pokreta, raširenih ruku kao krila džinovskog orla. Pogledao je senatora koji je kao mušica stajao priljubljen za liticu.

— Jedan manje da puca na nas — rekao je Ket. — Ali, i jedan metak manje za odbranu.

Lok je odahnuo i izdušio oblačić pare koji je hladan vetar odmah po neo dalje. Stavivši revolver u unutrašnji džep debele vunene vindjakne odakle ga je lako mogao izvaditi, Ket je stopu po stopu išao ivicom staze do mesta gde je staza nestajala iza krivine. Oprezno, upijajući se oteklim prstima za kamen, grčeći refleksno puste na nogama protegao se i zavirio iza ugla.

Sledeći korak mogao ga je odvesti pravo u prazan prostor gde između njega i visokih vrhova šume koja se pružala hiljadu stopa ispod njega ni je bilo ničega.

Ali, osetio je neku prijatnu klunulost kada je video da se iza okuke

širi staza i kao zmiya vijuga uz liti-
cu, zavijajući naniže ka padini ob-
rasloj gustom šumom. Padina se da-
lje spuštala dosta okomito ali ipak
u podnošljivoj meri ka dolini reke
obrasloj šumom.

Bio je to dugačak put, ali ipak,
bio je to put za silazak u dolinu.

— je, međutim, bio i put za pe-
njanje. Ket se dosetio da je Volf
Duan pošao na put oko planine da
bi došao na početak tog puteljka.

Početak ili završetak? Zavisno od
toga kako se na put gleda.

Tek što se okrenuo da senatora po-
zove da pohita da mu se pridruži,
kada mu je pogled privuklo neko kre-
tanje. Okrenuo se i pogledao niz no-
vootkrivenih deo kozije staze.

Dva vuka su se lagano penjala sta-
zom ka mestu gde je on stajao.

XXII.

Revolverski pucnji ukazali su Ho-
lideju pravac kojim treba da pođe.
Visoko drveće sklapalo je grane iz-
nad njega i Indijanke dok su jahali
uzanim putem koji su pokrili goro-
seče, tek toliko širokim da je njime
mogao jahati samo po jedan konja-
nik. Sa njihove desne strane tekla
je reka, grmeći dubokim koritom u
svom brzom hodu kroz dolinu.

Holidej je skrenuo konja bliže oba-
li i izronio iz šume na usku golu
rečnu obalu. Zaklonivši rukom oči
od sunca pogledao je uvis. Na litici
je ugledao nekoliko manjih ispusta
skrivenih šumom koje do tog tre-
nutka nije primetio. Prošetao je po-
gledom od jednog do drugoga i do-
šao do ispod vrha litice. Tamo je,

odmah ispred vrha razabrao uzanu
zmijoliku crtu koja se od podnožja
litice pružala do vrha.

I ako je verovati očima, na toj cr-
ti je ugledao dva čoveka!

To su morali da budu Ket i sena-
tor, ali, naolikoj daljini, Holidej i
nije mogao da bude sasvim siguran.
Njegova pretpostavka potvrđena je
malo kasnije kad je iz bisaga na se-
dlu izvadio durbin i prineo ga oči-
ma. Kada je Indijanka priterala
svog konja uz njegovog, Dok se upo-
la okrenuo ka njoj.

— Ono su Ket i senator — rekao
je. — Grom i pakao! Rekao bih...!
čini mi se da su na stazi ispred njih
dva vuka!

Dok je to govorio ugledao je da
Ket diže revolver i odmah zatim ble-
sak vatre iz cevi. Posle nekoliko tre-
nutaka do njihovog uha je dopro-
odjek dva hica. Jedan vuk se stro-
valio u ponor, ali je drugi ostao da
leži na stazi, ranjen, ali ne smrto-
nosno pogođen. Holideju je zastao
dah kada je video da je Ket pošao
napred udarajući vuka drškom re-
volvera, a zatim da trza ruku nasto-
jeći da strese zver koja mu je visi-
la na ruci držeći se čvrsto zubima
za rukav jakne.

Ket je ispustio revolver i potegao
nož. Ne prezajući od oštih zuba po-
čeo je da udara zver nožem sve dok
i drugi vuk nije pao na stazu. Za-
tim ga je gurnuo u provaliju i otré-
sao krvave ruke.

Bio je to očajnički poduhvat i Ho-
lidej se namrštio, jer je znao šta to
znači. Ket je morao imati vrlo ma-
lo municije kad se odlučio na tako

veliki rizik. Sukobiti se sa vukom, makar i ranjenim, na tom uzanom prostoru bilo je prava ludost!

Posmatrao je Keta kako se sagnuo i uzeo ispušteni revolver. Naslonjen na liticu izbacio je prazne čaure i počeo da vadi metke iz opasača pokrivenog vunenom jaknom. Zbog daljine, Holidej nije mogao da prebroji koliko je metaka Ket stavio, ali po tome koliko je vremena utrošio na punjenje magacina znao je da cilindar nije pun. Verovatno da je stavio samo tri ili četiri metka umesto osam koliko je, inače, moglo da stane u njegov „menstoper“.

Indijanka je lako povukla Holideja za rukav i on se nervozno okrenuo. Sindi mu je čutke pokazala prstom u pravcu podnožja litice i on je primetio niz konjanika koji su iz lazili iz šume, sa jasnom namerom da se upute u pravcu mesta gde je bio početak puteljka. Dok je pogledao kroz durbin i trgao se.

— Duan! — rekao je za sebe nego da obavesti Indijanku o rezultatu njenog otkrića. — Duan sa trojicom. Nameravaju da pođu uzbrdo. Srešće Keta i senatora pre nego što stignu do podnožja.

Devojka je već bila prošla pored njega i dok je on stavljao durbin u bisage njen konj je odmicao obalom uz reku. Da ne bi zaostao, Holidej je mamuznuo svog konja.

XXIII

Dizvodno kod strugare, Morgan Kol je organizovao postavljanje eksploziva pod vodom onako kako mu je Holidej savetovao. I sam se

sada prisećao da je čuo o takvom načinu upotrebe eksploziva od strane Britanske mornarice za vreme rata 1812. godine. Tada su Britanci minimali i digli u vazduh lučka postrojenja u Karolini i oko Čarlstona.

Za tu svrhu trebao je drvenu burad, ili neke posude sličnog oblika, grumen asfalta, eksere, čekić, dinamit i fitilj. Za drvene krčage bilo je lako. Oko strugare bilo je razbacano mnogo buradi od eksera i nekoliko ljudi je već poslao da potraže ne koliko komada dovoljno celih da ne propuste vodu. Uz njegovu kontrolu burad su proverena, osušena i premazana asfaltom, a isto je učinjeno i sa poklopcima koji su prethodno dobro upasovani.

Fitilj kojim je raspolagao bio je od one vrste koja brzo dogoreva: po la metra dužine za svaki pet sekundi. Pritisak vode nije bio mnogo veliki jer nije bila ni dubina postavlja na eksploziva i jedini problem bio je odredit odgovarajuću dužinu koju bi trebalo omotati s unutrašnje strane bureta. Morao je da predvidi i izvesno vreme više radi sigurnosti, tako da od trenutka kada se fitilj upali pa do postavljanja burenceta na odgovarajuće mesto, a on je nameravao da postavljanje izvrši lično, ostane dovoljno vremena da dođe do obale. Ako bi se u momentu eksplozije našao u vodi, bio bi ošamućen ili ubijen kao riba.

Morao je takođe da računa na izvesno ekstra vreme za slučaj neke nezgode u koju je eventualno mogao da zapadne kad se nađe ispod gomi le brvana.

Nasuo je rastopljeni asfalt u burad i dok je masa bila još mekana i lepljiva, na dno svakog bureta postavio pet štapića dinamita i dobro ih zalepio za predviđeno mesto. Pra veći probe sa fitiljem izračunao je da bi mu dužina fitilja od stotinu dvadeset stopa dala deset minuta vremena da zaroni, postavi burence na njegovo mesto, izroni i da se trčeći preko gomile vrati na obalu.

To bi trebalo da bude dosta vremena s obzirom da je voda bila duboka svega oko deset stopa. Ukoliko bi prethodno odabrao mesto gde da postavi mine, ne bi trebalo da bude nikakvog problema da se poduhvat uspešno završi.

Jedina nezgoda bila je niska temperatura vode. Od istopljenog snega koji se topio na planini, voda je bila toliko hladna da se u njoj nije moglo dugo izdržati. Zbog toga je, obučen do grla u vunenu odeću, Morgan Kol zaronio pod vodu i zaplivaio kroz gužvu isprepletanih trupaca tražeći pogodno mesto za postavljanje eksplozija. Pošto su brvna, isprepletana i izukršтана u haotični splet načinila stotine manjih ili veći međuprostora, nije trebalo mnogo tražiti. Svaka od tih malih pećina mogla je da bude iskorišćena.

Da bi obeležio mesta gde će postaviti dinamit, Kol je poneo sa sobom dugačke štapove kojima je nameravao da obeleži mesta za miniranje. Pre nego što je izronio i vratio se na obalu, zabio je između trupaca četiri takva dugačka štapa koje je kasnije lako mogao da nađe.

Hodajući mokrim cipelama po de-

blima, Kol se dva puta okliznuo. Pomislio je da mu se to nikako ne bi smelo desiti kad bude nosio bure s upaljenim fitiljom. Moraće tada da po klizavim trupcima korača mnogo opreznije.

Pošto se zagrejao kod vatre, Kol je naredio da se pripreme četiri burenceta. Kako je on sam već bio postavio dinamit u burad, još je dodata i ekserima pričvršćena sa unutrašnje strane određena dužina fitilja. Kraj fitilja ostavljen je da viri kroz malu rupu. Kada fitilj bude zapaljen i gurnut u bure, rupa će se zatvoriti čepom od mekanog drveta. U buretu će biti dosta vazduha da fitilj dogori i aktivira dinamit pričvršćen za dno.

Sa malo sreće sve mine će eksplodirati u malim razmacima jedna za drugom i trupci isprečeni na dnu biće pomereni ili polomljeni. Na taj način bi cela gomila debala krenula preko rečne okuke do mesta prihvatanja kod strugare.

Sama reka oslobođena prepreke, grunula bi svom snagom napred, kao što biva kada neko otvori branu, pa se moglo desiti da u tom naletu po plavi deo strugare i stovarišta sa već isečenom građom, ali, to je bio rizik sa kojim se moralo računati. Jedan od rizika ali u svakom slučaju najmanji i najpovoljniji.

XXIV

Duan nije nameravao da se uzanom stazom penje uzbrdo. Znao je da Ket silazi puteljkom i da pri sebi ima nešto municije, pa stoga nije žurio da prvi naleti na malog rendže-

ra. Na uzanom ispustu taj čovečuljak bi se branio još žustrije nego inače.

Naredio je jednom od trojice preostalih ljudi da pođe napred. Drugi ranjenik, onaj koga je poveo sa sobom nije više bio s njim. Jednostavno se izgubio. Dok su jahali planinom, Volf se u jednom trenutku okrenuo ali ovoga nije bilo na začelju kolone. Pretpostavljao je da je čova zaključio da bez obzira na obećanu naknadu ipak treba da ode.

Čovek koga je izabrao da pođe napred zvao se Silvera i njemu se Volfova ideja nije dopala. Zastao je kao da se dvoumi, ali mu je Duan prislonio puščanu cev u leđa.

— Polazi ili ću te prosvirati kao rešetko Silvero! — Naredio je kratko glasom koji je nagoveštavao da se ne bi dvoumio da to zaista i učini.

Silvera je klimnuo glavom i zabrinutog izraza lica lagano pojahao napred. Nadao se da će se put sve više sužavati i da će uskoro biti toliko uzak da će morati da ostave ko nje i pođu pešice.

Ako to ne bude suviše visoko, Silvera se nosio misljuje da skoči s konjem niz padinu i pokuša da pobegne. Na svaki način trebalo je ratsiljati se ludog Duana.

Ostala dvojica koji su jahali iza Duana izmenjali su poglede koji su za njih izgleda nešto značili. I oni su, verovatno, smatrali da je Duan lud što se nepotrebno upušta u ovu avanturu. Po njihovom mišljenju trebalo je samo čekati da Ket i senator siđu dole i onda ih pobrati kao zrele trešnje. Nije bilo potreb-

no penjati se gore i rizikovati nečiju glavu.

Ali, Duan za to ne bih hteo ni da čuje.

Kada su stigli do gužve žbunja i gustog rastinja, poslednji jahač u koloni je malo zastao, a onda skrenuo u šumu, goneći svog konja već što i tiho što dalje od male kolone koja se pela uzbrdo. Onaj drugi koji je sa beguncem izmenjao značajan pogled, bolje rečeno sada poslednji u koloni nije imao toliko sreće. Pokušao je da skrene sa staze i pobegne, ali je njegov konj stao na neku suvu grančicu koja je u tišini pukla kao prasak pištolja.

Duan se munjevito okrenuo u sedlu i oči su mu sevnule.

Shvatio je šta njegov čovek namerava i u tren oka je izvukao pušku iz futrole. Nanišanio je i hladnokrvno pritisnuo obarač. Dezerter je pokušao da se maši pištolja, ali ga je Duanov metak pogodio iza uha i on se skljkao iz sedla kao mlitava, oklembesena vreća.

Računajući da je nastao pogodan trenutak za bekstvo, Silvera je naterao konja da skoči niz stepenastu padinu sa desne strane puteljka. Izdignut na noge, zametnuo se u sedlu da bi teret tela prabacio unazad. Držeći levom rukom uzde, desnom se mašio pištolja i bez nišanja ispalio preko ramena hitac na Duana. Duan se instinktivno sagnuo, a begunčev konj je nastavio da se suli niz padinu dižući iza sebe oblake prašine. Besan što je izubio dragocen trenutak, Duan je proklinjući naterao svog konja da skoči za

Silverinim. Držeći pušku jednom rukom, ispalio je hitac, i vrelo tane je pržeći okrnulo begunčevog konja po sapima, Životinja je uplašeno poskočila i skoro zbacila Silveru iz sedla, a onda jurnula u najbrži galop. Trčala je brže nego što bi je Silvera mogao naterati mamuzanjem svojim zvezdastim ostrim mamuzama.

Videvši da mu begunac može uteći, Duana je uhvatio divljački bes. Zaboravljajući trenutno na Keta i senatora zario je mamuze konju u slabine i naterao ga za Silverom. Niko mu neće pobeći i praviti budalu od njega. Ne, to neće dozvoliti ne zvao se Duan Volf. Ket i senator mogu da pričekaju. Biće dovoljno vremena i za njih. Onako iscrpljeni i uz to jedan od njih ranjen, ne mogu brzo da se kreću i trebaće im dosta da siđu do podnožja. Može, dakle, da se najpre obračuna sa Silverom i da se posle toga vrati da ih sačeka.

Pomisao na osvetu zagrejala mu je srce. Da, sada je znao kako će to izvesti. Ako je sve trebalo tako da se odigra da bi ostao sam, onda neka se odigralo. Zauzeće busiju u podnožju litice tamo gde se puteljak utapa u dolinu, i kada se, pošto pređu mučan put nizbrdo, Ket i senator pojave, jednostavno će im pucati u noge.

To će ih zaustaviti tamo gde su, i onemogućiće im da bilo gde pobegnu.

Kada ih bude imao u šakama lako će odlučiti koliko dugo će živeti. Priuštiće sebi punu osvetu i likvidiraće ih onda kada bude hteo. Ket sa

sobom nema više od par metaka i neće biti teško da osvetu izvede tako kako je smislio. Što se tiče Loka, nje ga će ostaviti u životu do poslednjeg trenutka. Produžiće njegove patnje što je moguće više.

Silvera se je u tom trenutku već dočepao šume i vrludajući između drveća gonio je svog konja kao mah nit. Videvši da begunac ima bržeg i spretnijeg konja Duan je glasno opsovao, ali je psovka zamrla u šumljenju vetra i lišća. Da nije promašio i opekao begunčevog konja tane tom ispaljenim na jahača, možda životinja ne bi grabila toliko brzinom. Ovako, jurila je kao vihor. Ljut na samog sebe i na ceo svet Volf je od bacio pomisao na Keta i senatora i skoncentrisao se na to kaka da uhvati Silveru.

XXV.

Nedaleko od reke, Holidej i Indijanka su pritegli vodice i njihovi konji su stali. Najpre su čuli pucnje, ali sada se sasvim jasno čuo topot kopita u trku. Dok i Sindi su se upitno pogledali iako je za oboje bilo sasvim jasno šta se dešava. Ka njima su dolazila dva konja u trku.

Jedan tamnopusi jahač, po izgledu nalik na meleza ili Meksikanca, izbio je iz šume jašući glave priljubljene uz konjski vrat. Konj pod njim je besno jurio sevajući kopitama, a na njegovim čvrstim mišićavim sapima ocrtavala se krvava crvena brazgotina. U momentu kad je izbio iz šume begunac se okrenuo i ne nišaneći ispalio dva hitca iz revolvera preko ramena.

U tom trenutku, sedeći uspravno u sedlu, sa puškom oslonjenom na rame, pojavio se drugi konjanik. Opalio je i Silverin konj se srušio, ali je Holidej u tom kratkom deliču sekunde uspeo da u gonioca prepozna Volfa Duana.

Indijanka je podbola konja petama i poterala ga preko prema Duanu. Ne primećujući ništa oko sebe, Duan je u trku napunio pušku i ispalio još jedan hitac na Silveru koji se, ošamućen od pada s mukom dizao sa zemlje. Od udara olovnog taneta Silvera se trgao, skoro podskočio i u tom trenutku Duan je čuo topot kopita Indijankinog konja. Okrenuo se da vidi ko je to, i Holidej je na njegovom licu razabrao izraz iznenađenja.

Holidej je poterao svog mrkova između drveća i obilazeći poprište okršaja u širokom luku pokušao da Duanu preseče odstupnicu. Duan je, međutim, spremno dočekao taj potez i jednom rukom ispalio hitac iz puške na Doka. S druge strane, Indijanka je uzvratila paljbu ciljajući u Duana. Čovek koga je mrzela nije joj smeo umaći.

Holidej je tada potegao svoj „linkoln” i ispalio dva hitca. Mogao je da pogodi Duana, ali mu je pomisao da usmrti čoveka bila mrska. Čak i ako je taj čovek bio zver kao Volf Duan.

Duan je izveo virtouzni zaokret konjem i odlučan kakav je bio, pokušao je da umakne. Ranjeni Silvera, pogođen Duanovim metkom ali ne smrtno, pripucao je na svog gonioca i Duanu je sleteo šešir s gla-

ve. Duan je besno opsovao i mamuzajući konja do krvi naterao ga na Silveru.

Pod nogama Duanovog konja Silvera je kratko kriknuo i ostao da leži zgromljen bez svesti. Duan je, preskočivši prepreke, poterao konja ka putu koji je vodio iz doline kao da ga gone svi đavoli iz pakla.

Holidej je trgnuo vođice svog mrkova i poterao ga kroz proređenu šumu nastojeći da prekim putem prestigne Duana i preseče mu mogućnost za bekstvo. Ali, Indijanka je sešla kroz šumu još kraćom prečicom ne birajući kuda će proći. Veštinom urođenom samo rođenoj deci Zapada ona je vijugala konja između drveća, skrećući čas nalevo, čas nadesno, sagibajući se ispod niskih grana, preskaćući rupe i jaruge.

Sve vreme jahala je kao vetar držeći u jednoj ruci napunjenu pušku.

Holidej je izronio iz gusto načićkanog drveća i poterao konja na uzani putić koji su prosekle goroseče. Izašavši na čist put mrkov je ispružio vrat i tek tada pokazao šta vredi. Životinja kao da je osećala šta njen gospodar želi i letela je dodirujući skoro zemlju trbuhom. Dok joj je pustio dizgine na volju i podrio ju je samo lakim dodirima petama u slabine. U ludom trku ugledao je pred sobom Duana kako se probija kroz gusto šipražje ne obazirući se na oštro trnje koje je grebalo i skidalo odeću. U ludom trku Volf je izbio na obalu reke i uputio se ka izlazu, iz doline, one doline

do koje je goroseča Džed dopratio Holideja i Sindi.

Reka je bila suviše brza i duboka da bi je njegov konj mogao lako preplivati i Dok je zaključio da na drugu stranu ne može. Nastavio je da goni konja obalom i na otvorenom terenu Dok je lako mogao da ga pogodi.

Ali, odustao je od toga i usredsredio se na to da smanji rastojanje koje ga je delilo od suludog Duana.

Indijanka je jahala nešto iza njege i malo sa strane brišući i dalje kroz šumu kao vetar izbegavajući vešto prepreke na koje je nailazila. Dugačke kose koja joj se vijorila po plećima, u kožnoj haljini lepršavoj oko nogu i bedara, a vetrom priljubljenoj na trbuhu i prsima, predstavljala je sliku koju bi Holidej u nekoj drugoj prilici žarko želeo da vidi.

Indijanka Sindi u tom trenutku podsećala je na boginju lova.

Ali, Holidej nije imao vremena da razmišlja o Sindi. Jahao je brzo i sve više je sustizao Duana čiji je konj počeo da posustaje, umoran od trke i dugotrajnog napornog putovanja kroz planinu.

Duan je nemilice šibao i mamuzao jednu životinju nastojeći da umakne gonicima. Izdigao se u sedlu da bi amortizovao skokove konja u trku i držeći pušku jednom rukom opalio na Holideja. Hitac je prozujao daleko iznad Doka i on je umesto da na hitac odgovori hicem samo poterao svog mrkova da još brže potrči i kada su izbili na okuku reke iza koje se nalazila strugara

zaklonjena brdom nagomilanih trupaca, Dok je skočio iz sedla na Volfa Duana i oborio ga s konja.

Oba čoveka su napravila kratak luk kroz vazduh i pljusnula u reku.

Od ledene vode Holideju je zastao dah. Voda se sklopila nad njim i dok se paralisani grčom trudio da se pribere, osetio je udar Duanovih kolena u trbuh i njegove ruke koje su se zgrčenih prstiju u kandže pružale da se dokopaju njegovih očiju u grla.

I u smrtnoj opasnosti, Duan Volf je ostao zver.

Holidej je zamahnuo pesnicama da odbije napad, ali je voda ublažila udarce. Duan je ponovo pružio ruke ka Dokovim očima i najзад ga dočepao za grlo. Holidej ga je udario pesnicom po licu, osetio pod rukom mekoću nosa i video kako se crvena nit izliva u bistru, hladnu vodu. Zadao je još jedan udarac u zakrvavljeno lice i od udarca Duanova glava je potonula. Ali čovek-vuk je zakopao prste u Dokov trbuh, zario zubе u njegovu ruku, izronio na površinu i pritisnuo ga u vodu, udarajući iz sve snage čizmama po svom protivniku.

Jedan udarac pogodio je Holideja u glavu i bol je sevnuo celim njegovim telom. Drugi udarac upola mu je zatvorio desno oko, a iz male posekotine na arkadi mlaz krvi se razlila po celom licu. Duan je još jednom zamahnuo nogom i štikla je pogodila Doka u usta.

Holidej je potonuo i Duan je pružio ruke ka njegovom grlu. Za to vreme Sindi je stajala na obali gde

se nalazila sve vreme od početka obračuna. Kako je reka nosila borce niz vodu tako je ona lagano gonila konja paralelno s njima, motreći na Duana kao mačka željna plena. Videla je da je Holidej povređen i ošamućen i kada je Duan pružio ruke da ga dokrajči, ona je nanišani puškom i opalila hitac na njega.

Tane je pljusnulo u vodu pored Duanovog lica i raspaljeni rančer je iznenađeno digao glavu. Ludački razrogačenih očiju pogledao je oko sebe i ugledao Indnjanku u čijoj ruci se još dimila puška. Taj predah je Holidej iskoristio, oteo se iz Duano-vih ruku, udario ga laktom u lice i dokačio ga pesnicom ispod brade.

Duan je pao u vodu, ali se odmah pridigao i zadao Holideju strahovit udarac pesnicom ispod potiljka. Dok je potonuo i ošamućen zaplivao niz vodu.

Sindi je ispalila još jedan hitac i Duan se osvrnuo oko sebe kao zver u klopci. Dobro ciljani metak okzrnuo ga je po glavi. Ugledao je nagomilane trupce i onog prokletog nadzornika Morgana Kola kako skače sa debela na deblo prema obali gde ga je čekala grupa goroseća. Činilo mu se da je Kol mokar, ali je poverovao da mu se pričinjava, jer nije znao zbog čega bi se Kol ku pao u odelu i u ovo doba godine.

Verovatno je pao u vodu da bi izbegao zalutale kuršume, pomislio je, i to mu se objašnjenje učinilo verovatnim.

Ne razmišljajući dalje o Kolu zaplivao je ka nagomilanim trupcima

da tamo potraži zaklon od kuršuma mahnite Indijanke. Krajičkom okahvatio je Kola kako maše rukama i nešto više, ali na tom rastojanju i uz pljuskanje vode nije mogao da čuje šta Kol hoće da kaže. Nastavio je da pliva i prišavši blizu gomili trupaca ugledao je burence namazano asfaltom koje je iz gomile isplivalo na površinu. Nije znao od kuda se to burence našlo među trupcima, a nije se ni trudio da sazna. Doplivao je do gomile debala i sagnuo glavu jer mu je pored glave prozviždalo tane ispaljeno iz Indijankine puške.

Preko nagomilanih trupaca dočepače se druge obale. Paziće da se između njega i Indijankine puške uvek nalazi neka prepreka, jer je Indijanka nišaniila viraški dobro.

Holidej se grcajući izvukao iz vode na obalu. Umoran, bez daha, jedva je dopuzao do plicaka i opruživši se na leđa zastao je da vidi šta Sindi vilja. Indijanka je odmerenim hodom jahala pored obale, a onda se u jednom trenutku ispravila u sedlu i pažljivo nanišaniila. Čuo je da Kol nešto više, kao da nekoga upozorava, i ugledao Duana kako verući se preko brda debala pokušava da se dočepa druge obale... Nekoliko metara dalje, u vodi, ugledao je asfaltom premazano burence kako pliva na vodi.

Mora biti da Kol nije dovoljno opteretio bure i ono je sa mesta gde ga je postavio isplivalo na površinu.

Iznenada je puška u Sindinoj ruci planula, a trenutak kasnije kao da

je cela reka uzdrhtala od zaglušujuće eksplozije. Nagomilana debela poletela su na sve strane, dižući sa sobom u vazduh čitave vodoskoke hladne, bistre vode... i Volfa Duana.

Indijanka je digla glavu prateći pogledom raskomadano telo omrznuto tog čoveka kako u širokom luku leti uvis, a zatim pada u uskovitlanu, zamućenu reku. Tek što je telo pljusnulo u vodu prekrila ga je masabala koja se kao bučan, nezadrživ talas valjala niz reku.

Na njenom licu ogledao se izraz zadovoljstva.

Holidej je lagano ustao iz ledene vode. U ušima mu je bubnjalo, a pred očima su mu igrali svetlaci. Pri državajući se rukama za obalu izašao je do mesta gde je stajao njegov mrkov. Progovorio mu je nekoliko reči da ga umiri i potapšao ga nekoliko puta po vratu. Uplašena eksplozijom jedna životinja je drhta-

la, ali ju je Dokov umirujući glas ohrabrio.

Indijanka mu je dobacila pogled bez mnogo uvažavanja, stavila pušku u futrolu i pojahala putem ka izlazu iz doline.

Okrenuvši se, Holidej se dohvatio za sedlo u nameri da pojaše, ali je iznenađeno zastao kada je u daljini video da iz šume izlazi jedan konj sa dva jahača na sedlu. U čoveku koji je jahao napred Holidej je prepoznao svog prijatelja Keta, a u onom iza njega senatora Džonasa Loka.

Holidej nije znao niti je mogao da zna da ova dvojica jašu konja čoveka koga je Duan ustrelio u podnožju puta.

Klecajući nogama, Holidej je odgurno svog konja i teturajući se pošao je da zagrlji svog starog druga i prijatelja.

Na licu mu je igrao osmeh radosti što ga vidi živog i zdravog.

K R A J

Naslov originala:

DAY OF THE WOLF BY KIRK HAMILTON

Naslov prevoda: Vukovi iz Siera Lavake od Kirka Hamiltona

Prevod: Dragoslav Milosavljević

AUTORSKA PRAVA OBEZBEĐENA PREKO NIP „FORUM” —
OOUR „MARKETPRINT” NOVI SAD

Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIC

Izdaje i štampa. NIP „FORUM”, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Štampa: 5. avgust 1978.

Tržište: 7. avgust 1978.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73 od 10. maja 1973. godine.

NE ZABORAVITE
SLEDEĆI
BROJ DOKA
HOLIDEJA

IZLAZI 1/2

SEPTEMBRA

1978.

7. 8. 1978.